

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΤΟΣ Γ.

ΑΘΗΝΑΙ 23 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1930

ΑΡΙΘ. 133

ΑΛΛΗΡΗ

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ εἶναι οἰκονομική. Ἐν ἑκατοστόμετρον ἐπὶ ξηρᾷ ψήκτρας ἀρκεῖ. Ἡ Κόλυνος παρασύρει τὰ ὑπολείμματα τῶν τροφῶν καὶ καταστρέφει τὰ ἐπικίνδυνα μικροβία. Δοκιμάσατε τὴν Κόλυνος. Τὸ αἶσθημα τῆς καθαριότητος καὶ ὁρεσώτης ὅπερ μένει εἰς τὸ στόμα εἰσεὶ ὑπέροχον.

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΚΟΛΥΝΟΣ

208

ΥΣΤΑΝ
(ΚΑΨΟΥΛΕΣ)

Νέον Γαλ. φάρμακον ΥΣΤΑΝ
θεραπεύει τὴν χρονίαν Κυστίτιδα καὶ βλεννόρροιαν.

**ΖΩΝΕΣ
ΚΟΡΣΕΔΕΣ**

Με ἐκλεκτὰ ὑλικά,
τελείαν ἐφαρμογὴν
καὶ λογικὰς τιμὰς εἰς τὸ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ

**ΛΟΥΤΡΑ
ΚΑΙΑΦΑ**

ΗΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝ. ΑΣΤΡΟΠΟΛΙΣ

ΠΗΓΗ ΓΕΡΑΝΙΟΥ
ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΔΙΑ
ΧΟΛΟΛΙΘΟΥΣ
ΠΗΓΗ ΣΠΗΛΛΑΙΟΥ ΑΝΙΓΡΙΔΩΝ
ΕΝΔΕΙΚΝΥΤΑΙ ΔΙΑ ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ
ΑΡΘΡΙΤΙΚΑ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥΣ
ΝΕΥΡΑΛΓΙΑΣ, ΚΑΤΑΡΡΥΞΙ, ΕΚΖΕΜΑΤΑ ΚΑΛ.
ΔΙΑΜΟΝΗ ΑΝΕΤΟΣ ΚΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ
ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ ΜΑΓΕΥΤΙΚΗ
ΕΙΣΗΛΘΙΑ ΣΠΑΓ-ΕΚΠΤΩΣΗ 50%

ΘΕΛΕΤΕ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑΝ ΣΑΣ;

MILANO
Πωλεῖται ὅτα Φαρμακεία

ΦΕΡΡΟ - ΚΙΝΑ - ΜΠΙΣΛΕΡ

ΠΟΤΟΝ ΕΥΓΕΥΣΤΟΝ ΣΟΕΤΟΙΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΕ
Με βάσιν τὸν Σίδηρον καὶ τὴν Κίνα συνιστάται ἀπὸ τοὺς διασημοτέρους ἰατροὺς ὅλου τοῦ κόσμου, ὡς τὸ ἐξοχώτερον ἀναιμωτικὸν τοῦ αἵματος δι' ἀναρρωτύνοντες ἐλονοσίας ἢ ὁποιασδήποτε ἄλλης ἀσθενείας.
Ἀνοίγει τὴν ὁρεξιν καὶ δίδει Δύναμιν Ζωὴν καὶ Ὑγείαν.

ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
- ΟΜΟΝΟΙΑ -

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ

Θὰ μείνετε ἐκτετακτοὶ κατενθουσιασμένοι

ΠΟΔΑΛΙΑ
ΧΙΟΝΑ

οὐδέποτε ἔχετε ἄλλο τι τὸ ὁποῖον καλὴν καὶ νὰ κατενθουσιασμένοι καὶ ὁρεσώτης. Εἰς κάθε δοχείον ἡ ἐπιστημονικὴ συμβουλή.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ "CONCERT,"

ἀποδίδει εἰς ἀφάνταστον ἔντασιν καὶ διαύγειαν καὶ στοιχίζει λιγώτερα ἀπ' ὅτι ἕνας καλὸς φωνογράφος. Τὸ "Concert," εἶναι ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος κάθε σπιτιοῦ. Πωλεῖται Γραφεῖον Π. Τσαγκάρη Ἀθῆναι Λεωφόρος

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Νοεμβρ 17
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΠΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

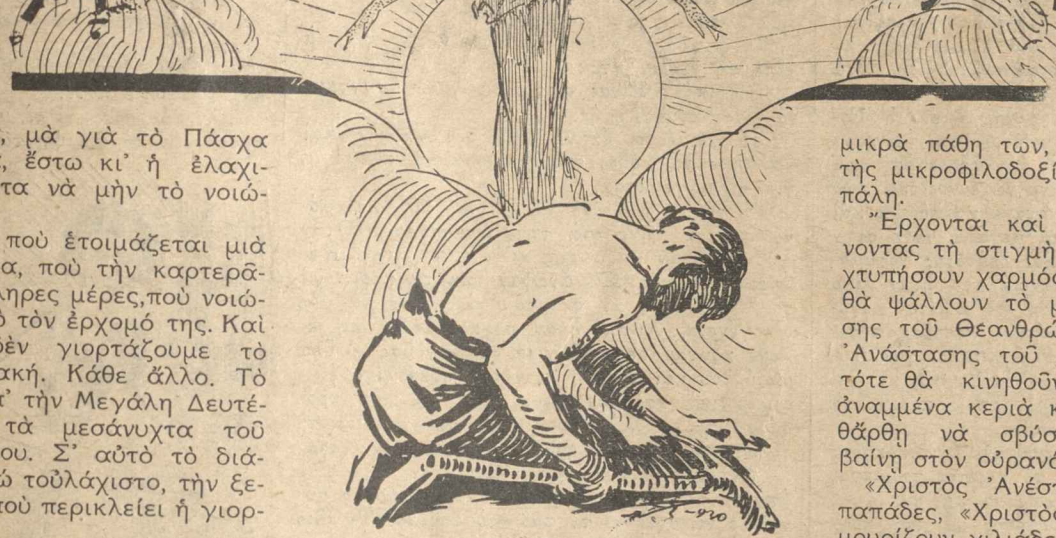
ΕΤΟΣ Γ'

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

Ἐσωτερικοῦ Δρχ. 125
Ἐξωτ. Α. Ἀγγλίας 1
Ἐξάμηνοι κατ' ἀναλογίαν.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 2½

Χριστὸς Ἀνέστη

τοὶ φεύγουν, καὶ ξανάρχονται κάθε βράδυ γιὰ νὰ σταθοῦν ἐκεῖ ἀμνητοὶ, βουβοὶ, νὰ στριμωγθοῦν, νὰ γονατίσουν, νὰ προσευχηθοῦν, νὰ ξεχάσουν, ἔστω καὶ γιὰ λίγες στιγμές, τὰ

μικρὰ πάθη τῶν, τῆς μικροφιλοτιμίας, τῆς μικροφιλοδοξίας, τῆ σκληρῆ βιοπάλης.

Ἐρχονται καὶ ξανάρχονται περιμένοντας τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ καμπάνε θὰ χτυπήσουν χαρμόσυνα, ποὺ οἱ παπᾶδες θὰ ψάλλουν τὸ μῦθημα τῆς Ἀνάστασης τοῦ Θεοανθρώπου, τὸ μῦθημα τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ. Αὐθόρμητα τότε θὰ κινηθοῦν μυριάδες χέρια μ' ἀναμμένα κεριὰ καὶ μυριόστομη φωνὴ θάρρη νὰ σβύσῃ καθὼς θ' ἀνεβαίνει στὸν οὐρανὸν.

«Χριστὸς Ἀνέστη» θὰ ψάλλουν οἱ παπᾶδες, «Χριστὸς Ἀνέστη» θὰ μουρμουρίζουν χιλιάδες στόματα, «Χριστὸς Ἀνέστη» θὰ βροντοφωνοῦν ἡ καμπάνες.

Ἀσυναίσθητα τότε θὰ νοιώσουμε τῆς καρδιᾶς μας πλημμυρισμένες ἀπὸ συγκίνησι, τὰ μάτια μας θὰ θολώσουν ἀπ' τὸ δάκρυ ποὺ θὰ κυλήσῃ ἥρεμα πάνω ἀπ' τὸ μάγουλό μας κι' ἡ σκέψις μας θὰ φτερουγίσῃ σὲ ἀπείρο προσπαθώντας σὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια νὰ περικλείσῃ θαρρεῖς ὅλο μαζὶ τὸν κόσμον.

Σ' ὅλων τὰ πρόσωπα θὰ ξεχυθῇ ἡ χαρὰ, τὸ γέλιο, ἡ ἀγάπη. Θ' ἀγκαλιαστοῦν κι' ἐνὸς ὁμοῦ τοὺς θ' ἀχνολάμψῃ τὸ δάκρυ, θὰ σκύψουν καὶ θὰ φιληθοῦν. Κι' εἰναι τὸ φίλημα αὐτὸ τὸ πῶ ἀγνὸ, τὸ πῶ ἱερὸ, τὸ πῶ γλυκὸ φίλημα ποὺ θὰ δώσουν μεταξύ τους ὅλη τὴ χρονίαν.

Κι' ὅστερα μετὰ τὰ κεριὰ ἀναμμένα θὰ γυρίσουν σπῆτια τους. Ἐκεῖ τοὺς περιμένει τὸ μ' ἄσπρο δλοκάθαρο τραπέζι, τὸ ἀντήλιο στρωμένο τραπέζι. Ἡ μάννα, ἡ γυναῖκα, ἡ ἀδελφὴ, ἔχουν φροντίσει νὰ μὴ λείπῃ τίποτε. Ἐκεῖ θὰ βροῦν καὶ τὰ κόκκινα αὐγά, ἐκεῖ καὶ τὸ ἀνθόγαλο, τὸ τυρί, τὸ πασαλιὸ τσουρέκι, τὰ φρούτα. Θὰ καθίσουν γύρω-γύρω καὶ θὰ τσαυγκρίσουν τ' αὐτὰ συνοδεύοντας τὸ τσαυγκρισμὸν τους μετὰ ἀκόμα εὐχῇ. Θὰ σερβιρῇ ἡ μαγειρίτσα, κανένα ποτήρι καλὸ κρασί, ἕνα κομμάτι γλυκύσμα.

Κι' ὅταν ἡ κούραση καὶ ἡ νύστα θὰ ρθοῦν νὰ κλείσουν τὰ μάτια τους τὰ πρόσωπά τους θὰ διατηροῦν ἀκόμα τὸ ναυόγελο τῆς χαρᾶς καὶ τὰ χεῖλη τους θὰ ἐξακολουθοῦν θαρρεῖς νὰ σιγανομουρμουρίζουν τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη».

Νίκος Νικητάρης

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΜΕΣΗΜΕΡΙ

Η αλλη βρίσκεται στο πίσω μέρος του σπιτιού ευρύχωρη και καθαρή. Μπορούμε να τριπτο αργοντικό σπίτι και στο πίσω σειρά το πλυσταριό, μια αποθήκη και δυο δωμάτια και κουζίνα. Ακριβώς στην πόρτα της κουζίνας ήταν μια γυριστή σιδερένια σκάλα για την ταράτσα, που βρισκόταν πάνω απ' όλα αυτά τα άνομοι πράγματα.

Στις δυο κάμαρες της αλλής έμενε η Ερνέστα με τη γριά τη μητέρα της. Είχανε ένα χρόνο εκεί και κανείς δεν ήξερε από πού είχαν έρθει. Η γριά άφηνε να ένοείται, πως μια φορά τα πράγματα ήταν καλλίτερα και ότι ο μακαρίτης είχε μια μεγάλη θέση στην Πρεσβεία (ήως ήταν και δεύτερος γραμματέας), κι' ότι η οικογένειά του ήταν λίγο φανατική. Γι' αυτό και το κορίτσι λεγόταν Ερνέστα. Εκείνη πάλι πετούσε τότε-πότε στην κουζίνα της μερικά γαλλικά πάντοτε τα ίδια, κι' ήταν διπλητική κι' ευγενική μ' όλον τον κόσμο, όπως πρέπει να είναι ένα κορίτσι μορφωμένο.

Στο άνω πάτωμα καθόταν ο νοικοκύρης με τη γυναίκα του και το κορίτσι του, έναν τύπο κοσμικό, λεπτοκαμωμένο και σίχ.

Στο μεσαίο ένας δικηγόρος με την κόρη του και το γιό του, και στο ισόγειο δυο παλιές γεροντοκόρες με τον αδελφό τους. Αυτές δε φανόντουσαν ποτέ στην αλλη και μόνο τις στρογγυλές τους φωνές άκουγε κανείς κάποτε-κάποτε. Από το ισόγειο μονάχα ένας μπακάλης, που του είχαν νοικιάσει ένα δωμάτιο, τους έκανε συχνά επισκέψεις και κουβέντες. Ήταν ένας εργολάβος οικοδομών, σαραντάρης, που γλυκοκτύπαζε την Ερνέστα. Φερνάντο, βέβαια, πάντα ευγενικά μαζί της και ποτέ δεν τόλμησε να την πειράξει, (η Ερνέστα δα, ήξερε να κρατάει τη θέση της), δεν άφηνε όμως ευκαιρία να μην της κάνει ένα κομπλιμέντο και να της δώσει να καταλάβει πως δε ήτανε πολύ ευχάριστος να την κάνει γυναίκα του.

Η Ερνέστα, φυσικά, ούτε να το άκουσε δεν ήθελε. Τα χέρια του είχαν ούλους κι' από μόρφωση, ζήτημα αν είχε βγάλει το Δημοτικό. Ο γιός του δικηγόρου, μάλιστα! Ήταν ένας τύπος, με τα άδρα του χαρακτηριστικά και τα φωτεινά του μάτια, που της άρεσε πολύ. Έπειτα είχε και καλή θέση στην Τράπεζα. Αυτός όμως, μ' όλο που μένανε στο ίδιο σπίτι, δεν την πρόσεχε ποτέ. Καμιά φορά όταν συναντιόντουσαν τυχαία στην είσοδο, της πετούσε μια βιαστική «καλημέρα» χωρίς να την κυττάει. Έν τούτοις η Ερνέστα είχε γλυκό πρόσωπο, μ' όλο που τα χαρακτηριστικά της πέφτανε λίγο χοντρά, και το καλοθεμένο σώμα της, με τις έντονες καμπύλες των εικονιζότανε της γριώνας, μπορούσε να άρειται.

Σήμερα η αλλη είχε περισσότερη κίνηση. Δύο σωροί βύλα σιγαλάγανε από το πρωί στις δυο γωνίες, περιμένοντας τις σούβλες με τ' άρντι. Η υποκόρη του άπανος φρόντιζε τη μά φωτιά. Η Ερνέστα την άλλη. Χτες το απόγευμα ο μπακάλης του ισόγειου είχε βρει τη μητέρα της, κι' αφού τη χαιρέτισε ευγενικά, της είπε πως κάποιος φίλος από την Πατρίδα, που είχε στείλει ένα άρντι, και το γάλακτος. Ότι αυτός, σαν μαγκούφης που ήτανε, δεν θα μπορούσε βέβαια να το φάει όλο. Ότι μάλιστα ήτανε δώρο δεν έκανε να το πουλήσει. Κι' ότι θα το έκαναν μεγάλη γάση, αν θέλανε να το κρατήσουν, να το «περιποιηθούν» και να το φάνε αργά και μετρίως.

—Έτσι θα καταλάβω κι' εγώ Πάσχα, τελειώσει...

Η πρόταση έγινε ευγενικά. Έστερα από μερικούς διαταγμούς το δεχτήκανε. Άλλοιως θα δεν προσάλανε. Έπειτα ο κόπος που θα κάνανε, όπως τώπε κι' ο ίδιος, δεν θα ξιζε λιγότερο από το άρντι.

Το βράδυ, καθώς το ετοίμαζαν, η γριά είπε τη γνώμη της:

—Λοιπόν! Είναι ωραίο πράγμα, ο άντρας να είναι κουδάλιτης.

Η Ερνέστα έκανε πως δεν άκουσε και βάλθηκε να κόβει πιο γρήγορα τα πλεονία για τη μαγειρίτσα.

Τη νύχτα η Ερνέστα έμεινε σπίτι και μόνο η γριά πήγε για την Άνάσταση. Όταν γύρισε, ήταν μαζί της κι' ο μπακάλης. Κάθισαν στο τραπέζι, άνοιξαν όλα τα καριά με το «Άγιο Φως» κι' άρχισαν να τρώνε σά μια οικογένεια. Αυτός ήταν συγκινημένος κι' έλεγε κουταμάρες. Η γριά συμφωνούσε σ' όλα μαζί του και μόνο η Ερνέστα ήταν λίγο επιφυλακτική και συνέκρινε μέσα της τον πρόστυχο τρόπο που έτρωγε το φαί του με το εξευγενισμένο κράττημα του περουνιού της.

Ανήμερα, λοιπόν, η Ερνέστα φρόντιζε από το πρωί για τη φωτιά. Ο δικηγόρος συνήθιζε να στέλνει το φαί στο φούρνο. Το ίδιο κι' οι γεροντοκόρες του ισόγειου.

Πολύ πριν από το μεσημέρι η ατμόσφαιρα της αλλής είχε αρχίσει να μυρίζει από την ταίχνα. Η Ερνέστα με ένα κλαδωτό κρετόν χωρίς μανίκια και με ανοιχτό λαιμό, γύριζε συχνά τη σούβλα, κι' η γριά φρόντιζε τότε-πότε ν' αλείψει με ξύδι και λεμόνι.

Σε λίγο φάνηκε κι' ο μπακάλης. Είχε βάλει τα καλά του. Ευχάρηζε θερμά όλους και κάθισε κοντά στην Ερνέστα.

—Τό άττιμο! Άρχισε κι' όλα να μοσκοβολεί!

—Ναι, έκανε αυτή.

Η γριά προθυμοποιήθηκε να θυμηθεί μια δουλειά στην κουζίνα και τους άφισε μόνους.

Ο μπακάλης τότε την παραμέρισε και κάθισε αυτός να γυρίσει.

—Άρστε. Δεν κάνει να κουράζεσαστε εσείς. Έξ' άλλου αυτή η δουλειά θέλει ρε-γούλα.

—Όπως θέλετε. Σουά, φθόρισε και κάθισε δίπλα για ν' ανακαλέσει τη φωτιά. Πότε πότε έριχνε καμιά ματιά στα παράθυρα του μεσαίου. Τίποτα. Μόνο η αδερφή του φανόντανε που και που και άλλαζε λίγα λόγια με την κόρη του ιδιοκτήτη που άνεδοκατέ-θαινε.

Κατά το μεσημέρι η αλλη είχε περισσότερη ταίχνα και περισσότερο κόσμο. Κατέθηκε κι' η κόρη του δικηγόρου κι' έκανε βόλτες με τη φίλη της.

Ο μπακάλης εξακολουθούσε να γυρίζει τη σούβλα.

—Νάχαμε ένα δίκανο να βροντάγαμε μερικώς!

Η γριά, που είχε γυρίσει στο μεσαίο, θυμήθηκε πως ο μακαρίτης είχε ένα πρώτο-πρώτο νουφέμι, μ' όλη μάλιστα πείθνα, εκείνος ο ξεδερφός του, που πέπε να τους φάει, το πήρε κι' αυτό.

—Τάν με, μαμά, έκανε η Ερνέστα. Είναι βαρβαρό έθιμο αυτό! Σε κανένα μέρος του κόσμου δε γίνεται.

—Μά είναι το κέρι! Η καλή καρδιά, μαμά, δικαιολογήθηκε ο μπακάλης. Άλλού δεν έχουνε τέτοια καλή καρδιά σαν και μ'α.

Με το ελεύθερο χέρι γτύπησε το στήθος.

—Καίρομαστε; Τό λέμε! Τό φωνάζουμε! Δεν τό κλείνουμε μέσα μας!

—Σωστά! Σωστά! Έτσι είναι, συμφωνή-σε η γριά.

Ήταν παραμένο μεσημέρι, όταν από ο δικηγόρος με το γιό του. Μια κι' η κόρη κάτω, περσαν κι' από τα να πουνε ένα «Χριστός Άνστη» και κοκκίρες προσφέρθηκε να τους κρασιά.

—Χριστός Άνστη!

Μέσα που ήτανε, πονι ανέβουν, ναζί κι' ο μπακάλης.

—Κύριε δικηγόρε! Θά μ'α κατέβει και μ'α! Δε γίνεται!

—Βέβαια, βέβαια! Έκανε ο δικηγόρος. Πλησίασε με το γιό του πέρυσι και λαστός.

—Ένα μεζεδάκι. Το γάλακτος, κρασί. Η Ερνέστα σκώθηκε να κάνει θέση της.

—Όχι, ευχαριστούμε. Στο πιάτο.

Ο πατέρας είχε προχωρήσει πέρα της κιάρας. Ο γιός ήτανε κοντά της. Το μ'α σιγότερα.

—Γιατί; Καθίστε. Μ'α αλλη π'α, σ'α βλέπω με ποτέ.

Την κύτταζε και τα μάτια του φάνηκε προσέχουν τη λάμψη των δονών της.

Η γριά δίπλα κοιμότανε.

Την άλλη μέρα το πρωί καθαρίζοντας τις σάμπες η Ερνέστα, άρχισε τη συζήτηση, πως έκανε καμιά φορά, με την υπηρέτρια του άπανος.

Αυτή είπε της Ερνέστας πολλά και διά-φορα για χτες το βράδυ. Πως μέινουμε πολύ αργά, πως είχε έλθει κι' ο δικηγόρος με τα παιδιά του, πως παίζανε πιάνο, (θα τους άκουσε δα), χαράκι, και πως (αυτό σιγότερα και με εμενόμενα) άρχα στο μπαλκόνι, που βήσαν ν' αναπνεύσουν—τάχα—ο γιός του δικηγόρου κι' η κόρη του ιδιοκτήτη, ήτανε απελπισμένοι και φιλιόντουσαν. Τους είχε δει από το δωμάτιό της, άπάνω. Φάνεται όμως, πως άκουσε τις μέρες θ' αναγγείλουν και τους άραδόνες.

Όταν η Ερνέστα έμεινε μόνη, ούτε έκλα-ψε, ούτε βούβησε σε θλιβερούς συλλογισμούς. Κάθισε κι' έβλεπε τα πράγματα καθαρά και λογικά. Πρώτα-πρώτα δεν της φάνηκε και πολύ καινούργιο. Πάντα είχε μέσα της αυτή την ιδέα. Χτες το βράδυ, μάλιστα, κα-θώς γυρίανε από τον περικότο, είδαν κατά ταπεινή να μπάνουν οι δυο τους στην πό-ρτα.

Ο γιός του δικηγόρου για να την βοη-θήσει να περάσει την έπιασε από τη μέση. Βέβαια, για να είμαστε λογικοί, η Ερνέστα δεν ήτανε για το γιό του δικηγόρου. Κι' μ'α κι' έτυχαν έτσι τα πράγματα, δε θα καθότανε να πλύνει. Τα κορίτσια, όμως, πρέπει να παν-τελόνι. Κι' αν στο τέλος—τέλος κι' άν-θρωποι, που θέλουν να τα πάρουν, δεν είναι και πολύ του γούστου των, δεν πειράζει. Μπορεί να ξανατύχει πάλι κανένα θερμό με-σημέρι, που τα κεφάλια νάναι ζαλισμένα από το κρασί και τον ήλιο. Πάντα πρέπει να έλ-πεται κανείς.

Προς το μεσημέρι ήταν έντελως αποφασι-σμένη. Περιποιήθηκε τον εαυτό της, φόρεσε ένα νόστιμο φορεματάκι κι' έβαλε και λίγα λουλούδια στο τραπέζι. Ο μπακάλης θα έρ-χότανε να τρώγαμε μαζί θ'α είχε μείνει από χτες.

Το μεσημέρι ήταν πολύ ζεστό. Ο μπα-κάλης. Το κρασί είχαν ανέβει: στα με-σάκια π'αχαν να ηρουνάσει. Ο μπακάλης δήλωσε πως ήταν το καλλίτερο Πάσχα πέρασε στη ζωή του, πρότεινε ένα ποτό για τ' απόγευμα και πήγε κι' αυτός να κοιμηθεί. Η Ερνέστα στην κουζίνα έβα-σε πιάτα. Ποιά και ποιά άρακι άκουσες με-σικές ντυφειές. Σε πολλά σπτικά λουλούδια το μεσημεριανό γλέντι.

Στην πόρτα της υπήρξε και η γριά φάνηκε ο γιός του δικηγόρου. Κατάλα-ξε γά, μ'α χωρίς να φανεί: πως παρ'α μια προσφύλαξη, και τράβηξε προς τη σά-σαν καθόρακι.

Περωνώντας από την πόρτα της κιά-έκανε πως παραξενεύτηκε.

—Μπ'α! Άκόμα δεν κοιμήθηκες!

Της μίλησε στον ένικό με μ'α κ'α κ'α κ'α.

—Όχι. Βλέπετε η μαμά ήτανε σ'α μένη, και... Σεις;

—Ναι, έκανε αυτή.

—Εσφυε να πάει τη κανάτα. Το π'α της βάρουνε στο νεκροτάκι και το άρντι-ριστότερο. Όταν ξανασηκώθηκε και τ'α τα-ζε, βόηξε κι' αυτή στα μάτια της να λάμψη.

Ο δικηγόρος κουδένιζε με τον μπακά-λη.

Δεν μιλούσε τώρα, οπ'αυτός, έλε-έκείνη.

Το μεσημέρι ήταν πολύ ζεστό. Ο μπα-κάλης. Το κρασί είχαν ανέβει: στα με-σάκια π'αχαν να ηρουνάσει. Ο μπακάλης δήλωσε πως ήταν το καλλίτερο Πάσχα πέρασε στη ζωή του, πρότεινε ένα ποτό για τ' απόγευμα και πήγε κι' αυτός να κοιμηθεί. Η Ερνέστα στην κουζίνα έβα-σε πιάτα. Ποιά και ποιά άρακι άκουσες με-σικές ντυφειές. Σε πολλά σπτικά λουλούδια το μεσημεριανό γλέντι.

Στην πόρτα της υπήρξε και η γριά φάνηκε ο γιός του δικηγόρου. Κατάλα-ξε γά, μ'α χωρίς να φανεί: πως παρ'α μια προσφύλαξη, και τράβηξε προς τη σά-σαν καθόρακι.

Περωνώντας από την πόρτα της κιά-έκανε πως παραξενεύτηκε.

—Μπ'α! Άκόμα δεν κοιμήθηκες!

Της μίλησε στον ένικό με μ'α κ'α κ'α κ'α.

—Όχι. Βλέπετε η μαμά ήτανε σ'α μένη, και... Σεις;

—Ναι, έκανε αυτή.

—Εσφυε να πάει τη κανάτα. Το π'α της βάρουνε στο νεκροτάκι και το άρντι-ριστότερο. Όταν ξανασηκώθηκε και τ'α τα-ζε, βόηξε κι' αυτή στα μάτια της να λάμψη.

Ο δικηγόρος κουδένιζε με τον μπακά-λη.

Δεν μιλούσε τώρα, οπ'αυτός, έλε-έκείνη.

Το μεσημέρι ήταν πολύ ζεστό. Ο μπα-κάλης. Το κρασί είχαν ανέβει: στα με-σάκια π'αχαν να ηρουνάσει. Ο μπακάλης δήλωσε πως ήταν το καλλίτερο Πάσχα πέρασε στη ζωή του, πρότεινε ένα ποτό για τ' απόγευμα και πήγε κι' αυτός να κοιμηθεί. Η Ερνέστα στην κουζίνα έβα-σε πιάτα. Ποιά και ποιά άρακι άκουσες με-σικές ντυφειές. Σε πολλά σπτικά λουλούδια το μεσημεριανό γλέντι.

Στην πόρτα της υπήρξε και η γριά φάνηκε ο γιός του δικηγόρου. Κατάλα-ξε γά, μ'α χωρίς να φανεί: πως παρ'α μια προσφύλαξη, και τράβηξε προς τη σά-σαν καθόρακι.

Περωνώντας από την πόρτα της κιά-έκανε πως παραξενεύτηκε.

—Μπ'α! Άκόμα δεν κοιμήθηκες!

Της μίλησε στον ένικό με μ'α κ'α κ'α κ'α.

—Όχι. Βλέπετε η μαμά ήτανε σ'α μένη, και... Σεις;

—Δε νύσταζε. Ήθελε να βγάλω κάτι φω-τογραφίες, κι' επειδή στην ταράτσα έχει πε-ρισσότερο ήλιο... Κάνω μόνος μου τις εκ-τυπώσεις.

Είχε άκουμησει στην πόρτα της κου-ζίνας.

—Όστε η μαμά κοιμάται;

—Ναι, η καμμένη.

Είχε άρσει τη δουλειά της και πλησίασε. Τώρα ήταν πιο νεγκλιξ κι' η θερμή του με-σημεριού και το κρασί της είχαν δώσει μ'α αλλοιώτικη κοκκινίλα στο πρόσωπο.

—Δουλειά λοιπόν...

Προχώρησε λίγα. Δε μιλούσε τώρα, ούτε αυτός, ούτε εκείνη. Έστεκεν ο ένας απέναν-τι στον άλλο, σά δυο σύννεφα σά μια γεμάτη από ηλεκτρισμόν ατμόσφαιρα, που περιμένουν το έλαχιστο άεράκι να τ'α ενώσει.

—Και πως κάνετε τις φωτογραφίες;

Τον πλησίασε ακόμα λίγο.

—Νά... Άνοιγο το τελάρο... Βάζω μέσα την πλάκα κι' ένα κομμάτι χαρτί...

Είχε άκουμησει άπάνω του για να βλέ-πει καλλίτερα. Τη γύρισε μ' όρηι και τη φί-λησε στο στόμα. Αισθάνθηκε σά χείλη του τ'α λήθα των μεσημεριανών φαγητών κι' έ-ως εξακολουθούσε να την φιλάει...

Η γριά δίπλα κοιμότανε.

Την άλλη μέρα το πρωί καθαρίζοντας τις σάμπες η Ερνέστα, άρχισε τη συζήτηση, πως έκανε καμιά φορά, με την υπηρέτρια του άπανος.

Αυτή είπε της Ερνέστας πολλά και διά-φορα για χτες το βράδυ. Πως μέινουμε πολύ αργά, πως είχε έλθει κι' ο δικηγόρος με τα παιδιά του, πως παίζανε πιάνο, (θα τους άκουσε δα), χαράκι, και πως (αυτό σιγότερα και με εμενόμενα) άρχα στο μπαλκόνι, που βήσαν ν' αναπνεύσουν—τάχα—ο γιός του δικηγόρου κι' η κόρη του ιδιοκτήτη, ήτανε απελπισμένοι και φιλιόντουσαν. Τους είχε δει από το δωμάτιό της, άπάνω. Φάνεται όμως, πως άκουσε τις μέρες θ' αναγγείλουν και τους άραδόνες.

Όταν η Ερνέστα έμεινε μόνη, ούτε έκλα-ψε, ούτε βούβησε σε θλιβερούς συλλογισμούς. Κάθισε κι' έβλεπε τα πράγματα καθαρά και λογικά. Πρώτα-πρώτα δεν της φάνηκε και πολύ καινούργιο. Πάντα είχε μέσα της αυτή την ιδέα. Χτες το βράδυ, μάλιστα, κα-θώς γυρίανε από τον περικότο, είδαν κατά ταπεινή να μπάνουν οι δυο τους στην πό-ρτα.

Ο γιός του δικηγόρου για να την βοη-θήσει να περάσει την έπιασε από τη μέση. Βέβαια, για να είμαστε λογικοί, η Ερνέστα δεν ήτανε για το γιό του δικηγόρου. Κι' μ'α κι' έτυχαν έτσι τα πράγματα, δε θα καθότανε να πλύνει. Τα κορίτσια, όμως, πρέπει να παν-τελόνι. Κι' αν στο τέλος—τέλος κι' άν-θρωποι, που θέλουν να τα πάρουν, δεν είναι και πολύ του γούστου των, δεν πειράζει. Μπορεί να ξανατύχει πάλι κανένα θερμό με-σημέρι, που τα κεφάλια νάναι ζαλισμένα από το κρασί και τον ήλιο. Πάντα πρέπει να έλ-πεται κανείς.

Προς το μεσημέρι ήταν έντελως αποφασι-σμένη. Περιποιήθηκε τον εαυτό της, φόρεσε ένα νόστιμο φορεματάκι κι' έβαλε και λίγα λουλούδια στο τραπέζι. Ο μπακάλης θα έρ-χότανε να τρώγαμε μαζί θ'α είχε μείνει από χτες.

Το μεσημέρι ήταν πολύ ζεστό. Ο μπα-κάλης. Το κρασί είχαν ανέβει: στα με-σάκια π'αχαν να ηρουνάσει. Ο μπακάλης δήλωσε πως ήταν το καλλίτερο Πάσχα πέρασε στη ζωή του, πρότεινε ένα ποτό για τ' απόγευμα και πήγε κι' αυτός να κοιμηθεί. Η Ερνέστα στην κουζίνα έβα-σε πιάτα. Ποιά και ποιά άρακι άκουσες με-σικές ντυφειές. Σε πολλά σπτικά λουλούδια το μεσημεριανό γλέντι.

Στην πόρτα της υπήρξε και η γριά φάνηκε ο γιός του δικηγόρου. Κατάλα-ξε γά, μ'α χωρίς να φανεί: πως παρ'α μια προσφύλαξη, και τράβηξε προς τη σά-σαν καθόρακι.

Περωνώντας από την πόρτα της κιά-έκανε πως παραξενεύτηκε.

—Μπ'α! Άκόμα δεν κοιμήθηκες!

Της μίλησε στον ένικό με μ'α κ'α κ'α κ'α.

—Όχι. Βλέπετε η μαμά ήτανε σ'α μένη, και... Σεις;

—Ναι, έκανε αυτή.

—Εσφυε να πάει τη κανάτα. Το π'α της βάρουνε στο νεκροτάκι και το άρντι-ριστότερο. Όταν ξανασηκώθηκε και τ'α τα-ζε, βόηξε κι' αυτή στα μάτια της να λάμψη.

Ο δικηγόρος κουδένιζε με τον μπακά-λη.

Δεν μιλούσε τώρα, οπ'αυτός, έλε-έκείνη.

Το μεσημέρι ήταν πολύ ζεστό. Ο μπα-κάλης. Το κρασί είχαν ανέβει: στα με-σάκια π'αχαν να ηρουνάσει. Ο μπακάλης δήλωσε πως ήταν το καλλίτερο Πάσχα πέρασε στη ζωή του, πρότεινε ένα ποτό για τ' απόγευμα και πήγε κι' αυτός να κοιμηθεί. Η Ερνέστα στην κουζίνα έβα-σε πιάτα. Ποιά και ποιά άρακι άκουσες με-σικές ντυφειές. Σε πολλά σπτικά λουλούδια το μεσημεριανό γλέντι.

Στην πόρτα της υπήρξε και η γριά φάνηκε ο γιός του δικηγόρου. Κατάλα-ξε γά, μ'α χωρίς να φανεί: πως παρ'α μια προσφύλαξη, και τράβηξε προς τη σά-σαν καθόρακι.

Περωνώντας από την πόρτα της κιά-έκανε πως παραξενεύτηκε.

—Μπ'α! Άκόμα δεν κοιμήθηκες!

Της μίλησε στον ένικό με μ'α κ'α κ'α κ'α.

—Όχι. Βλέπετε η μαμά ήτανε σ'α μένη, και... Σεις;

—Ναι, έκανε αυτή.

—Εσφυε να πάει τη κανάτα. Το π'α της βάρουνε στο νεκροτάκι και το άρντι-ριστότερο. Όταν ξανασηκώθηκε και τ'α τα-ζε, βόηξε κι' αυτή στα μάτια της να λάμψη.

Ο δικηγόρος κουδένιζε με τον μπακά-λη.

Δεν μιλούσε τώρα, οπ'αυτός, έλε-έκείνη.

Το μεσημέρι ήταν πολύ ζεστό. Ο μπα-κάλης. Το κρασί είχαν ανέβει: στα με-σάκια π'αχαν να ηρουνάσει. Ο μπακάλης δήλωσε πως ήταν το καλλίτερο Πάσχα πέρασε στη ζωή του, πρότεινε ένα ποτό για τ' απόγευμα και πήγε κι' αυτός να κοιμηθεί. Η Ερνέστα στην κουζίνα έβα-σε πιάτα. Ποιά και ποιά άρακι άκουσες με-σικές ντυφειές. Σε πολλά σπτικά λουλούδια το μεσημεριανό γλέντι.

Στην πόρτα της υπήρξε και η γριά φάνηκε ο γιός του δικηγόρου. Κατάλα-ξε γά, μ'α χωρίς να φανεί: πως παρ'α μια προσφύλαξη, και τράβηξε προς τη σά-σαν καθόρακι.

Περωνώντας από την πόρτα της κιά-έκανε πως παραξενεύτηκε.

—Μπ'α! Άκόμα δεν κοιμήθηκες!

Της μίλησε στον ένικό με μ'α κ'α κ'α κ'α.

—Όχι. Βλέπετε η μαμά ήτανε σ'α μένη, και... Σεις;

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΟΒΕΛΙΣΚΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Έξεταιζοντας τον μεγάλο προπύλωνα του Λονδού, τα έρεπια της Ήλιουπλεως ή της δυο «Βελόνες» της Άλεξανδρείας, αντίλαμβ-νεται κανείς ότι οι αγγίττοι αρχιτέκτονες κα-τασκεύαζαν τους δελείσκους των άνα ζευγί, απέναντι της κεντρικής πύλης των άνακτόρων ή των ναών.

Επίσης κάποτε, όπως στο Καρνάκ, τους έ-κτιζαν στο έσωτερικό των ιερών κτιρίων.

Αυτά τα χαρακτηριστικά μνημεία του πολι-τισμού των Φαραώ αποτελούντο από όγκον οδών γρανιτών, θαλμένον άπ' τα λατομεία της Σιένης, που τροφοδοτούσαν ολόκληρη την Αί-γυπτο. Μεγάλοι ήτοις εν άναλογία με της δια-στάσεις της βάσεώς των, όρθωνόνταν επί τε-τραγώνων επάεδων. Ή τέσσερις πλευράι των έφεραν συνήθως ιερογλυφικές εγγραφές. Κα-τέληγαν σε μ'α μικρή πυραμίδα και άποτελούν μέτρο όμοιον επιβλητικών σινόλων.

Οι όμοιοτεροι αλγυπτιακοί δελείσκοι βρέθη-καν στο γιγάντιο σινσώφειμα των έρειπών των Θιόδων, της πόλεως με της έκατο πόρτες, της οποίας οι ναοί του Καρνάκ και του Λου-ξού, ή άδύνατα του μεγάλου ύψους και τα άλλα αρχιτεκτονικά λείψανα, προμήθευσαν τό-σο ύλικό στους συγχρόνους αρχαιολόγους, γ'α ν' αναταραστήσουν την ιστορία της άρχαιότη-τος της Αιγύπτου.

Αν μερικοί από αυτούς τους δελείσκους όρ-θώνουν άκόμα της μεγαλοπρεπείας σινσώφει-τους στής όχθες του Νείλου, στην Ήλιουπλη, στην Άλεξανδρεία ή στο Καρνάκ, άλλοι με-τεφέρθησαν, σε διάφορες έποχές, στην Ήτα-λία, στην Γαλλία, στην Άγγλία, στην Κων-σταντινούπολη, ακόμα και στής Ήνωμένες-Πο-λίτετες.

Είναι τουλάχιστον μ'α δωδεκά, καμμένοι άπ' τους αυτοκράτορας της Αιωνίας Πόλεως, από τον Αύγουστο ός τον άλιον του Κωνσταν-τίνου. Άλλά παραμορφωμένοι και κοιμισμα-σμένοι άπ' την εισβολή των βαρβάρων, μερικοί από αυτούς τους μονολίθους όρθώθησαν και πάλι από διάφορους ποντίφικας. Ένας από τους μεγαλυτέρους, μεταφέρθηκε άλλοτε από την Ήλιουπλη στη Ρώμη, ξαναβρέθηκε κάτω άπ' τα έρεπια του Μεγάλου Τσάρου και όρ-θώθη και πάλι στο πονηφικό του Σίξτου-Κίν-του (1589). Με την προσθήκη ενός σταυρού, βρισκαται τώρα στην παύσα ντέλ Πόπλο, μπροστά στής εκκλησίης της Άγίας Μαρίας των Θαιμάτων και της Άγίας Μαρίας του Τε-ροού Βουνού.

Ο δελείσκος που έδώρησε ο Μεχμέτ-Άλη στη Γαλλία προέρχεται άπ' την πρόσρη του ναού του Λουξού και μεταφέρθη στο Παρίσι σ'α 1836.

Η μεγαλοφύα των άρχαίων Αιγυπτίων έί-ναι άκόμη ά

ΕΝΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΟΙ ΚΑΤΑΔΙΚΟΙ ΤΟΥ ΦΘΕ - ΤΡΟΤ

Στο «Βελοντόμ ντ' Ιβέρ» του Παρισιού γίνεται κάθε χρόνο ένας πρωτότυπος και πολύ διασκεδαστικός χορευτικός διαγωνισμός, ενόπιον πολυμελούς επιτροπής εξ ειδικών. Δημοσιεύουμε την περιγραφή της διεξαγωγής του ωραίου αυτού διαγωνισμού.

Τι φασαρία στο «Βελοντόμ ντ' Ιβέρ»: φωνές, διαμαρτυρίες, επευφημίες, το τρομερό μούγκρισμα του μεγάλου νου.

Το ντάνον έχει μεταβληθεί σε στάδιο. Πολλοί χαρακτηρίζουν αυτό το διαγωνισμό ως πρωτότυπο, και έχουν δίκιο.

Όλογυρα απ' το στίβο, ύποπτοι και θεαταί αδειάζουν κούπες σαμπάνιας και λεμονάδας. Είναι όμως εφηβοί με φράκο ή σμάζιν, που έχουν στο άσπιο μισό τους μια ταινία μ' έναν αριθμό. Απόμεν δεν υπάρχει ούτε κ. Λεβύ, ούτε κ. Ντυπόν, ύπαρχοι το 34 και το 42. Στο «Βελοντόμ» είναι γνωστά τα δνόματα μ' όμως προσφωνεί ο ένας τον άλλο με τον αριθμό του όπως στην Καθέννη ή στη Φρέν: αυτοί οι νέοι είναι οι έδελοντάι—κατάδικοι του φρετότ. Η ντάμες τους κάθονται, κατά γενικό κανόνα, στο ίδιο τραπέζι μ' εκείνους. Στο χορό όπως και στην αεροπορία, υπάρχουν επιρρώματα.

Η τουαλέτες αντιπροσωπεύουν όλες της τάξεις. Νά μια δεσποινίς ντυμένη στο χουράφι, που φαίνεται σαν να είναι το υπερήφανο άγαλμα του θρησμοισμού, η έχατη δικαιολογία της πολιτικής του κ. Σερόν.

Καθσήμενες επίσης, χλωμές και αγωνιώδεις, είναι η μητέρες. Είναι όλες ίδιες. "Όσο κι αν είναι διαφορετική η σκηνογραφία, αν θρησκόμεστε στον Κονσερβατοριά, στη Σορμπόν, ή εδώ στο Κολοσαίον, η μητέρες είναι πεπεισμένες για την υπεροχή των δλαστών τους, της τρώει όμως το σαράκι της απογοητεύσεως εξακριβώνοντας ότι την γνώμη τους δεν συμφωνεί με τη δική της. Στο μητρικό τους φίλτρο, υπάρχει και το μίσος, γιατί έχουν θυμωμένες ματιές, σ' εκείνες που τολμούν ν' αναμετρούν με της κοπελίτσες τους.

Η αίσθηση είναι μοιρασμένη σε στρατόπεδα που ζητούν εύκαιρία ν' άρπαξουν. Το 56 έχει τους φανατικούς οπαδούς του και τους θανασιμους έχθρους του. Προς στιγμήν, νομίζει κανείς πως παρευρίσκεται σε καμιά συνέδριση της Βουλής. Ύαρχουν όμως: να οι συντηρητικοί που μεταφέρουν το φρετότ στο βάλε, το ταγκό στο μενουέτο, να έπαναστάται για τους όποιους το ταγκό είναι ένα παραγνωρισμένο μιλάν-μυτοτό.

Είναι όμως συμπαιδείας, γιατί δεν χωρεί ζήτημα εθνικότητας. Όλοι οι νέοι αυτής της παράδοξης Ανατολής που περιλαμβάνει τη ρν Λαφαριέ και τη ρν Μπουφώ φαίνονται να είναι εκεί. Συνορεύουν με τους νοτιοαμερικανούς, τη δεύτερη ζώνη, που μένουν στο Παρίσι. Είναι η αποδοτικότητα, εκείνη που πεθαίνει αλλά δεν παραδίδεται...

Τα πολύ ανοιχτόχρομα σακάκια κατέκλυαν το πρώτο πάτωμα όπου οι θεαταί είναι συσσωρευμένοι απ' το μπαλκόνι για να δουν καλύτερα. Εκείνοι που περνούν πίσω τους είναι υποχρεωμένοι να θαυμάζουν μια επιβλητική συλλογή μηρών. Ο προβολέας που της φωτίζει εξ άπροσεξίας—ή και σκοπιμώς—δίνει την εντύπωση ενός χλωμού σελινόφωτος.

Εφηβοί, σκαρφαλωμένοι στις καρέκλες, οδύλλουν της γνώμης τους γαλλικά, ισπανικά, αραβικά.

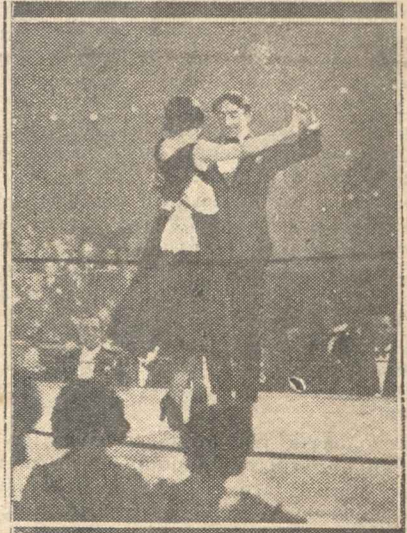
Στης σκοτεινής γωνίας του πρώτου πατώματος, τα ζευγάρια που δεν διαγωνίζονται έχουν συγκεντρωθεί.

Ένας χαριτωμένος νεαρός τρέχει προς τους φωτογράφους που βρίσκονται στην αίθουσα. —Θέλετε να φωτογραφίσετε μάν ύψηλή προσωπικότητα; τούς ρωτά.

—Ναί.

—Έ λοιπόν! είμαι έτοιμος να ποζάρω, είμαι ο πρόεδρος της Διεθνούς Ένωσεως του Χορού. Κάτω παίζουν ή δυο όρχηστρες: ή μια έχει ειδικοποιηθεί στα φρετότ, μιλούς, τσάολε-στον. Η άλλη παίζει μόνο ταγκό, ζαβά και λάγνους χορούς. Οι μουσικοί της είναι ντυμένοι σαν κόν-μυτοί της πάμπας. Αλίστηρο στη γελάδα που θ' απομακρυνθεί απ' το κοπάδι.

Στο βάθος, στο άκρον του στίβου, βρίσκεται

—Ανο: Ο κ. Ζωρζ και ή δις Σελλύ, διαγωνιζόμενοι διά το πρωτάθλημα. Κάτω: Ο περίφημος χορευτής Βασέντο Έσκον-τέρο κάνει μαζί με την δεσποινίδα Άντρέ, πρωταθλήτρια του 1926, μια επίδειξη του «πάσο ντόμπλε».

ή επιτροπή του διαγωνισμού, της οποίας τα μέλη είναι εξαιρετικά σοβαρά. Έχουν ως άρχη την αμεροληψία. Κάνουν το κομμάτι αυτής της «ελάξης» και τα πρόσωτά τους εκφράζουν μεγάλη ηνική ήρεμια. Σημειώνουν τους διαγωνιζόμενους σε ρόζ χαρτιά. Μεταξύ αυτών βρίσκει ένας παλιός κύριος που φαίνεται πολύ γνώστης των χορευτικών ζητημάτων. Κάπου-κάπου, φαίνεται ο κ. Ζεό Λόντον που ανατριχίλλει είναι απ' τους καλλιτέρους δημοσιογράφους της εποχής μας, δεν φαίνεται όμως να έχει ειδικότητα στο «πάσο ντόμπλε».

—96 και 154, οδύλλει το μέγαφονο. Δυο ζεύγη σηκώνονται και τοποθετούνται.

Η άργεντινή δαχτύρα αρχίζει τις πρώτες.

—Ένας απ' τους χορευτάς, με άγριο άγκαλιάζει την ντάμα του, που έχει σταση. Τίποτε το κομψότερο απ' τη στιγμή και την περιφρόνηση που εκφράζουν ή του του. Δεν φαίνεται ν' αντιλαμβάνεται την σημασία της ντάμας του που είναι όμως γυμνασμένη άρτια, σαν να παρακαλούσε να νειροπόλημα, μια βραδιά στην όχη μνήης. Έπικερμείται ζωηρά και κατά θα είναι ενθουσιασμένης.

—Αν το ζεύγος 96 αντιπροσωπεύει το ντα, το 154 φαίνεται να δαίνει απ' τα πόδια, το μεταξωτό μαντίλι του πέφτει στην όχη του, ή ντάμα του φορεί ένα φρετότ, λέτ, μακρό από πίσω, κοντό από μπροστά, γάμπες της είναι εντάσσεται στη θέα της όμως μοιάζουν σαν δυο κακάνι φρούλα. Γι' αυτούς, το ταγκό είναι ζαβά. Από καιρό σε καιρό σφαιροποιείται και φορές επί τόπου, ύστερα ο διαγωνισμός σκάνει προς τη ντάμα που λυγίζει από το 154 υφίσταται άγρια πρόγνα. Με άρτο στο θάρος εξακολουθεί το χορό του, λουθεί καθόλου τον χρόνο και στο πέρασμα χτυπούν... παλαμάκια για να δείξουν το ρυθμό.

—Ένας θεατής του φωνάζει: —Αυτό δεν είναι χορός, πρέπει να νικητερινά μάχηματα.

—182, οδύλλει το αδόκητο μαντίλι. Έπικερμείται, χειροποιήματα, γάμπα. —Όλοι οι θεαταί, που άρχισαν να φρετότ, πληρύνουν το θέαμα του χορού—εξ άλλης, ζεύγους 154—παρηγορούνται με την πώς θα γελήσουν με την καρδιά τους. Κατά τρόπο ηνολογικό, όπως οι μανί, κατά τρόπο ηνολογικό, όπως οι μανί, ορέττα, τα εύθημα και πετατά φρετότ, έρχονται ύστερα από τα βορεία μανί, κα μανί.

Το 182 είναι το γελό ζεύγος. —Εκείνος φορεί ένα πολύ κοντό φρετότ, ατέλειωτη γραβάτα παπιών. Είναι μανί, νός κ' έχει σπαρά στο πρόσωπό του. —Εκείνη φορά κρετόν έμπαρμ και τοιλάχιτον 200 λίβρες!

Φοδόνται μνή πέση έπάνω στον καθό και τον λυόση!

Ο δυστυχής έχει μοιραίο έτος χορού, τα τρόπο έξωτικό, με τα πόδια γυμναστικά, προς τα μέσα. Κάπου-κάπου χορεύει θεαταί λιγώνονται στα γέλια, ύστερα νει αποτόμως μακρά την ντάμα του χίζει απ' τη μέση, κάνει τερότα θήματα και χίζει να χοροπηδά.

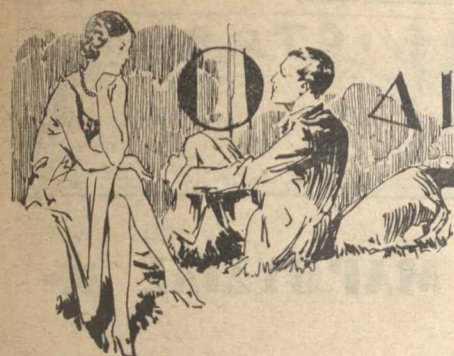
Η ειρωνείας, ή κοροϊδίες δεν τον άρουν ούτε το μέγαφονο δεν τον σιγαίνει. —Εκτελεί ένα ηνικό καθήκον και έπικερμείται πώς είναι ή άτρεπότητά της όσης.

Η χορεύτρια φαίνεται να κοιτάζει λογαριάζει τα δευτερόλεπτα που την άρουν, έπικερμείται να το κλάμης, να το λυπηθής... Παραπατά. Εκείνος όμως παύει να χιπού.

Η άργεντινή δαχτύρα παύει να χορεύει, ένας κόν-μυτοί που την άρουν, νάζει τη φράση που σηματοδοτεί την ταυνομαχίων, έρμηνεύοντας την κινή της.

«Muerta la vaca!»

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

Γιώργος Ντυβάλ, 26 χρονών.
Σάσα Ντυβάλ, 28 χρονών.

(Μία τραπεζαρία άστικού σαπιού. Άνοιξη. Νύχτα Μεγάλου Σαββάτου. Το παράθυρο είναι ορθάνοιχτο. Ο Γιώργος είναι καθσήμενος μπρος στο τραπέζι και καπνίζει. Η Σάσα είναι άκοιμημένη στο παράθυρο και κιντάζει έξω).

Γιώργος.—Θά μείνης πολλή ώρα άκοιμητος;... άμλλητη;...

Σάσα (γροίζει). Με τα μάτια βουρλωμένα.—Τι θέλεις να πώ;...

Γιώργος.—Ο,τι θέλεις... Πάντως νάφης απ' την πένθημη όχη... Σήμερα, όλος ο κόσμος χορεύει... Έσύ, πάλι, θέλεις να μεταβής το στήν σε νεκροταφείο;...

Σάσα (προσπαθώντας να συγκρατήσει τους λυγμούς της).—Μ' άφού δεν μπορώ... δεν μπορώ...

Γιώργος (προσπαθώντας να κάνει τον άγριο).—Έ, τι δεν μπορείς;... Δε μπορείς να καθής σαν όδες της γυναίκες μαζί με τον τρα σου, να κάνετε μια χαρούμενη άνάσταση;...

Σάσα (κιντάζοντας τον βαθεά).—Όχι... Σέρεις καλά τί θέλω να πώ... Δεν μπορώ να ξεάσω...

Γιώργος (σηκώνεται γευικά και κάνει βάτες, πάνω-κάτω, στο δωμάτιο, καπνίζοντας).—Έ, με αυτό πώ δεν υποφέρεται. Να πής πώς ένε ο πρώτος καρός... Μά πάνε πάνω από εξή μήνες από τότε... Βέβαια, το λυπηθής... έλάφες,—καθί σου ήτανε. Μήπως όμως έχεις κανένα παράπονο; Μήπως δεν κάνανε ό,τι μπορούσαμε για να το σώσουμε;

Σάσα (δακρυομένη).—Δε λέω αυτό...

Γιώργος.—Τότε γιατί κάνεις έτσι;... Γιατί ός και σήμερα άκοιμη, θέλεις να δηλητηριάσης την χαρούμενη αυτή μέρα;... (Την πλησιάζει. Πλακτώνοντας την φωνή του). Έμένα δεν με συλλογίζεσαι καθόλου;... Όλη την ημέρα κλεισμένος πίσω στο έργαστήρι να δουλένω σά σιλάος, κ' ύστερα σαν έχοινομα το βράδυ έδω να σε βόσκω κλαμένη, θλιμμένη, άπελπισμένη... Είνε ζωή πώ αυτή για μένα;...

Σάσα.—Μά άφού σου είπα: Μήπως το θέλω πώ είμαι έτσι;... Δεν μπορώ όμως να συνηθίσω στην ιδέα πώς τήχασα το άγγελοδύ μου... Έσύ, δεν είσαι πατέρας, ο Θεός δε θέλεις ναποτήσουμε μαζί παιδί, και γι' αυτό δεν καταλαβαίνεις τον πόνο της μάνας...

Γιώργος.—Όλο αυτό μου λές... Σάματις ο πατέρας του, βλέπεις, όταν ζούσε, γρόψε πώ να το δη...

Σάσα.—Αυτό είν' ένας λόγος που μ' έκανε άκοιμη περισσότερο να τ' αγαπήσω...

Γιώργος (σταματάει και την κιντάζει κατάματα).—Ναί... μά δεν αγαπούσες παρά αυτό μόνο...

Σάσα.—Τι θέλεις να πής;

Γιώργος.—Απλούστατα: Είναι μια ιδέα που μου πέσαμε πολλές φορές απ' το μυαλό τον τελευταίο αυτόν καιρό... Στην άρχη την έδωχα με άγανάκτηση... Περίμενα να δώ τί στάση θα ήπιοσες σήμερα... Τώρα όμως έπικερμείται...

Σάσα (τον κιντάζει άνήσυχτα).

Γιώργος (κατεβάζει τα μάτια).—Ναί... Παιδί σου ήτανε... Ήταν φρετότ, είλγες καθήκον, έπικερμείται να το κλάμης, να το λυπηθής... Σγά-σγά όμως, ήταν έπίσης φρετότ, ήταν λογικό, να υποκλήνης μπρος στο κοράκι... Βλέπεις σου μιλώ ηνολογικά, όπως ηνολογικά είμαι κ' ή λογική... Και τότε, θα γυόζες σε μένα, θα έβρασκες μια παρηγοριά στην τρυφερότητά μου. Έτσι θα έπικερμείται να γίνω... αν μ' αγαπούσες όμως και μένα... αν δ,τι αγαπούσες...

δεν είχε ούτως ή άνα... Σάσα.—Γιώργο!

Γιώργος.—Ναί... Δε μ' αγαπάς... Ίσως κ' ή ίδια να μη το καταλαβαίνεις αυτό... Δε μ' αγαπάς όμως... Άφού δεν έχοινομα σε μένα να βής την παρηγοριά στον πόνο σου, θα πή πώς δε μ' αγαπάς... πώς δε μ' αγαπάς ποτέ...

Σάσα.—Είναι δυνατόν να το συλλογίσαι αυτό που λές;... Τότε... τότε γιατί δέχτηκα να γίνω γυναίκα σου;...

Γιώργος (με θλιβερό χαμόγελο).—Σου είπα πώς κ' ή ίδια δεν το ήξερες πώς δε μ' αγαπούσες... Κι' ύστερα... δεν είχα άκοιμη τον καιρό να συλλογιστώ το έρώτημα αυτό... Δεν ήθελα ως τώρα να παραδεχτώ την αλήθεια... Έτσι πείθονα τον έαυτό μας καμιά φορά νανα θεληματικά τυφλός... Θά ύπαρχη...

—Δεν μ' αγαπάς... Ίσως κ' ή ίδια να μη το καταλαβαίνεις αυτό.

δμως κάποια εξήγηση...

Σάσα (έπαναστατημένη).—Τι δηλαδή; Ότι...

Γιώργος (την πλησιάζει και της κάνει νόημα να σιωπήσει, βάζοντας το δάχτυλό μπρος στο στόμα του. Κατόπιν της χαϊδεύει τα μαλλιά και συμπληρώνει με ηνική φωνή).—Ότι είδες πόσο συμπαιδωσα το μικρό σου, και, καθώς τ' αγαπούσες αυτό, σκεφτήκες πώς δε θα γνώμουν κακός πατέρας του... Απ' τη σκέψη σου την παρεξήγησες και την άδραξες γι' άγάπη... Άγάπη, νάι, ήταν: για το παιδί σου όμως μόνο... (Τώρα μόλις σηκώνει τα μάτια έπάνω της και την βλέπει που τον κιντάζει έκστατικά).

—Ω, καταλαβαίνω ότι σκεπάζεις... Φαντάζεσαι πώς ηνέλιο ίσως... άς μη μās τρομάζουν ή έξεις... πώς ηνέλιο έένα πεθαμένο άγριο πιαματάι... Όχι, έένα... (Με σιγανή φωνή). Υποφέρω μόνο... Είναι τρομερό, είναι άβυσσος για μένα ή ιδέα πώς δεν με αγαπήσες ποτέ... Κι' ύστερα... συλλογίζομαι και σένα... που δεν είχες κανένα πώ μ' αγαπάς... Πόσο είσαι δυστυχισμένη... Και τί δυστυχισμένος πώ είμαι και γώ που δεν κατάφερα να σου έμπευσω την άγάπη...

ΠΑΣΧΑ, ΚΥΡΙΟΥ ΠΑΣΧΑ!

Σάσα.—Αυτά όλα που λές, είναι τρέλες...

Γιώργος.—Όχι, όχι... Και νομίζεις πώς αν ασθάνεται ή ψυχούλα του αιώνου, δε θάνα θαθεί θλιμμένη που δε μπορείς να βής παρηγοριά ούτε καν σε μένα;... (Κάθεται θυμίζε το κεφάλι του στην παλάμες, και μένει εκεί άκίνητος, άπελπισμένος).

Σάσα (σηκώνεται από τη θέση της και προχωρεί προς αυτόν. Μένει για λίγο σιωπηλή).

—Όχι Γιώργο... Είναι αδύνατον να τα παραδέχαι σε σάσα ό,τι αυτά... (Μικρή παύση. Βλέποντας πώς δεν της άπαντά).—Έ, λοιπόν θέλεις να σου πώ (σιγά) το μυστικό του λόγου μου;... Θέλεις να σου πώ γιατί δεν μπορούσα να παρηγορηθώ... Κι' έγώ δεν ήθελα να στο μαρτυρήσω... Ίσως νάνα αυτό μάλιστα που τώνοινα χωρίς και να τολμώ να το σκεφτώ... Δε θά στέλεγα ποτέ... Άφού όμως ήσαν έτσι τα πράγματα...

Γιώργος (σηκώνει τα μάτια του και την κιντάζει).

Σάσα (δειλά, διαταχτικά).—Έ, να λοιπόν... Ήταν για μένα μεγάλος πόνος, βέβαια, αφάνταστος, ο χαμός του παιδιού μου... Αυτό όμως που με κάνει να μη μπορώ να παρηγορηθώ είναι ότι χάσαμε... το παιδί μας... Ναί, Γιώργο... Θυμάσαι τον πρώτο καιρό του γάμου μας με τί λαχτάρα περιμένες ν' αποκτήσουμε μαζί ένα παιδί... Ο Θεός όμως δε θέλησε να μās δώση αυτή την εύτυχία... Και τότε, όλη σου ή πατρική άγάπη έπικερμείται πάνω στο δικό μου το παιδί... Το φρετότ σου πώ σαν παιδί σου... πώς κ' αυτό σε θεωρούσε σαν πατέρα του... Κι' ήμωνα εύτυχισμένη γιατί έβλεπα πώ είχες βρή μια παρηγοριά σ' αυτό, για το ότι δεν είχαμε αποκτήσει μαζί παιδί...

—Υστερα... όταν το χάσαμε... όταν μείναμε μόνοι μας, οι δυο μας μονάχα, στη ζωή... μέσα στον πόνο που μου έβγαζε την καρδιά, συλλογίστηκα πώς κ' ή δική σου παρηγοριά είχε σβήσει... Καταλαβαίνεις τί θέλω να πώ... Κι' όσο σ' έβλεπα τελευταία, να έκνευόζεις, να θυμώνες με το παραμικρό, να πώ φέρεσαι άλλοζοτα, διαφορετικά από πώιν, τόσο πίστευα πώς ο παλιός σου χαμός πώ δεν σου είχα δώσει ένα δικό σου παιδί, ένα πραγματικά δικό σου, είχες ξαναζωντανέψει...

Γιώργος.—Κι' έγώ που ύπερα γιατί υποπάζοινα πώς έλάγες γιατί μαζί με το παιδί σου είχες σβήσει και ό,τι σε συνέδεε με την παλιά σου ζωή... Τι άμυαλο πώ είχατε, να υποφέραμε σιωπηλά κ' οι δυο μας τόσο καιρό...

Σάσα.—Όποτε κ' αυτό ήσαν έτσι γευικά;... Όποτε τώρα που έπικερμείται πώς σ' αγαπούσα πάντα... πώς σ' αγαπώ;... Γιώργος.—Άγάπη μου...

(Ακούγονται ή καμπάνες που χτυπούν χαρούμενα).

Γιώργος (σηκώνεται).—Άκου; Άνάσταση... Πάσχα, Κύριου Πάσχα!... (Την άγκαλιάζει). Και δε θάσαι πώ τόσο άπελπισμένη;...

Σάσα (στην άγκαλιά του).—Όχι... Γιατί θά το συλλογίζομαι κ' οι δυο μαζί τώρα...

ΛΥΚ ΛΟΡΡΑΙΝ

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕ ΣΤΡΥΧΝΙΝΗ!

Ο Βίσμαρκ κι' ο Βίσχολφ που ήταν μεγάλοι πολιτικοί αντίπαλοι, φιλονεικούσαν συχνά. Μιά μέρα, θεωρώντας τον έναν του σοβαρά προσβεβλημένο, ο σιδηρούς καγκελάριος έστειλε τους μάρτυράς του στον περσικό επισημόνα, για να τον προκαλέσει σε μονομαχία.

—Με τί όπλο; ρώτησε ο Βίσχολφ.
—Σας αφήνουμε την ελευθερία της εκλογής, αποκρίθηκαν οι δυο αξιωματούχοι.

—Καλά! επανέλαβε ο Βίσχολφ, εγώ προτιμώ τη στρυχνίνη!

Οι δυο στρατιωτικοί κυτάχτηκαν κατάληκτοι.

—Ναι, τη στρυχνίνη! Θα βάλλουμε δυο κομμάτια λαοδί έναντι στο τραπέζι. Το ένα απ' αυτά θα είναι περιχυνόμενο με στρυχνίνη. Μετά, θα μάς καλύψουν τα μάτια και ο καθένας μάς θα είναι υποχρεωμένος να πάρει ένα κομμάτι λαοδί και να το φάει. Αυτοί είναι οι όροι μου! Πηγαίνετε, κύριοι, να τους γνωστοποιήσετε στον Βίσμαρκ.

Δεν είναι ανάγκη να προσθέσουμε ότι η μονομαχία δεν πραγματοποιήθηκε.

ΣΠΑΤΑΛΗ

Στην βασιλεία του Λουδοβίκου 14ου οι επιταγές, περισσότερο από κάθε άλλη εποχή, έδωσαν χρήματα και τα σπαταλούσαν ασυλόγηστα. Συχνά έλεγαν κανείς απ' αυτούς:

—Είχα κάτι παληχόφρασα που μοδίδιαν μονάχα στόρι. Τα πούλησα για ν' αγοράσω αυτόν τον καθρέφτη της Βενετίας.

Μια άλλη φορά ένας νέος έφερε πίσω στον πατέρα του ένα θαλάσσιο γεμάτο που δεν μπορούσε να το ξεδώσει κι' ο πατέρας του θυμωμένος πέταξε τα χρήματα έξω απ' το παράθυρο. Σ' αυτή την εποχή κανείς δεν συλλογίζονταν να κάνει οικονομίες, απεναντίας πως να σπαταλήσει τα υπάρχοντά του.

Ένας έρωτευμένος έστειλε στην ώραία των ονείρων του ένα διαμάντι. Η ώραία, απορροφώντας την προσφορά, το επέστρεψε στον εύταρδη, ο οποίος τσάκισε το διαμάντι, το έκανε λεπτή σκόνη με την οποία ονότισε το γράμμα που έγραψε στη σκληρή. Κάθε απέχθας αυτής της σκόνης στοιχίζει περίπου 5.000 φράγκα!

Ας θυνητά! Αμαρτία προγόνων παιδεύονται απογόνους!

ΖΗΤΩ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ!

Οι καλοί ήθοιοι δεν έχουν πάντα την επιτυχία που πρέπει να έχουν, πολλές φορές όμως τα τελευταία βωβά πρόσωπα επιτυγχάνουν καταπληκτικά.

Επ' της βασιλείας του λαοφιούς Λεοπόλδου Β', στο Βέλγιο, ένας μικροβίσιος-μουλοβίσιος λέμε στην Ελλάδα—έταξε σε μια μικρή πόλη του γενναίου Βελγίου ένα ιστορικό δράμα, εποχής Λουδοβίκου 14ου.

Καθώς ο διευθυντής είχε έλλειψη από προσωπικό, προσέλαβε κομπάρσους απ' την πόλη.

Όλοι είχαν βωβούς ούλους, εκτός από έναν που έπρεπε να φωνάξει σε μια σημαντική στιγμή του έργου: «Ζήτω ο Βασιλεύς!» Ο δυστυχής που δεν είχε καταλάβει καλά-καλά το έργο, φώναζε δυνατά, στην κατάλληλη στιγμή: «Ζήτω ο Λεοπόλδος!» προκαλώντας κατ' άρχας την κατάληψη και άφοβτερα ένα γενικό γέλιο.

Μολοντί τον μάλωσαν στο τέλος της παραστάσεως, ο δυστυχής δεν κατάλαβε ποτέ τί σφάλμα είχε διαπράξει.

ΦΙΛΑΡΓΥΡΙΑ

Έταξαν χαρτιά στής Αυτού Βασιλικής 'Υψηλότητος του Πρίγκιπος ντ' Αρτουά.

Ένα λουδοβίκο κούρσε στο χαλί.

Ο πρίγκιπς, που ήταν πολύ φιλόλογος, γονάτισε χυμ κι' έψαχνε κάτω απ' το τραπέζι. Τότε ο Ταλλεράν, ανάβοντας ένα χιλιόφραγκο στην φλόγα του κερού:

—Υψηλότητε, ελπε, περιμένετε να σας φωτίσω να δρήςτε το λουδοβικό σας.

Γεωργίου Στρατήγη

ΤΟ ΛΕΥΚΟ ΣΠΙΤΑΚΙ

Όχι! Δεν θα μπορέσω ποτέ να τον λησμονήσω τον καλόν μου έκείνον φίλον των παιδικών μου χρόνων, τον φιλοεργόν νέον, το άτυχες θύμα της ζωής, που ή θλιβερά του ιστορία φτερουγίζει πάντα τριγύρω μου, όταν κανένα άρχαιο παρμυθί, άπείριστος και άπλη, όπως βίαια αμεγάλα τραγώδεια.

Ολόκληρος ή ζωή του δεν ήτο τίποτε άλλο παρά μία σειρά άτυχημάτων. Οι γονείς του, οι τρεις αδελφοί του, απέθαναν ό ένας ύστερ' ό άλλον, πόν άκόμα τελείωσιν τας γενναίους σπουδάς του. Η περιουσία του, ή όποια ένόςμ άκόμα ζούσε ο πατέρας του ήτο άρκετά μεγάλη, εξαίσιση εις περιπλοκούς διδας. Και ήναγκασθή άκόμα εις ήλικίαν δεκαπέντε έτών να ζή μέσα εις ένα πενυχρόν δωμάτιον με τας πενήντα δραχμάς που τού έστελλε κατά μήνα ένας φιλάνωπος μακρινός συγγενής του.

Δεν τόν ελπιό ποτέ να γελώσιν και εις αυτά άκόμα τή παγνιδία μας. Ήταν ό πλέον έμμελης, ό πρώτος μαθητής της τάξεώς μας. Πάντα όλίγα κλάσματα τόν έμποδίζαν να γίνη άριστός.

—Αχ! να ήμπορούσα να δαμάσω καμμίαν ήμεραν τή μάσην μου τύχη! μου έλεγε συχνά εις τούς περπάτους μας με την έμπνευσμένην και μελαγχολικήν φωνήν του. Έχασα τούς γονείς μου, τούς αδελφούς μου, την περιουσίαν μας, όλα, και όμως ή μοίρα μου με καταδιώκει και εις αυτό τό σχολείον άσκήν. Είμαι ό πρώτος μαθητής κατά την γενικήν όμολογήν των συμμαθητών και καθηγητών μου, και όμως δεν μου δίδουν τό άριστα! Ίσως διότι είμαι όρφανός και δεν έχω κανένα προστάτην, κανένα μέσον!

Κ' έστέναζε θαθεία, ένθ ένα θολό δάκρυ έλαμπε μέσα στά μαύρα του μάτια.

Πολλές φορές μ' έπαρκαλούσε να περνούμε από τό πατρικό του σπίτι, τό όποιον πρό πολλού είχε γίνει ιδιοκτησία άλλου. Και όσάν έξωριστός από τόν παράδεισον έκείνον των παιδικών του χρόνων, έστρεφε συχνά ν' έντύτταζε με κάποια μυνητική λαχράρα τό μικρό έκείνο παλάτι, μέσα εις τό όποιον έπιθυμούσε ν' αποθάνη.

Η πρώτη του άγάτη ήτο άτυχής κι' κείνη. Τά τραγούδια που της έγραφε—διότι κατά τά πρώτα φοιτητικά του χρόνια ήτο και αώτος, όπως βίαι, όλίγον ποιητής—ήμπορούσαν να συγκινήσουν και πέτραν άκίνητα. Και όμως τόν άπατούσε μ' ένα φοιτητήν γείτονά της. Και άναγκάσθηκα να μη τόν άρήςω μίαν όλόκληρον έβδομάδα φοβούμενος μήπως προβή εις κανέν άπονενονημένον κίνημα. Και από όλην την έγλωττίαν, που μου έλεγε έμπνεύσει ή προς αυτόν ειλκιρνήν μου φίλια, μία μόνον φράση τόν έσωσε, πράγματι κατά την περίοδον έκείνην της στενγής του απελπισίας, ώσάν καμμία σανίδα ναυαγού μέσα εις την τρικυμία.

—Εσόν λοιπόν είσα ό χαλιόδινος χαρακτήρ, που καννάται πως θα δαμάση την τύχην;

Έσθικωσεν Έξαρνα την ώραν κεφαλήν του όσάν να έξυπνησεν από βαθιν έρίαλτην και μ' έντύτταζε με τό θαυματούμενα μάτια του, από τό όποια είδα να λαμπυρίζη μία άστρατή έλπίδος.

—Έχεις δίκαιον. Ίσως την δαμάσω. Αχ, να έγινόνταμε αυτό τό θαύμα.

—Μελέτησε! Η έπιστημη θα σε σώση και θα σε αναδείξη! τού είπα.

Από έκείνην την ήμεραν τόν έβλεπα σπανιότερον πλέον. Αλλά κάθε φοράν ειχε να μου διηγηθί και μίαν άτυχίαν του. Είχεν άλλάξει έξ δωματία έντός ένός έτους. Είς τό πρώτον δωματίον έννοχλειτο εις τας μελέτας του από τό γυμνάσια του πόνου μίαν άρχαίασ μαθητήρας εις τό παραλήνους κείμενον δωματίον. Είς τό δεύτερον ειχε πάρεικον ένα μαυώδη πτηνόφιλον, ό όποιος άνέστρεφε καναρίνια. Είς τό τρίτον άρρώσθησε, διότι ήτο ύγρόν. Είς τό όλλα ειχε διαφύρους ένόλησεις από τας οικοδοποινάς ή από τά παιδιά του.

Αν και τόν άγαπούσα πολύ, άρχισα να τόν

άποφεύγω, διότι κάθε φοράν έφαινόταν να άκούσω και μίαν νέαν άτυχίαν του. Ήταν διε τούτο ήτο ένόμιμος, άλλ' ή καί τούτος σκληρό ένστις και ή ζωή καθε όλην έχει τσάσας άβλήτους!

Η λέξις άτυχής δεν είναι, είπα, ίκανή να έκάρσθη την άμωση ζωήν μου μόνον ή τουρκική άχ αίρετος; μου ζειν μου έλεγε μ' ένα παρό χαμωχό και χείλη του. Ναι, είμαι ό άχάριστος. Ή μόν, όταν έγγεννήθηκα, μ' έσφάσαν και εις τό μέτωπον και με καταράσθησαν να χαζοί και προκοπή. Είμαι ό άχάριστος.

Και με άφινε διόσις διά νά ύπαρξη μίση τήση εις τό δωματίον μου. Τόν είπα γαρ δύο έτη, όταν μίαν ήμεραν τόν είδα τίς τας ταμορφωμένον. Δεν ειχε πλέον μέσα τίς μάτια του τό φοβούμενον έκείνο βλέμα, τού είχον άρήσει αί έναντίότητες της ζωής τε την άσάθηναν έκείνην των κανόνων των χειρονομιών, που τού προσέδιδε κάποια φυσική δειλία. Τού άνεκόνισαν την σπουδήν μου αυτήν με όλην την χαράν μου.

—Αί! φίλε μου! ποστήμην άδελφόν μου. Τό όπλο μιάς όδηγίς άπαι μέσα εις τούς πόνους λαυώντης ζωής. Αίσα έμμε μετά τρεΐς μήνας, σε παρακαλώ να περθεΐς. Είσα ό μόν άνθρωπος που έμεινόν τόν πόνον, πόνον να μη δύναιτο έρριστα, να μη έχω κανένα μέσον.

Τόν συνάδηνον τό Πανεπιστήμιον άριστήν ήμεραν.

Οι άλλοι έσπευσαν ν' αναθύν εις άλλα παρκαίμενα δένδρα. Τό θέλημα ήτο πράγματι έπιβλητικό.

Είς δύο κλίσεις της Κορδελιέρας και οι δύο άπέθανον άκακώς: ό Εισρητικός, με την κοιλία του Ρίο Γκαρνέ και ό Άσλαντικός με την κοιλία του Σαγγή. Η δυνού έφαινε πόν μίαν μικρή άστρατητή λωρί μεσιν εις τό άπειρον του άνοικτού ορίζοντος.

—Θαυμάσια άπομεί!

—Και σπανία συγγνώμης, είπεν ό Ζερόλάν, διότι λόγω του θανάτου του μέρους που ήνα τόν βρίσκει κανείς τσόν άνοικτόν όρίζοντα.

—Εύχαριστώ, Ραμόν, που με έφερες έδω είπεν ό Λαζαρέντ, κατεργόμενος.

—Είνε τό δένδρο του Γάλλου! είπεν ό Τυός.

—Τί σημαίνει αυτό;

—Ο κ. Ζερόλάν ποτέ τό εξήγησε καθώς έβόλυν πόν πόν του Α. Γ. Παύλου.

Τό 1880 ένας ύποπλοίαρχος Γάλλος, ό Βοναπάρτης Βίξ, όστις ήτο ό θερμότερος ύπερμαχος της τούτης του ίσθμού, καζύ με ένα άλλον έξωμακτικόν, τόν Ρεκλύ, κατώρυσαν να φθάσουν εις τό μέρος αυτό και να τόν τω παραματοποιήσωμεν της έργασίας. Οι Γάλλοι πρέπει να είναι ύπερφάνοι γι' αυτό.

—Αλλά και οι Άγγλοι είναι ύπερφάνοι! είπεν ό σέο Μύλετον. Τό 1831 ό παγκράτορς Πίκοκ καθώρισεν κατ' άρχήν, άλλα θετικώτατα τόν τρόπον συγκοινωνίας μεταξύ τών δύο άκωνών. Έπίσης ό Σκώτος Πάτερσον έπείσθη πρώτος την άξίαν του γεωγραφικού άκείου σημείου, τόν όποιον άπεκάλεσε κλειμέτα τό πέρας των έξετασεων δις όσον παρενρεθή εις τόν θρίαμβον του φίλου μου.

Από έκείνην τήν ήμεραν τόν έβλεπα σπανιότερον πλέον. Αλλά κάθε φοράν ειχε να μου διηγηθί και μίαν άτυχίαν του. Είχεν άλλάξει έξ δωματία έντός ένός έτους. Είς τό πρώτον δωματίον έννοχλειτο εις τας μελέτας του από τό γυμνάσια του πόνου μίαν άρχαίασ μαθητήρας εις τό παραλήνους κείμενον δωματίον. Είς τό δεύτερον ειχε πάρεικον ένα μαυώδη πτηνόφιλον, ό όποιος άνέστρεφε καναρίνια. Είς τό τρίτον άρρώσθησε, διότι ήτο ύγρόν. Είς τό όλλα ειχε διαφύρους ένόλησεις από τας οικοδοποινάς ή από τά παιδιά του.

Αν και τόν άγαπούσα πολύ, άρχισα να τόν

άποφεύγω, διότι κάθε φοράν έφαινόταν να άκούσω και μίαν νέαν άτυχίαν του. Ήταν διε τούτο ήτο ένόμιμος, άλλ' ή καί τούτος σκληρό ένστις και ή ζωή καθε όλην έχει τσάσας άβλήτους!

Η λέξις άτυχής δεν είναι, είπα, ίκανή να έκάρσθη την άμωση ζωήν μου μόνον ή τουρκική άχ αίρετος; μου ζειν μου έλεγε μ' ένα παρό χαμωχό και χείλη του. Ναι, είμαι ό άχάριστος. Ή μόν, όταν έγγεννήθηκα, μ' έσφάσαν και εις τό μέτωπον και με καταράσθησαν να χαζοί και προκοπή. Είμαι ό άχάριστος.

Και με άφινε διόσις διά νά ύπαρξη μίση τήση εις τό δωματίον μου. Τόν είπα γαρ δύο έτη, όταν μίαν ήμεραν τόν είδα τίς τας ταμορφωμένον. Δεν ειχε πλέον μέσα τίς μάτια του τό φοβούμενον έκείνο βλέμα, τού είχον άρήσει αί έναντίότητες της ζωής τε την άσάθηναν έκείνην των κανόνων των χειρονομιών, που τού προσέδιδε κάποια φυσική δειλία. Τού άνεκόνισαν την σπουδήν μου αυτήν με όλην την χαράν μου.

—Αί! φίλε μου! ποστήμην άδελφόν μου. Τό όπλο μιάς όδηγίς άπαι μέσα εις τούς πόνους λαυώντης ζωής. Αίσα έμμε μετά τρεΐς μήνας, σε παρακαλώ να περθεΐς. Είσα ό μόν άνθρωπος που έμεινόν τόν πόνον, πόνον να μη δύναιτο έρριστα, να μη έχω κανένα μέσον.

Τόν συνάδηνον τό Πανεπιστήμιον άριστήν ήμεραν.

Οι άλλοι έσπευσαν ν' αναθύν εις άλλα παρκαίμενα δένδρα. Τό θέλημα ήτο πράγματι έπιβλητικό.

Είς δύο κλίσεις της Κορδελιέρας και οι δύο άπέθανον άκακώς: ό Εισρητικός, με την κοιλία του Ρίο Γκαρνέ και ό Άσλαντικός με την κοιλία του Σαγγή. Η δυνού έφαινε πόν μίαν μικρή άστρατητή λωρί μεσιν εις τό άπειρον του άνοικτού ορίζοντος.

—Θαυμάσια άπομεί!

—Και σπανία συγγνώμης, είπεν ό Ζερόλάν, διότι λόγω του θανάτου του μέρους που ήνα τόν βρίσκει κανείς τσόν άνοικτόν όρίζοντα.

—Εύχαριστώ, Ραμόν, που με έφερες έδω είπεν ό Λαζαρέντ, κατεργόμενος.

—Είνε τό δένδρο του Γάλλου! είπεν ό Τυός.

—Τί σημαίνει αυτό;

—Ο κ. Ζερόλάν ποτέ τό εξήγησε καθώς έβόλυν πόν πόν του Α. Γ. Παύλου.

Τό 1880 ένας ύποπλοίαρχος Γάλλος, ό Βοναπάρτης Βίξ, όστις ήτο ό θερμότερος ύπερμαχος της τούτης του ίσθμού, καζύ με ένα άλλον έξωμακτικόν, τόν Ρεκλύ, κατώρυσαν να φθάσουν εις τό μέρος αυτό και να τόν τω παραματοποιήσωμεν της έργασίας. Οι Γάλλοι πρέπει να είναι ύπερφάνοι γι' αυτό.

—Αλλά και οι Άγγλοι είναι ύπερφάνοι! είπεν ό σέο Μύλετον. Τό 1831 ό παγκράτορς Πίκοκ καθώρισεν κατ' άρχήν, άλλα θετικώτατα τόν τρόπον συγκοινωνίας μεταξύ τών δύο άκωνών. Έπίσης ό Σκώτος Πάτερσον έπείσθη πρώτος την άξίαν του γεωγραφικού άκείου σημείου, τόν όποιον άπεκάλεσε κλειμέτα τό πέρας των έξετασεων δις όσον παρενρεθή εις τόν θρίαμβον του φίλου μου.

Από έκείνην τήν ήμεραν τόν έβλεπα σπανιότερον πλέον. Αλλά κάθε φοράν ειχε να μου διηγηθί και μίαν άτυχίαν του. Είχεν άλλάξει έξ δωματία έντός ένός έτους. Είς τό πρώτον δωματίον έννοχλειτο εις τας μελέτας του από τό γυμνάσια του πόνου μίαν άρχαίασ μαθητήρας εις τό παραλήνους κείμενον δωματίον. Είς τό δεύτερον ειχε πάρεικον ένα μαυώδη πτηνόφιλον, ό όποιος άνέστρεφε καναρίνια. Είς τό τρίτον άρρώσθησε, διότι ήτο ύγρόν. Είς τό όλλα ειχε διαφύρους ένόλησεις από τας οικοδοποινάς ή από τά παιδιά του.

Αν και τόν άγαπούσα πολύ, άρχισα να τόν

άποφεύγω, διότι κάθε φοράν έφαινόταν να άκούσω και μίαν νέαν άτυχίαν του. Ήταν διε τούτο ήτο ένόμιμος, άλλ' ή καί τούτος σκληρό ένστις και ή ζωή καθε όλην έχει τσάσας άβλήτους!

Η λέξις άτυχής δεν είναι, είπα, ίκανή να έκάρσθη την άμωση ζωήν μου μόνον ή τουρκική άχ αίρετος; μου ζειν μου έλεγε μ' ένα παρό χαμωχό και χείλη του. Ναι, είμαι ό άχάριστος. Ή μόν, όταν έγγεννήθηκα, μ' έσφάσαν και εις τό μέτωπον και με καταράσθησαν να χαζοί και προκοπή. Είμαι ό άχάριστος.

Και με άφινε διόσις διά νά ύπαρξη μίση τήση εις τό δωματίον μου. Τόν είπα γαρ δύο έτη, όταν μίαν ήμεραν τόν είδα τίς τας ταμορφωμένον. Δεν ειχε πλέον μέσα τίς μάτια του τό φοβούμενον έκείνο βλέμα, τού είχον άρήσει αί έναντίότητες της ζωής τε την άσάθηναν έκείνην των κανόνων των χειρονομιών, που τού προσέδιδε κάποια φυσική δειλία. Τού άνεκόνισαν την σπουδήν μου αυτήν με όλην την χαράν μου.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΩ ΚΟΣΜΩ ΜΕ 5 ΔΕΚΑΡΕΣ

Paul d' Ivoi

[Τά προηγουμένα. — Η διαθήκη του εξαδέλφου του καθιστά τόν Λαζαρέντ γενικόν κληρονόμον, άν χάνη τον γύρο του κόσμου με 5 δεκάρες. Έν έναντί περιπτώσει, κληρονομεί ό σέο Μύλετον. Ο Λαζαρέντ άρχίζει τό ταξίδι του].

(Η συνέχεια)

—Έτσι... Η Ίλντ θα γνωρίση την άδελφήν σου απόψε.

Έκριναν ποιετόν να εξηγήσουν ότι ή μίς Άουρετ ούτε άδελφή του Λαζαρέντ ήτο.

—Αλλά, προσέθεσαν ό Λαζαρέντ, δεν είμαι καί εγώ καί ένα από την δική μου φυλή, και έδειξε τόν σέο Μύλετον.

—Θά ακολουθήση και αυτός τό μονοπάτι σου. Σ' είπα Γάλλος και ιατρός. Γι' αυτό σ' άγαπώ και σ' σέβομαι. Είσαι μηχανικός και τού όφελος ύπακούη. Αλλά εν πρώτοις, επειδή είσαι Γάλλος, θα σ' οδηγήσω εις ένα μέρος όπου θα ύπερκατανεύθης.

Οι άλλοι ήκολούθησαν. Ο Ζερόλάν, ό όποιος ένόησε τί ήθελε ό Ίνδός, έμεινίσαν. Άνέστηκαν ένα μικρό μονοπάτι του βουνού και όταν έφθασαν εις τό σημειον που όνομάζεται Τερόν-Γκαρνέ, ό Ίνδός έπλησίασαν ένα ψηλό δένδρο, άνευρον εις τόν Λαζαρέντ ν' ανέβη και τού είπε:

—Έδώ είσε!

—Ο! τί θαυμάσιον θέμα! έφώναζεν ό Λαζάν μόλις ενόησε εις την κορυφήν.

Οι άλλοι έσπευσαν ν' αναθύν εις άλλα παρκαίμενα δένδρα. Τό θέλημα ήτο πράγματι έπιβλητικό.

Είς δύο κλίσεις της Κορδελιέρας και οι δύο άπέθανον άκακώς: ό Εισρητικός, με την κοιλία του Ρίο Γκαρνέ και ό Άσλαντικός με την κοιλία του Σαγγή. Η δυνού έφαινε πόν μίαν μικρή άστρατητή λωρί μεσιν εις τό άπειρον του άνοικτού ορίζοντος.

—Θαυμάσια άπομεί!

—Και σπανία συγγνώμης, είπεν ό Ζερόλάν, διότι λόγω του θανάτου του μέρους που ήνα τόν βρίσκει κανείς τσόν άνοικτόν όρίζοντα.

—Εύχαριστώ, Ραμόν, που με έφερες έδω είπεν ό Λαζαρέντ, κατεργόμενος.

—Είνε τό δένδρο του Γάλλου! είπεν ό Τυός.

—Τί σημαίνει αυτό;

—Ο κ. Ζερόλάν ποτέ τό εξήγησε καθώς έβόλυν πόν πόν του Α. Γ. Παύλου.

Τό 1880 ένας ύποπλοίαρχος Γάλλος, ό Βοναπάρτης Βίξ, όστις ήτο ό θερμότερος ύπερμαχος της τούτης του ίσθμού, καζύ με ένα άλλον έξωμακτικόν, τόν Ρεκλύ, κατώρυσαν να φθάσουν εις τό μέρος αυτό και να τόν τω παραματοποιήσωμεν της έργασίας. Οι Γάλλοι πρέπει να είναι ύπερφάνοι γι' αυτό.

—Αλλά και οι Άγγλοι είναι ύπερφάνοι! είπεν ό σέο Μύλετον. Τό 1831 ό παγκράτορς Πίκοκ καθώρισεν κατ' άρχήν, άλλα θετικώτατα τόν τρόπον συγκοινωνίας μεταξύ τών δύο άκωνών. Έπίσης ό Σκώτος Πάτερσον έπείσθη πρώτος την άξίαν του γεωγραφικού άκείου σημείου, τόν όποιον άπεκάλεσε κλειμέτα τό πέρας των έξετασεων δις όσον παρενρεθή εις τόν θρίαμβον του φίλου μου.

Από έκείνην τήν ήμεραν τόν έβλεπα σπανιότερον πλέον. Αλλά κάθε φοράν ειχε να μου διηγηθί και μίαν άτυχίαν του. Είχεν άλλάξει έξ δωματία έντός ένός έτους. Είς τό πρώτον δωματίον έννοχλειτο εις τας μελέτας του από τό γυμνάσια του πόνου μίαν άρχαίασ μαθητήρας εις τό παραλήνους κείμενον δωματίον. Είς τό δεύτερον ειχε πάρεικον ένα μαυώδη πτηνόφιλον, ό όποιος άνέστρεφε καναρίνια. Είς τό τρίτον άρρώσθησε, διότι ήτο ύγρόν. Είς τό όλλα ειχε διαφύρους ένόλησεις από τας οικοδοποινάς ή από τά παιδιά του.

Αν και τόν άγαπούσα πολύ, άρχισα να τόν

άποφεύγω, διότι κάθε φοράν έφαινόταν να άκούσω και μίαν νέαν άτυχίαν του. Ήταν διε τούτο ήτο ένόμιμος, άλλ' ή καί τούτος σκληρό ένστις και ή ζωή καθε όλην έχει τσάσας άβλήτους!

Η λέξις άτυχής δεν είναι, είπα, ίκανή να έκάρσθη την άμωση ζωήν μου μόνον ή τουρκική άχ αίρετος; μου ζειν μου έλεγε μ' ένα παρό χαμωχό και χείλη του. Ναι, είμαι ό άχάριστος. Ή μόν, όταν έγγεννήθηκα, μ' έσφάσαν και εις τό μέτωπον και με καταράσθησαν να χαζοί και προκοπή. Είμαι ό άχάριστος.

Και με άφινε διόσις διά νά ύπαρξη μίση τήση εις τό δωματίον μου. Τόν είπα γαρ δύο έτη, όταν μίαν ήμεραν τόν είδα τίς τας ταμορφωμένον. Δεν ειχε πλέον μέσα τίς μάτια του τό φοβούμενον έκείνο βλέμα, τού είχον άρήσει αί έναντίότητες της ζωής τε την άσάθηναν έκείνην των κανόνων των χειρονομιών, που τού προσέδιδε κάποια φυσική δειλία. Τού άνεκόνισαν την σπουδήν μου αυτήν με όλην την χαράν μου.

—Αί! φίλε μου! ποστήμην άδελφόν μου. Τό όπλο μιάς όδηγίς άπαι μέσα εις τούς πόνους λαυώντης ζωής. Αίσα έμμε μετά τρεΐς μήνας, σε παρακαλώ να περθεΐς. Είσα ό μόν άνθρωπος που έμεινόν τόν πόνον, πόνον να μη δύναιτο έρριστα, να μη έχω κανένα μέσον.

Τόν συνάδηνον τό Πανεπιστήμιον άριστήν ήμεραν.

Οι άλλοι έσπευσαν ν' αναθύν εις άλλα παρκαίμενα δένδρα. Τό θέλημα ήτο πράγματι έπιβλητικό.

Είς δύο κλίσεις της Κορδελιέρας και οι δύο άπέθανον άκακώς: ό Εισρητικός, με την κοιλία του Ρίο Γκαρνέ και ό Άσλαντικός με την κοιλία του Σαγγή. Η δυνού έφαινε πόν μίαν μικρή άστρατητή λωρί μεσιν εις τό άπειρον του άνοικτού ορίζοντος.

—Θαυμάσια άπομεί!

—Και σπανία συγγνώμης, είπεν ό Ζερόλάν, διότι λόγω του θανάτου του μέρους που ήνα τόν βρίσκει κανείς τσόν άνοικτόν όρίζοντα.

—Εύχαριστώ, Ραμόν, που με έφερες έδω είπεν ό Λαζαρέντ, κατεργόμενος.

—Είνε τό δένδρο του Γάλλου! είπεν ό Τυός.

—Τί σημαίνει αυτό;

—Ο κ. Ζερόλάν ποτέ τό εξήγησε καθώς έβόλυν πόν πόν του Α. Γ. Παύλου.

Τό 1880 ένας ύποπλοίαρχος Γάλλος, ό Βοναπάρτης Βίξ, όστις ήτο ό θερμότερος ύπερμαχος της τούτης του ίσθμού, καζύ με ένα άλλον έξωμακτικόν, τόν Ρεκλύ, κατώρυσαν να φθάσουν εις τό μέρος αυτό και να τόν τω παραματοποιήσωμεν της έργασίας. Οι Γάλλοι πρέπει να είναι ύπερφάνοι γι' αυτό.

J. Rivet

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΛΑΓΩΝΙΚΟΥ

28 Αδούστου.

Είνα κάποιες μέρες που μου φαίνεται πως ανακαλύπτω μιά αντιστοιχία στην κινήσεις του άφεντικού μου. Έκείνον που ήταν πάντα τόσο ήσυχος και καλόκαρδος—διαβάζει το «Ελευθερο Βήμα», φοβάται το Θεό και πλερώνει τις φρολογίες του—δεν τον αναγνωρίζω πιά. Τί του συμβαίνει άραγε;

Τό ύψος του είναι πιά άποφασιστικό. Οί ροιματισμοί του θεραπεύτηκαν ως διά μαγείας ή, τουλάχιστον, δεν παραπονιέται πιά γι' αυτούς. 'Η αντιστοιχία κατοικοεδρεύει στην ψυχή του...

Την περασμένη χρονιά, σ' αυτή την εποχή, παρασείαζε τὰ ίδια συμπτώματα... Αυτό συνέβαινε λίγες μέρες πριν απ' την επίσημη έναρξη του κυνηγιού.

Ο Θεός νά δώσει νά μὴν ἔχουμε τὰ ίδια φέτος!

Τί άγγαρεία, τί άγγαρεία!

30 Αδούστου.

Είμαι ακόμα πιά άνήσυχος. Τό άφεντικό μου επέστρεψε σπίτι κουβαλώντας μυστηριώδη πακέτα... Με κτύπησε με πολλή εὐθυμία σάν γάι ήθελε νά συμμερισθώ τή χαρά του. ("Άς πού λείπει όμως!")

Νά τος τώρα, κλεισμένος, σέ μεγάλη σύσκεψη, με φίλους του. Τυχάρως ή σκοπιμώς βρίσκονται κ' ἐγώ και άκούω λίγα συζητημένα.

Σας έναυλαμθάνω, λέγει τό άφεντικό μου, σās έναυλαμθάνω πώς έχει πρέπει νά πάμε... Είνα ή καλύτερη γωνιά... που συζαίε λιγότερος κόσμος.

—Σύμφωνοι, σύμφωνοι, λένε οί φίλοι... Κι όμως!

Από καρδόν σέ καρδόν διακόπτονται γιά νά τρώφουν τὰ χέρια τους, στραβοκυττάζοντας πρὸς τό μέρος μου...

Μεγάλη εὐγένεια αὐτή, καλύτερα όμως νά μ' άγίαναν νά βγῶ ἔξω νά φάω, γιατί ἔχω μιά πείνα!...

1η Σεπτεμβρίου.

Αὐτό είναι! Πρέπει νά τό πάρω άπόφασι. Είνα τὰ ἔγκαινα. Πῶσο εἶχα δίκο νά υποπτεύομαι! Τί νά κάνω όμως; Σήμερα τό ποιοί τό άφεντικό, με ἔπλητσε γελώντας, με μιά κλωτσιά στά μαλακά. (Φαίνεται πὸς διασκεδάσει πολύ δίνοντάς μου κλωτσιές, φωτιά όμως κ' έμένα;

—Φλόξ, μου εἶπε, (γιατί με λένε Φλόξ) αἰριο άρχίζει τό κυνήγι... "Ελα, κουνήσου λιγάκι, φίλε μου!...

"Ίσως ν' άπατοῦσε ή εὐγένεια ν' άρχίσω νά χοροπηδῶ, άκούγοντας αὐτά, νά στριφογυρίζω σάν τρελλός γύρω απ' την οὐρά μου γιά νά τή διαγώσω.

Γιά νά μὴν τὰ πολυλογῶ νά κάνω τῆς τρέλλης με τῆς ὁποῖες ἐμεῖς οί σκύλοι φανερώνουμε τὴν εὐχαριστίαν μας, δέ θέλησα όμως νά δείξω άνανδρία. Χασμουρήθηκα με στενωχώρα.

—Δὲν ἔχω τί ἔχει ό Φλόξ τώρα τελευταῖος, εἶπε τό άφεντικό μου φεύγοντας, θά είναι άρρωστος.

—Αρρωστος εἶμαι και φαίνεσαι!

Πόσο γέλασα όμως τό μεσημέρι. Εἴμαστε σὸ μέσο τοῦ γεύματος. "Εγώ, πλαγασμένος κάτω απ' τό τραπέζι ροζάνιζα ὅσο μπορούσα ἕνα κόκκαλο βοδιού πὸς μου εἶχαν ρίξει με τσαλιμάκια (νομίζουν ὅτι αὐτό είναι ἔξυπνάδα, νάρπαζο τό κόκκαλο προτοῦ πέσει χάμω, σὸν άέρα... Μήπως με παίρνουν γιά σάλ-

τιμπάγκο;)

Ο Κύριος ἔκανε σχέδια.

Η Κυρία ἔτρωγε σταφύλι, με τό μικρό διαχυλά της σπρωμένο...

Η Κυρία είναι πολύ καθὼς πρέπει, ἔλα πὸς με περιφρονεῖ όμως και στέκεται σέ άπόσταση ἀπὸ μένα. "Τοχυρίζεται ὅτι μυρίζω σκυλιά. Τί θέλει λοιπόν νά μυρίζω; Δὲν φτάνει πὸς βρωμιά αὐτὴ απ' τῆς μυρωδιές τῆς πὸς με κάνουν νά φτερονίζομαι!

Ο Κύριος λοιπόν ἔκανε σχέδια:

—Σοῦ ὑπόσχομαι, ἔλεγε, νά ἐπιστρέψω μ' ἕνα λαγὸ, δυό-τρία κουνέλια και καμμιά ντουζίνα μεκάτσες...

Τότε ή κυρία:

—Μὴν ξεχάσης νά μου στείλεις και τό λογαριασμό τοῦ κυνηγιού πὸς θά σοῦ τὰ πουλήσω. Γέλοια πὸς ἔκανα! Εἶχα διακρίσει... Πνιγόμενοι... Σέ βαθμὸ νά τό ἀντιληφθῇ τό άφεντικό:

—Δὲν ἔχω τί ἔχει αὐτό τό σκυλί, εἶπε με

Τό άφεντικό λυγίζει ἀπὸ τό βάρος τοῦ ὀπλισμοῦ.

δυσθυμία, καταντὰ ήλίθιο!

2 Σεπτεμβρίου.

Είνα ή μεγάλη μέρα! "Ετσι, τουλάχιστον μου εἶπε τό άφεντικό...

Φεύγουμε. "Έχει ἕνα ὄμορφο ὀλοκαίνουργιο τουφέκι, ψηλές γκέτες κ' ἕνα κασκέτο. Τί ασκημὸς πὸς φαίνεται ἔτσι!

"Εγὼ προηγοῦμαι, —γιατί ἔτσι συνηθίζεται, ὅταν ξεκινάμε.

Κάποτε, όμως ἐπιστρέφω πίσω ή κάθομαι γιά νά τὸν περιμένω, κ' ὅταν ἔρχεται κοντά μου σηκώνομαι ὀρθὸς νά μυριστῶ τό σάκκο του! Εὐχαριστίετα πολύ.

—Γενναῖο Φλόξ, μου λέει, τὰ μυρίζεις ἔ, τὰ φουσκία;

Γιατί ἔχει ἀνταλλακτικά φουσκία σὸ σάκκο του... Μά ἔχει και σαλτιστότο.

—Γάβ! γάβ!

Κυνηγοῦμε. Είνα πολύ ὄμορφα. Γανγίζω γιά νά πιστέψω πὸς και μυρίζομαι, δὲν είναι όμως ήλήθεια, δὲν μυρίζομαι τίποτα κ' ὅυτε ζητῶ νά μυριστῶ.

Τό άφεντικό καταντὰ γελοῖο... Λυγίζει ἀπὸ τό βάρος τοῦ ὀπλισμοῦ... Και τί ασκημα πὸς κρατᾷ τό ὀπλο!

—Ψάξε, μου λέει γιά νά με παρακινήσει, ψάξε, καλέ μου Φλόξ!

—Γάβ, γάβ! κάνω, μισοκλείνοντας τό μάτι.

Σκέπτομαι όμως μέσα μου:

—"Αν δέ βαρύνεσαι νά μιλάς!

Χώνομαι σὸς δάμους...

Μιά τουφεκιά, δυό τουφεκιές.

Φροντίζω νά κορυφώ πὸς απ' τὸν χορμὸ ἔνδς δέντρου, γιατί γνωρίζω ἔκ πείρας τὴν κυνηγετικὴ δεινότητα τοῦ άφεντικού μου. Δὲν εἶ-

μαι ὅυτε τό πρῶτο λαγωνικό, ὅυτε τὸ δεύτερο, ὅυτε τὸ τρίτο λαγωνικό.

Σημαδεῖται, βλέπετε, πολλὸ καλὸ καὶ ὁμοῦ χάνει ἑκείνο ἀκριβῶς πὸς δὲν σημαδεύεται.

Τό άφεντικό μου με σφυρίζει. Σφυρίζει. Δέ βαρύνεσαι! "Αν ἔχη ὀρεξία, σφυρίζω ὡς αἶμα... Εἰμᾶς τὰ σκυλιά μὴν ἀσφαλίζουν ή εταιρίες γιά τὴ ζωή καὶ νά φυλαγομάστε!

Περνᾷ κ' ἕνας λαγός. "Απὸ μακριὰ μισοκλείνει τό μάτι, σάν νά με παρακαλεῖ νά τὸν πάρω σὸ κανητό, γιατί δειξῶ τὴν ικανότητά μου. Μά ἔλα καὶ ἐκεῖ κοντὰ τό άφεντικό με τό ἐπιστρώσει καὶ του.

Κι όμως δὲν στενοχωρεῖται καὶ νάνητσα τὸν "Αἶδο. Εἶνα σκυλὸς καὶ ἡλιόδοξος. "Εγὼ, εἶμαι λαγωνικό. Τὸν τουλάχιστον, τ' άφεντικό.

Τὸν μυριστῶ, με μυριστῶ. Αἰμᾶς πολλὸ εὐγενικό.

"Υστερα καθήσαμε κουνώντας τὴν πὸς συνηθίζεται μεταξὺ σκύλων καὶ θοῦνται.

—Καλὴμέρα, τοῦ εἶπα.

—Καλὴμέρα, μου ἀπάντησε.

—Εἶσαι μόνος;

—"Οχι, τό άφεντικό μου εἶνα καὶ καὶ κατένευσε.

—Τό δικό μου εἶνα στή γαστή.

—Σκοτώσατε τίποτα;

—"Οχι, ἔσεε;

—Τί βρωμοδολεῖς! ἔ!

—Καλλίτερα μὴ μὸς μιλάς!

Σέ λίγο, άκούσαμε φωνές καὶ σφυρίγματα. "Σοῦτ', "Αἶδο, τ' άφεντικό μὸς ἔλεγε.

—"Αλήθεια!

—"Ας κάνουμε ὀρθὸν πὸς ἀναστήσουμε.

ἔχνη!

—Ναί, ἔχεις δίκο...

—Γάβ! γάβ! γάβ!

—Γάβ!

Τί ὀραία συνεννόηση.

Οὐφ! Κι όμως γιά σήμερα, τὸν μακριά ὁ ἕνας απ' τὸν ἄλλο. Εἶνα σὸς, ἔγὼ πίσω. "Ετσι συνηθίζεται, σὸς στροφή.

Κάθσοε στήν τραπέζια.

Εγὼ πλάγισα πίσω απ' τὴν πύλη.

Μοῦρη ἀνάμεσα σὸς πόδια.

"Αναστενάζει... Ροχαλίζω.

Η Κυρία πηγαυνοῦρεται, εἰσπνέει καὶ πῆ λέξη.

Σέ ὀρισμένη στιγμή, χορὸς νά τὸν χίσα νά σφυρίζω σὸν ὕπο μου.

—Οὐτί! οὐτί!

Σάν νά μὴν εἶχα τὴ δύναμη...

—Τὸν καίμένο τό Φλόξ, εἶπε τὸ άφεντικό μου συγχαμένο, ὀνειρεττα πὸς πῶς μὴν κουνέλι.

Κουνέλι... Δὲν εἶμαι τόσο ὀλοῦς.

"Ονειρετόμουν πὸς ἦμουν μὸς με τὸν χορμὸ ἔνδς δέντρου, γιατί γνωρίζω ἔκ πείρας τὴν κυνηγετικὴ δεινότητα τοῦ άφεντικού μου. Δὲν εἶ-

μαι ὅυτε τό πρῶτο λαγωνικό, ὅυτε τὸ δεύτερο, ὅυτε τὸ τρίτο λαγωνικό.

Σημαδεῖται, βλέπετε, πολλὸ καλὸ καὶ ὁμοῦ χάνει ἑκείνο ἀκριβῶς πὸς δὲν σημαδεύεται.

Τό άφεντικό μου με σφυρίζει. Σφυρίζει. Δέ βαρύνεσαι! "Αν ἔχη ὀρεξία, σφυρίζω ὡς αἶμα... Εἰμᾶς τὰ σκυλιά μὴν ἀσφαλίζουν ή εταιρίες γιά τὴ ζωή καὶ νά φυλαγομάστε!

Περνᾷ κ' ἕνας λαγός. "Απὸ μακριὰ μισοκλείνει τό μάτι, σάν νά με παρακαλεῖ νά τὸν πάρω σὸ κανητό, γιατί δειξῶ τὴν ικανότητά μου. Μά ἔλα καὶ ἐκεῖ κοντὰ τό άφεντικό με τό ἐπιστρώσει καὶ του.

Κι όμως δὲν στενοχωρεῖται καὶ νάνητσα τὸν "Αἶδο. Εἶνα σκυλὸς καὶ ἡλιόδοξος. "Εγὼ, εἶμαι λαγωνικό. Τὸν τουλάχιστον, τ' άφεντικό.

Τὸν μυριστῶ, με μυριστῶ. Αἰμᾶς πολλὸ εὐγενικό.

"Υστερα καθήσαμε κουνώντας τὴν πὸς συνηθίζεται μεταξὺ σκύλων καὶ θοῦνται.

—Καλὴμέρα, τοῦ εἶπα.

—Καλὴμέρα, μου ἀπάντησε.

—Εἶσαι μόνος;

—"Οχι, τό άφεντικό μου εἶνα καὶ καὶ κατένευσε.

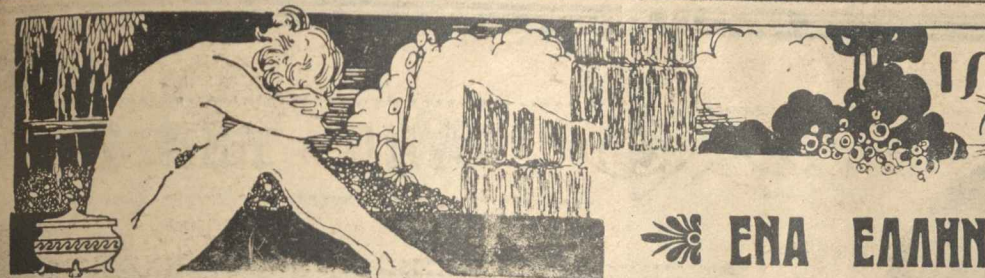
—Τό δικό μου εἶνα στή γαστή.

—Σκοτώσατε τίποτα;

—"Οχι, ἔσεε;

—Τί βρωμοδολεῖς! ἔ!

—Καλλίτερα μὴ μὸς μιλάς!

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΕΝΑ ΕΛΛΗΝ. ΠΑΣΧΑ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Γιά νά νικήσει κανένας καλὰ ἔλα τὴ μυστικὰ πιάδα πὸς κλείνει ή Μεγάλη Ἑβδομάδα, πρέπει νά τὴν πέρσῃ στήν ξενιτειά. "Ε-κεί, ή μέρες αὐτὲς παίρνουν μιά διαφορετικὴ ὄψη, μιά μυστικοπάθεια άγνωστὴ στήν Ἑλλάδα. Σέ πολλές χώρες μάλιστα, ὅπου ἑπικρατεῖ διαφορετικὴ θρησκεία ἀπὸ τὴ δική μας, ή αντίθεση αὐτὴ εἶνα ακόμα πιά ἔντονη. Στὸ Κάιρο, π. χ., ποτὲ κανεῖς δέ νοιώθει τέτοια ἀφοσίωση στή θρησκεία, και τόσο βαθειά μέσα του ριζωμένο τὸν ἔθναμό του, ὅσο κατὰ τῆς ἡμέρας τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδας. Η ἑλληνικὴς ἑκαληστὴς θρησκεία, συνηθὼς, σὸς δάθος στενὸν σκοπεῖ τῆς ἀραβικῆς συνοικίας. Καὶ καταλαμβάνεται κανένας ἀπὸ ἕνα παράξενο αἰσθημα ὅταν, ἀπὸ πέρασῃ διὰ αὐτὰ τὰ σοκάκια, τὰ γεμάτα ἀπὸ ἕνα ἀδιάφορο πολυθρόνο πλῆθος, μεταίεξη ξαφνικά μέσα σὸν περιόλο τῆς ἑλληνικῆς ἑκαληστίας, ὅπου ὀλοῖται συγκεντρωμένοι, με τὰ χέρια τους ἀναμμένα, σιωπηλοῦς, καὶ παρακαλοῦντας με προσήλωση τὸ εὐαγγέλιο, χιλιάδες ὁμοθεῖς του, τραβηγμένους ἔως ἐκεῖ ἀπὸ τὴν ἰδια ἰδέα κ' ἀπὸ τὴν ἰδια λατρεία με αὐτόν... Αὐτοὺς τοὺς ἰδίους αἶμα, μεθαύριο, θά τοὺς ξανασυναντήσῃ μ' ἀδιαφορία σὸν δρόμο, κ' ἀπασχολημένοι απ' τῆς ἐμπορικῆς του ὑποθέσεως θά προσπεράσῃ... "Εκείνη τὴ στιγμή όμως, με τί συγκίνηση συναντᾷ κανεῖς ὅλα αὐτὰ τὰ άγνωστα πρόσωπα, με τὰ ὁποῖα νοιώθει ὅτι, στῆς ἱερὲς αὐτὲς στιγμὲς τουλάχιστον, ἑπικοινωνεῖ τόσο ψυχικά... Κάτι τέτοιο θά ἀισθανότανται οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ ὅταν ὄρισκονταν μέσα στῆς κατακόμβες.

"Εάν, λοιπόν, ἕνα τέτοιο συναίσθημα καταλαμβάνει τὸν σημερινὸ ξενιτεμένο «ελευθερο» Ἕλληνα, σέ μιά πόλη μάλιστα στήν ὁποῖαν ἀνιμάει τόσο τὸ ἑλληνικὸ στοιχείο, ὅπως σὸς Κάιρο, φαντασθῆτε πόση μυστικοπάθεια θά ἔχοντε ἕνα ἑλληνικὸ Πάσχα, πρὸ ἑκατονταετίας, ὅταν ακόμα ή Ἑλλάδα ζούσε μέσα στήν σλαβιά, σέ κανένα ἀπὸ τὰ μεγάλα ἐθνωπαῖκά κέντρα.

Μιά εἰκόνα ἔνδς τέτοιου Πάσχα παρουσιάζει μιά ἑλληνικὴ ἡμερηίδα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

ΣΟΝΕΤΤΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Α'

Νέφερες πὸς λαχτάρισα τὸν ἔρχομὸ σου, Ἄ-γάπη, γάπη,

"Εσένα πὸς ὡς τὰ σήμερα δέ σ' ἔχω νοιώσει ακόμα

μὰ πὸς ἔνστικτα τό είναι μου σ' ἀναζητοῦσεν, ὅπως

τὴ γόνιμη ἄεφρη βροχὴ τό στεγνωμένο χῶμα!

Πόσες φορές, αἰοῖμονο! δέ γιόρασα θαρρόν-τας

πὸς ἐπὶ τέλους ἔφτασες "Εοῦ πὸς εἶχες ἀργή-σει:

Σὰ μαγδαλιά πὸς ήλιόλουστες ἡμέρες τοῦ χει-μῶνα

τὴν ξεγελᾶνε, βιάζονταν κ' ἐμὲ ή ψυχὴ ν' ἀν-θίσῃ...

"Ομως δὲν ἔρχοσουν ποτέ! Καὶ ἡμέρα τὴν ἡ-μέρα,

τ' ἄνθια φυλλορροοῦσαν ἀπ' τὸν σκληρὸν ἄ-γέρα,

κ' εἶνε ή ψυχὴ μου πὸς γυμνὴ παρὰ προτοῦ ν' ἀνθίσῃ.

Καὶ σήμερα πὸς ή νεότη μου γέρνει ἀργὰ στὴ δύση,

τοῦ ἔρχομὸ σου σβένεται κ' ή τελευταία ἐλπί-δα:

—Φοβάμαι μήπως πέρασες, Ἄγάπη, καὶ δέ σ' εἶδα...

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ

Ἀναδημοσίευσις ἀπὸ τὴν «Εργασίαν».

ποῦ ἐκδιόταν σὸς Παρίσι. Η «Ἀθῆνα» —γιατί ἔτσι ὀνομαζόταν ή ἡμερηίδα αὐτὴ— ἦταν ἕνα εἶδος νά πούμε, σημερινὸῦ «Ἀγῶνος»: ἦ-ταν μιά ἡμερηίδα φιλολογικὴ, ἐπιστημονικὴ, πολιτικὴ και ἐμπορικὴ και ἔχε μεγάλη κυκλοφορία σὸς κύκλους τὸν μετανάστῶν ἑλλήνων.

Σ' ἕνα—δυστυχέστατο σήμερα—λοπὸν φύλλο τῆς τοῦ 1819, ἔδινε μιά συγχαρτικωτὴ περιγραφή τοῦ Πάσχα πὸς γιόρασαν, τὸν χρό-νο ἐκεῖνο, οἱ Ἕλληνες τοῦ Παρισιού. "Απὸ τὴν περιγραφή αὐτὴ ἀξίζει ν' ἀποσπάσουμε μερικὰ —τὰ χαρακτηριστικότερα—κομμάτια:

Σημειώστε ὅτι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη σὸς Παρίσι δὲν ὑπῆρχε καμμία ἑλληνικὴ ἐκκλησία. Γι' αὐ-τό, ὁ ἀρχιμανδριτὴς Ἀρσένιος, πὸς ἦταν προϊστάμενος τοῦ ὀρθοδόξου κλήρου τοῦ Παρισιού,

ἀπὸ τὸν ἀρχιμανδριτὴ νά παρακολούθουσιν κ' αὐτὲς, μαζί με τοὺς Ἕλληνες, τὴν ἱεροτελε-στία. "Ο ἀρχιμανδριτὴς τοὺς ἀπήντησε ὅτι ὁ τόπος ἦταν ἱερὸς κ' ὅτι ὅποιος ἤθελε μποροῖσε ἐλευθερά νά προσφέρει τὴν λατρεία του σὸν Χριστό. Η δυὸ κόρες τοῦ λαοῦ τότε ὑπῆσαν σὸς «ιερό», γονάτισαν μπρὸς σὸν ἑπτάχρονο, κ' ὅταν άκούσαν τῆς πρῶτης ψαλμωδιῆς ἔξιστα-σαν ἀκράτητες σέ λυγμούς.

"Ο ἐπτάχριος περιεφέρθη—συνεχίζει ή «Ἀ-θῆνα»—κατὰ τό συνῆδες, βασταζόμενος, ἔκ μεν τοῦ ἔνδς μέρους παρὰ τὸν ἑνδοξοτάτων κυ-ριῶν Καλλιάρχου και Μάνου, ἔκ δέ τοῦ ἑτέρου παρὰ τὸν κυριῶν Κωδικῆ και Μετάνη. Ἀρσὺ ἐξήλθομεν εἰς τὸν πρόναον, οἱ φέροντες εὐλα-δὸς τὸν ἐπτάχριο ἐσάθισαν, καὶ ὁ ἱερεὺς ἐ-δεήθη ὑπὲρ τὸν Ἕλληνας...

Καὶ ὡς ἐδὼ μὲν παρακολούθησαμε πὸς γιόρ-τάστηκε ή Μεγάλη Ἑβδομάδα. "Ας δοῦμε τώρα πὸς γιόρτάστηκε καὶ τό Πάσχα:

«Κατὰ τὰς ἑνδεκα ὥρας πρωτ—ἀποσπῶμε πάντα ἀπὸ τὴν περιγραφή τοῦ συντάκτου τῆς «Ἀθῆνας»—συνήλθομεν διὰ νά συνεορτάσω-με τὴν λαμπροφθόρον ἡμέραν, καθ' ἣν παρεν-ρέθη, προσκαλεσθεῖς, καὶ ὁ τοῦ πρέσβους τῆς Ρωσσίας ἱερεὺς, ὁμοῦ με τοὺς ψάλτας του.

Ἐκτὸς τὸν Ἕλληνας, ἦλθον και τινες παρι-σινοὶ με τὰς γυναῖκας των, πρὸς τοῦτοις δέ και τινες ἄγγλοι. Η πρὸς καιρὸν ἐκκλησία μας ἐ-φαινετο γελῶσα μετὰ μεγαλοπρεπειας... παν-ταχοῦ ἄνθη διεσπαρμένα, φωτογυρία μεγάλα, ὀμοῖα θυμιαμάτων, καὶ μεταξὺ τούτων ἠθόνη-το κυματιζομένη σημάδι λευκοτῆς και διαφα-νῆς, ἔχουσα εἰς τό μέσον ἑτέραν εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως.

Κατὰ τὴν μεσημβρίαν σχεδὸν οἱ ἱερεῖς ἐνε-δίθησαν μ' ἄμφια πολυτιμότητα ἀνήψανεν τὰς λαμπάδας μας καὶ ἐκάμψαν τὴν Ἀνάστασιν. Η ἀκόλουθια ἐφάλλετο, ἔκ μεν τοῦ ἔνδς χοροῦ ἑλληνικά, ἔκ δέ τοῦ ἑτέρου ρωσσικά ὁσάτως ἀνεγνώσθη καὶ τό ἱερὸν εὐαγγέλιον μετὰ δέ τὴν ἀπόλυσην ὁ σεβάσμιος ἱερεὺς μας, ὅστις δὲν ἀπομνημό

Ο περίφημος Μπότερ Κίτον, ο μεγαλύτερος μετά τον Τσάπλιν κωμικός του κινηματογράφου.

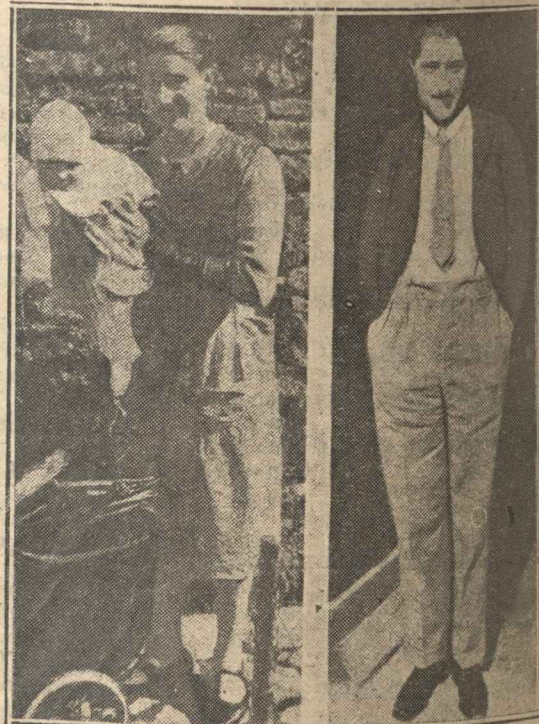
Η κ. Μάρθα Άντ, η διευθύντρια της «Γκαζέτ ντε Φρανκ» και άλλων μεγάλων επιχειρήσεων που επώχυνσε πέρροι με παθητικών 80 εκατομμυρίων φράγκων, ενεκλείσθη σ'αυτή φυλακός επί δολία χρεωκοπία, εκήρυξε την απεργίαν της πείνης, μεταφέρθη εις το νοσοκομείον δια να τροφοδοτηθῇ δι' ἐνέσεων, απέδρασε ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἐπέστρεψε εἰς τὴν γυναικείαν φυλακὴν Σαιν-Λαζάρ, ὅπου ἐλήφθη ἡ ἀνωτέρω φωτογραφία.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΗΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η "ΕΒΔΟΜΑΣ,"
ΣΑΣ ΕΥΧΕΤΑΙ
ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

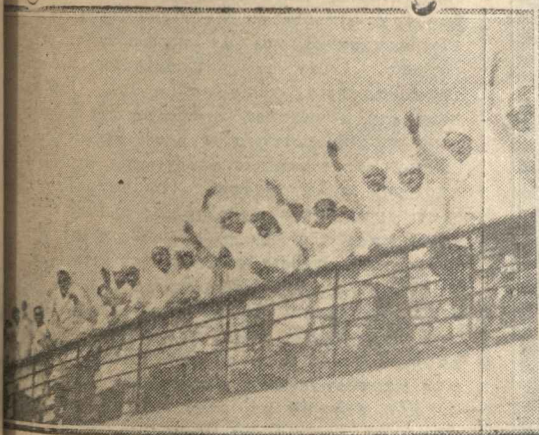
Η γερμανὶς πρωταθλήτρια τοῦ τένις Έλεν Όλλας ἐνεφανίσθη μετ' αὐτὸ τὸ περίεργον φόρεμα-τραπέζι, ὃ ποὺ ἐκθέτει τὰ κύπελλα ποὺ ἐκέρδισε σποδὺς διαφόρων ἀγώνων.

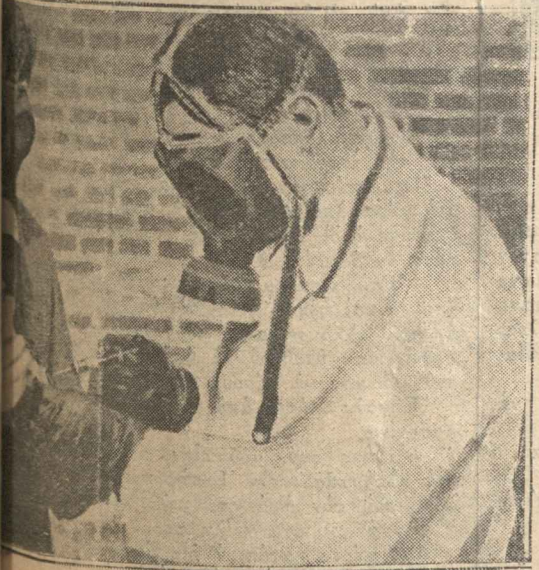
Ἡ δις Μπόρτ (ἀριστερὰ) διαπρέσινεν ἐπὶ δόκλῳ κληρὰ χρόνια σὲ διάφορα σπῖτια ὡς γκουβερνάντα. Πρὸ μηνός, προκειμένον νὰ παντρευτῇ ἀπεκλύφθη δτι ἦτο... ἄντρας. Δεξιά, ὁ κ. Μπορτ ὡς γαμπρός.

τὴν θαλαμῶν τοῦ «Ἡλέκτραν» μετεβίβασεν ἐξ αὐτῆς Αὐστραλίας τὸ ρεῦμα ποὺ ἦναψε τὸν ἠλεκτροκτύβωσας. Ἀριστερὰ τὸ σχετικὸν μηχανήμα.

Ἡ μὲν ἰδέα περὶ τοῦ νέου γερμανικοῦ θαλασσοπολέμου, ἀρκεῖ νὰ δῇ εἰς τὴν στρατιὰ αὐτῆς ποὺ χαιτεῖται πᾶν ἀπὸ τὸ κατὰστρωμα.

ποπαγάλλον κατὰ τῆς ψιτικώσεως, ἡ ὁποία κἀμει θραύσιν ἐν Ἀμερικῇ.

Δεξιά: Ἐνα χαριτωμένο ζευγάρι, ἡ Ντόλλυ Νταϊβὶς καὶ ὁ Ζάν Μυράτ σὺν τῷ «Μιὰ τρύπα σὺν τοῖχο».

Ἡ γόσσα Σοὺν Καρόλ ὅπως ἐμφανίζεται εἰς μίαν ἠχητικὴν ταινίαν, τὸ «Ἰς Ζὰν Σὸ» ποὺ γυρίζεται τώρα.

ΕΠΙΤΟΙΜΙΑ

André Theuriot

ΤΟ ΜΑΡΑΜΕΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙ

Όταν έκλεισα τα δεκατρία μου χρόνια, αισθάνθηκα μία ήπια αλλαγή πολύ περιεργή. Άρχισα να παίρνω σοβαρό ύψος και τα παιδικά μου παιχνίδια δεν μ' ευχαριστούσαν πιά. Έγινόν μου όνειροπόλος. Από της παιδικές μου διασκεδάσεις δεν άγαπούσα πιά παρά μόνο το σπίτι: μιάς γειτονιάς, όπου περνούσα όλες μου της ελεύθερες ώρες. Όλα τα έπιπλα του σπιτιού ήταν της εποχής του 18ου αιώνα, όμως αυτά τα πράγματα του παλιού καιρού έπλασσαν ναυαγία την δεσποινίδα Σοφία. Ήταν έδωμνητα χρονών, αλλά κρατιότανε άκρια καλά ή συμπαθητική γοηυία.

Δεν είχε παντρευτεί και άπορούσα πώς έμεινε γεροντοκόρη, τη στιγμή που ή αδελφές της, μ' έβλεπε τους τρεις αδελφούς της, είχαν όλες βοή έναν γαμπρό.

Από την κάμαρα της δεσποινίδος Σοφίας, μιά σάλα ώδηγούσε στη σοφίτα, στην όποια ήταν κλεισμένα όλα τα παλιά έπιπλα. Μ' άρεσε να κοιτάζω μέσα σ' αυτήν την αποθήκη, σαν τον Ροδινάκη στο νησί του, και να κάνω κάθε τόσο καινούργιες ανακαλύψεις.

Στο βάθος, στην πιο σκοτεινή γωνιά, βρισκότανε μιά παλιά ντουλάπα από σκαλιστή καρυδιά, που ή κλειδιονίε της γυάλιζαν στο σκοτάδι.

Μιά Κυριακή, που ήμουνα χωμένος σ' εμιά γωνιά της αποθήκης και διάβαζα κουφά ένα τόμο του Ζιλ Μπλάς, ή δις Σοφία σιγούζε το ντουλάπι της, όταν έβλεπα την φωνάζαν επειδή ήθελε μιά βίβλα. Φεύγοντας έβγαζε το κλειδί επάνω στην ντουλάπα. Μόλις έβγαζε, σηκώνθηκα, ξεκλείδωσα την ντουλάπα και με μεγάλη προσοχή την άνοιξα. Ήταν τόσα πράγματα εκεί, που δεν ήξερα από πού να πρωταρχίσω. Μιά μικρή κασετίνα από ταρταρούχα και άσημι, μου έκίνησε περισσότερο την περιέργεια. Την άνοιξα. Ήταν φορητή, μ' ένα μεταξωτό ροζ και περιείχε μέσα τρία πράγματα: μιά μικρή φωτογραφία σ' εμιά γουστή κορνίζα, έναν τόμο δεμένο με κόκκινο μαρμαρινό δέρμα και μερικά διπλωμένα χαρτιά, κίτρινα από την πολυκαιρία, δεμένα με μιά ξεθωριασμένη μπλε κορδελίτσα.

Η φωτογραφία παρίστανε ένα άμορφο νέο έως 25 χρονών. Άφου έθαύμασα το συμπαθητικό πρόσωπό του, πήρα το πρώτο χαρτί από το δέμα. Είχε ως επιγραφή: «Νά δοθή μετά την αναχώρησή μου» και μέσα έγραφε: «Μοναδική και αγαπημένη μου φίλη,

Άφου ένας σκληρός πατέρας ανταντώνεται στους γάμους μας και μού κλείνει την πόρτα του σπιτιού του, έγω το φοιχτό θάρρος να απομακρυνθώ από την αγαπημένη μου, προτιμώντας να μ' ήζωω πιά στην πόλη, που έκεινη αναπνέει, παρά να λυώω χωρίς την έλπίδα ότι θα την άποκτήσω.

Όταν ένας έμπιστός μου φίλος θα σου δώσει αυτό το γράμμα, θα είναι ήδη μακριά. Πού θα σ' ξανα συναντήσω λατρεμένη μου φίλη; ή αλλιώς θα σ' ξανα συναντήσω άρα γε ποτέ; Μιά προσέχτιση μού λέει: όχι. Τώρα που με διώχνουν από κοντά σου, δεν έγω παρά μόνο μιά επιθυμία: να πεθάνω. Σε μιά παραινέση έποχή όπως τη δική μας, ή εύκαι, οίεσ να πεθάνω κανείς δεν είνε δύσκολος. Άλλά μένοι θανάτου θα κρατήσω, αγαπημένη μου, την ένθυση αυτής της άδολης πραγματικότητας: αγαπής. που μού ένέπνευσε και μού ανταπέδωκε αυτή που λατρεύω.

Σ' άφίνω αγαπημένη μου το βιβλίο που διαδύλασε μαζί, όπως και ένα λουλουδάκι που είνε άλλοτε κόψι για μένα, πάνω στο όποιο βάζω το τελευταίο μου φίλι. Άντίο, και πάλι, φίλη μου και θησαυρό μου, θα πεθάνω

με τόνομά σου στα χείλη μου.

Ο πιστός και άδυστυχισμένος φίλος σου
Ιούνιος 1793 Ιωσήφ Γκυγιό.

Τη στιγμή που τελείωσα την ανάγνωση της συγκινητικής αυτής έπιστολής, άκουσα θόρυβο στην σκάλες. Μόλις πρόφθασα να δώσω την κορδελίτσα και να κλείσω την κασετίνα και το ντουλάπι, άφου προηγουμένως έβαλα στην τσέπη μου το βιβλίο. Κατόπι έφυγα σαν κλέφτης.

Μόλις βγήκα έξω, σκέφτηκα για την ανακάλυψή που είχα κάνει. Στο μπροστινό φύλλο του βιβλίου έγραφε: «Ιωάννης Ιωσήφ Γκυγιό, 1790» και μέσα βρήκα μωρισμένο και ξερό από την πολυκαιρία το λουλουδάκι που πήρε το τελευταίο φίλι του έρωτευμένου. Ή-

Το εξωμολογηθήκαμε ο ένας στον άλλο ένα θεϊκό βράδυ.

ταν κολλημένο πάνω στο βιβλίο με μιά μικρή ετικετίτσα, ή όποια έγραφε Primula Auricula. Ένα πρωί του Μαΐου, περπατούσα στον κήπο με τη δεσποινίδα Σοφία. Μού έδειχνε τα λουλουδάκια της, όταν τα μάτια μου πέσανε σ' ένα άμορφο άνθρακι που μόριζαν βανίλια.

Είπε ήράνθεμα, μού είπε ή δις Σοφία, κυττάζοντάς τα με συγκίνηση.

Α, ήράνθεμα! έφώναξα και χωρίς να καταλάβω είπα: Primula Auricula.

Η γειτονισσα γύρισε απότομα σ' εμένα. Έσού μού πήρες το βιβλίο! είπε.

Κατέβασα το κεφάλι και χωρίς να σηκώσω τα μάτια φθόνησα:

Ναι, δεσποινίς.

Άλλά το είπα τόσο σιγά, που μόνο τα άνωθι υπορούσαν ν' άκούσουν την όμολογία του κρίματός μου. Ή δις Σοφία όμως τ' άκουσε και μού είπε:

Πήγαινε γρήγορα να μού το φέρης!

Πήγα στίμι μου, πήρα το βιβλίο και το πήγα στην κάμαρα της διδος Σοφίας.

Διάβασες τα χαρτιά που ήταν στην κασετίνα;

— Δεν έδιόξασα παρά ένα γράμμα.

— Και είδες το πορτραίτο;

— Ναι...

Άντι να θυμώσω και να με μαλιά Σοφία άναστήθηκε.

— Καίμενε Ιωσήφ... φθόνησα άμορφα;

— Ναι, ναι, άπληχτα μ' έθυσσε πόσο συγκινητική ήταν ή έπιστολή!

— Έκείνη τον έναυαίσε;

— Ποτέ...

— Και τί άπέγινε; Την γυναικα ποινίς Σοφία;

— Είμαι έγώ! άπληχτες.

— Έσείς! είπα έκπληκτος.

— Έκπληχτες;... Στην ήλική μου μίζουν ότι οι γέροι ήταν πάντα ήρωες και τα δικά μου τα μαλλιά ήταν σανά, τα μάγουλά μου κόκκινα και είκοσι χρονών... Ο πατέρας μου άρεσε παιδιά, τρεις κόρες κι ένα γαμπρό ή μου ή μικρότερη. Με είχαν άπορτα ένα μοναστήρι και με περιούσαν λόγια.

Όταν στην Έπαυση άκουσα τα μοναστήρια, γύρισα στίμι μου. Μου άφου στο μοναστήρι, ή άδελφή μου είχα άραβωνιστή μ' ένα νέο και ζανόν και τον όποιο δεν γνώριζα από την άλληλογραφία. Ο Ιωσήφ γιατί αυτός ήταν, ήθελε σ' εμάς το έγινε κάτι που δεν τον περιέμενε αυστική συμπαθεια αναπτύχθηκε μέσα.

Το εξωμολογηθήκαμε ο ένας στον άλλο θεϊκό βράδυ και άπορτασε να σ' άφου αυστική έως ότου γίνω 21 χρονών.

Λά ή Νινέτ το κατάλαβε και τράπη από μ' άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

ΕΤΙΝΑΞΕ ΤΗΝ ΑΝΟΙΣΜΕΝΗ ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ...

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟ ΡΗΜΑ ΥΠΟ ΒΑΣ. ΗΛΙΑΔΗ.

μοφής της.

— Άνέττα! Άνέττα!

Η φωνή της σαν μιά κοραινή άγωνία και όργης μαζί άντήχησε παράδοξα μέσα σ' εμιά νεκρή σιωπή, χωρίς καμιά άπάντηση να δοθή και πάλι.

Στην σιωπή αυτή που ή άπληχτης της κοραίνης της έπρεπε μ' άσυνείδητη άγριότητα, ή Μπάνκα αισθάνθηκε έναν άλλόκοτο φόβο. Ένας ίδιος τρόμος σαν να έβλεπε το κομμάτι της. Έπρεπε την γοητιά της νεοκρά και γυρίζοντας στην κάμαρά της άφρισε να της ξεφύγει πνευμένα μ' άδυστική φράση για την ύπνωση της, την Άνέττα. Μιά άλλη σκέψη όμως έδροσε στο κεφάλι της. Έκαμε μιά διαστική κίνηση του χεριού της και βλέποντας την ώρα, μέσα σ' ένα μικρό χρυσό ρολόγιο, τον άγκάλιασε το χεράκι της, έστάθηκε για λίγες στιγμές άκίνητη.

Μέσα στο θαυμάσιο έτος άνοιξιάτικου δειλινού που γλιστρούσε από τα μωσαϊοειδή παράθυρα, τα μάτια της Μπάνκας έφωταναν σαν δυο άναυδες κοκκινοκόκκινες φωτιές. Στο διάδρομο άκούστηκαν δυνατά ήματα. Ή Μπάνκα άνεορίσθη.

— Είμαι αυτός! έφθόνησε.

Νευρικά διάφρασε τα μαύρα της μαλλιά και άσυνείδητα έκίνησε στον καθρέφτη.

Η πόρτα άνοιξε σιγά και στο κατάφωτο της φάνηκε ένας άντρας. Ύψηλός, νέος, κομψός και με χαρακτηριστικά που έπρόδιναν άνθρωπο είχαρισμένο από την ζωή του. Έναν άδωστο όμως κορυσμένο από την εύχαριστή της ζωής του αυτής.

Η Μπάνκα έγινε απότομα προς το κατάφωτο της πόρτας και με φωνή ραγισμένη από πόνο και όργη μαζί:

— Επ' έλους ήλθε!

Ο κομψός νέος δεν έκίνηθηκε από την θέσι του. Έστοιχούσε στα χέρια του την γροίφα ρομπονιλάκι του και ήθελε την Μπάνκα με όλη του την ψυχή να τον περιέμενε.

— Σας λατρεύω, δεσποινίς Σοφία, μ' ένθυση.

Την έπισκεπτόμουν συχνά και μ' ένθυση για την ιστορία της άγάπης της.

Έτσι πέρασαν δυο χρόνια, όταν μ' άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

σου. Τρεις μέρες τώρα του κάκου περιμένα νάφθης. Μόνη και πεταγμένη έδώ σαν ένα έπιπλο...

— Ω! Μην είσαι δά τόσο τραγική.

— Έπρεπε να ήσουν άφου περισσότερο τρυφερός. Περισσότερο ευγενικός.

— Σού έφέθηκα ότως έπρεπε.

— Ως ότου γίνω έρωμένη σου...

Ο Άντρέας άφρισε ένα δυνατό γέλιο.

— Έρωμένη μου! Έρωμένη μου!

— Σού έδωκα όλα τα νιάτα μου. Το κομμάτι μου, την ψυχή μου...

— Άνοησις! Άνοησις...

Η Μπάνκα αισθάνθηκε ένα δυνατό ψυχικό κλονισμό. Έφερε τα χέρια της στο πρόσωπό της και άναλύθηκε σ' άναυδες λυγμούς. Ο Άντρέας στους λυγμούς αυτούς έκαμε μιά χειρονομία έρωτική.

— Έλα άφρισε τα κλάμματα. Τα έχω τόσο συνειδημένα αυτά στην ζωή μου.

Στην έρωτική αυτή του Άντρέα, ή Μπάνκα

— Έτσι είναι ή ζωή, Μπάνκα!

αισθάνθηκε μέσα της μιά επανάσταση.

— Είσαι ένας άθλιος! Ένας άθλιος!

— Κ' έσύ μιά κοινή θεατρίνα...

— Άντρέα!

— Με άπειλεις μικρούλα μου;

Η Μπάνκα γεμάτη άπελυσία και σπαρταμό έκάτταξε άγρια τον Άντρέα.

— Αυτό που σκέπτεσαι να κάνεις... Αυτό τα σχέδιά σου...

— Χά! Χά!

— Άντρέα! Πρόσεξε καλά. Δεν είμαι σαν τις άλλες γυναίκες έγώ, που μπορούν να δώσουν την θέσι τους εύκολα σ' εμιά άλλη.

— Σε μαν άλλ!

— Έσύω. Έχω μαντέψει όλη την ιστορία αυτή. Τρεις μέρες μοναχή έδώ, όσην και ή καταλειμμένη, έχω πειστή για ότι είχα άπορευτή στην άρχή. Με έχεις βαρεθεί πιά. Δεν έχω να σου προσφέρω τίποτε άλλο περισσότερο. Δεν έχω να σου άποκαλύψω άλλα θέληματα.

Μιά άλλη γυναίκα τώρα σου δίνει ότι δεν θέλεις από μένα. Και την έξωω την γυναίκα μαζί από μένα. Και την έξωω την γυναίκα μαζί από μένα. Και την έξωω την γυναίκα μαζί από μένα.

Μου μίλησες ένωσ' ο ίδιος γ' αυτήν. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Με άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου. Μου άφου μ' άφου στον πατέρα μου.

Ο Άντρέας την άκουε ταραγμένα και νευρικά. Προσπάθησε όμως να συγκρατήσει τον έαυτό του και να ξαναβρή την σκληρότητά του.

— Μπάνκα, άκουσέ με καλά. Δεν ήλθα για να άκούω όλα τα λόγια σου αυτά. Μπορούσα να μην έλθω και διόλου. Νά σου γράφω δυο τρία λόγια μόνο και τίποτε περισσότερο. Δεν τώκαμα. Γιατί σ' αγαπάω πολύ λογικότερα. Γιατί πιστεύω πως θάπαιρνες έσύ μιά άπόφαση με περισσότερο λογική και ψυχραιμία. Θα καταλάβαινες το συμφέρο σου. Ήσουν έξυπνη πάντοτε και δεν θάφαινες τον έαυτό σου να παραιοθή από κάθε τι που θα σ' έξιμωανε μονάχα. Έγνοιασθήκαμε. Ένα χρόνο τώρα έζησαμε μαζί. Σού κάμω ό,τι έπρεπε για να είσαι εύτυχισμένη. Άνάγκη τώρα, να χωρισθώ με σαν δυο καλοί φίλοι. Όχι με κακία, ούτε με ύστερισμούς.

— Αυτό είναι...

— Έτσι είναι ή ζωή, Μπάνκα.

Η Μπάνκα τον έκρίταζε με όλο και άγριότητα. Η σκέψις που χοροπηδούσαν στο κεφάλι της γίνονταν τώρα μαύρα φαντάσματα που έσφιγγαν δυνατά το λαιμό της. Ήθελε να τον φωνάξει. Η φωνή της όμως πνιγότανε στο σπικατό αυτό άγκάλιασμα των μαύρων φαντασμάτων.

Τό άμα της σαν να έσφριζε μέσα στην φλέβες της. Έτρεμε. Μέσα στη μωσαϊοειδή κάμαρη άπλώθηκε για μιά στιγμή μιά θαυμάσια ήσυχία. Ωσαν ο θάνατος να είχε άλώσει την νεκρική του σιωπή. Η άνοιξη έξω όργιζε.

Από τα παράθυρα μαζί με το τελευταίο φως του δειλινού γλιστρούσαν ή φωνούλες χαρούμενες. Συναλίες πουλιών γύρω. Η φωνούλες αυτές μολαταίπα έπαυαν μέσα σ' αυτά της Μπάνκας τον ήχο και την έκτασι μιάς άγριας ραγής. Σε μιά στιγμή έφερε τα χέρια της σ' στίπα της για να μην άκούη τίποτε, τίποτε.

Γύρω της έμαρζαν όλα Μέσα στην ψυχή της γκρεμίζονταν όλα: «Έτσι είναι ή ζωή, Μπάνκα!» Η φράση αυτή, μείση, άπαισία, έγέμισε τ' ατμό της και την ψυχή της, μαζί με τις χαρούμενες συναλίες των πουλιών. Για μιά στιγμή καθόφθηκε ν' άπαλλαγεί απ' το σφίξιμο των φαντασμάτων. Καί ξαναβρήκε τη δύναμη και τη φωνή της. Μιά φωνή ραγισμένη. Σαν σβησμένοι ήχοι μιάς άποκαλύψης καμιάς:

— Έτσι λοιπόν, Άντρέα. Έτσι νομίζεις έσύ πως είναι ή ζωή. Και όμως έσύ όταν με έ-συνες για πρώτη φορά στην άγκαλιά σου μού μίλησες γ' αυτήν την ζωή άλλοιώτικα. Και μ' έκαμες να πιστέψω σε μιά ένθυση και σε μιά χαρά άτέλειωτη...

Ένα παρελθόν που πρέπει να το ξεχάσεις. Είσαι τόσο νέα άκόμη! Αυτό μπορεί να δημιουργήσης ένα άλλο καλύτερο μέλλον. Έχεις τόσο έπιπτοι στο θέατρο. Ξαναγαίνοντας μπορείς να έξεις άλλες κατακτήσεις.

Η Μπάνκα αισθάνθηκε τον έαυτό της να ξεχειλίζει.

— Όχι! Όχι! Εφάναξε δυνατά. Αυτό δεν θα γίνη ποτέ. Δεν μπορώ πιά να ξαναγυρίσω στο θέατρο.

Ο Άντρέας την έπιασε από τα χέρια και με άγριότητα.

Τι ιωνάζεις έτσι;

Η Μπάνκα εξωκοιλούσε να φωνάξει.

Αυτό που φαντάσθηκες δεν θα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

['Ο Κοινό Κοινό, εραστής της βασιλίσσης Μαρίας των Μεδίκων, αναθέτει στον έμπιστό του Ρινάλδο να ανακαλύψει τη διαμονή της Γκζέλλας, η οποία είναι έρωτευμένη με το νεαρό μαρκήσιο Σένκ-Μάρς που συμπάθει κι' ο πατέρας της. 'Ο Ρινάλδος ανακαλύπτει τα ίχνη της Γκζέλλας και ο Κοινό σπεύδει εις συνάντησίν της. 'Ο Ιπότης Καπεστάν φθάνει στην κατ'αλληλ'η στιγμή για να σώσει την Γκζέλλα από τους δυνάστες του Κοινού. 'Ο Κοινό συλλαμβάνει την Γκζέλλα, την ελευθερώνει όμως η βασίλισσα Μαρία των Μεδίκων που έρχεται μαζί με την γυναίκα του. 'Ο Καπεστάν σώζει τον Λουδοβίκο ΙΓ' από θέβαιο θάνατο, μιά μέρα που αφηνιάσε το έλγος του. 'Ο βασιλεύς εις αντάλλαγμα, του προσφέρει την ύπαστήριξί του. 'Ο Καπεστάν υποπίπτει, αργότερα, στην δυσμένειά του βασιλέως. Μόνος και εγκατελειμμένος από όλους, ο Ιπότης εξακολουθεί ν' αναζητή την τύχη και συλλαμβάνει τον Γκζέλλας, τον οποίο κλείνει στη Βαστίλλη].

(Η συνέχεια)

28. 'Ανεγνώρισε τον Κογολίνο. 'Η τύχη του φαίνεται την τελευταία αυτή στιγμή ευμενής. —Τί ζητείς; του είπε. —'Α! Σεις είστε καλέ μου κύριε; —Λέγε γρήγορα. —Το μυστικό του να κερδίσει κανείς στα χαρτιά. Την μυστική προσωνυμία... 'Ο Λορέντζο έχρισε μεγάλη δύναμη θελήσεως διά ν' αποκρίνη την χαρά του. 'Η παρουσία του Κογολίνου ανέβαλε για μιά στιγμή τον θάνατό του. Τό σπουδαιότερο όμως ήταν ότι ο Κογολίνος θα του έχρησιμε διά να ειδοποιήσει τον Καπεστάν. 'Ανοίξε γρήγορα την πόρτα και εισήλθε ακολουθούμενος από τους δύο ανθρώπους. —Θέλω δύο σκούδα! είπε απότομα προς τον Κογολίνο. Τόσα πουλ'ό το μυστικό! —'Ιδοί! είπε εκείνος. Έχω τα χρήματα. 'Ο Λορέντζο με ανυπόμονο χέρι έγγραψε δύο γραμμιάς σε τεμάχιο περγαμινής. —Λάβε το μυστικό! είπε κατόπιν. 'Ο Κογολίνος άρχισε τα δύο σκούδα, έλαβε την περγαμινή και έγραψε με όλη την ταχύτητα των ποδών του. —Τώρα! είπε ο Λορέντζο με μειδίαμα χαράς προς τον Μπελφεγκόρο μπορεί να εκτελέσει την διαταγή της κυρίας σου! Μπορείς να με σκοτώσεις. 'Ο Κογολίνος έν τώ μεταξύ επέτα μέχρι του ξενοδοχείου της 'Εκλής Συναντήσεως. 'Ανοίξε απότομα την πόρτα του κυρίου του ο οποίος σηκώθηκε έν τώ βίον. —Κύριε Ιπτότα, σάς φέρω την τύχη. —Πού είνε; —Θά σάς εξηγήσω, κύριε. 'Αρκεί... —Μή εξηγείς τίποτε. Με έστηνε την καλύτερη στιγμή του βίου μου. Με ξεκούρασε με της φωνές σου. Έγνεστο δηλαδή άξιος οραδισμών. 'Αφού όμως λέγεις ότι έφερες την

ΜΙΛΙΧΑΝΗΛ ΖΕΙΒΑΝΚΟ

ΓΙΖΕΛΛΑ

ΠΟΛΥΡΑΦΙΣΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

τύχη δείξε την. Έμπρός.

—'Αλλά... κύριε Ιπτότα... προηγούμενος να σάς εξηγήσω...

—Δείξε μου την τύχη! είπες ότι την έφερες; Πού είνε;

—Δηλαδή κύριε...

—Τίποτε! δείξε μου την τύχη ή θά σέ δείρω, όχι όπως σέ έδερε ο κύριος Τουλουπέν. Έμπρός!

—Κύριε! είπε ο Κογολίνος άβυσπρητής. 'Ακούσατε πρώτα και έπειτα με δέρετε. Θέλετε να κάμει την τύχη σας;

—'Ο Καπεστάν επήρθε έν τώ κλίνας και άρπαξε από τό αυτί τον Κογολίνο.

—Δέν θέλω να κάμω την τύχη μου. Θέλω να ιδώ την τύχη που μου έφερες άνόπτε.

—Νά την! είπε άπελπισθείς ο Κογολίνος και δίδων την τυλιγμένη περγαμινή.

—Τί είνε αυτό; ρώτησε ο Καπεστάν.

—'Ενα φυλακτό! 'Ενα θαυματουργό φυλακτό, τό όποιον πλήρωσα πέντε πατόλας.

—Τά τελευταία μου χρήματα, άλλιε. 'Η σου άξίζει...

—Τί περτάζει, κύριε. 'Αφού με αυτό μπορείτε να κερδίσετε χίλια σκούδα, χίλια δουβλόνια... ίσως και περισσότερα...

—'Η όργη του Καπεστάν έπεσε απότομα. Γέλασε δυνατά και είπε.

—'Ηλθιε!

—Διατί κύριε; Δέν ξέρετε πόσον είνε σκληρό να σάς μεταχειρίζεται έτσι ο άνθρωπος τον όποιον εξηγήσατε να πλουτίσετε.

—Πτωχέ μου Κογολίνε! είπε συγκινηθείς ο Καπεστάν.

—'Αχ! Κύριε!

—Κατάλαβε, κατέ, ότι άν με αυτήν την συταγή μπορούσε κανείς να κερδίξη χίλια δουβλόνια, ο μάγος σου δέν θα την πουλούσε διά πέντε πατόλας.

—'Αχ! Κύριε! Μή με άπελπίσετε. 'Υποσχέθηκες μου ότι θα την μάθει άπόψε.

—Πώς άνόπτε!

—'Υποσχεθήτε μου, κύριε!

—'Εξω από εδώ, άνόπτε!

Και ο Καπεστάν θημώντας και πάλιν έσπρωξε έξω απ' τό δωμάτιο τον δυστυχή Κογολίνο. Κατόπιν εκλείδωσε την πόρτα, επέταξε στο πάτωμα τό φυλακτό και άπεκρίθη, χωρίς να διαβάση την περγαμινή του Λορέντζο, η οποία όμως έγγραφε.

—'Αν θέλετε να σώσετε την Γκζέλλα της 'Αγκουλέμης και την μητέρα της, τρέξτε αχώρας να χάσετε στιγμή στο Μεδόν, στο 'Ξενοδοχείον της Χήνας. Άφρον το προί, άπόψε ίσως, ο Κοινό και η 'Ελεονώρα Γαλιγιά θα ένεργήσουν. 'Όταν της σώσετε, πείτε στην δούκισσα της 'Αγκουλέμης να συγχωρήση τον δυστυχή άναν του 'Ορλεάν.

—'Ενθ' η άνωτέρω κομική σκηνή συνέβαινε στο ξενοδοχείο της 'Εκλής Συναντήσεως στην οικία του άναν διεδραματιζέτο τραγωδία.

—'Ο Μπελφεγκόρο όρισε εναντίον του άναν. 'Ο Λορέντζο όμως ταχύς άνήλθε στο άνω πάτωμα και επήρθε προς τό παράθυρο από του όποιον κρεμάσθη η σκηνίνα σκάλα διά της όποιας έσώθη ο Καπεστάν και η Γκζέλλα.

—'Εκεί όμως έστάθη. 'Αντί να καταβή έμεινε κροφουλακτών. Σε λίγο τό κεφάλι του Μπελφεγκόρο εφάνη. Τό άρπαξε τότε και σύρσε με μιά υπεράνθρωπο δύναμη αυτό ένκλιση μαζί με τον μαυρο στον ποταμό ψυθούζων.

—'Ελα να πεθάνης μαζί μου! Κανείς δέν πρέπει να ύποπτεψη ότι ειδοποίησα τον Καπεστάν!

Και δύο σώματα, ελάθησαν στην δίνη του ποταμού. Οι δύο δαίμονες πέθαναν ο μόν λυτρωθείς, ο δέ μαυρός ός η ψυχή του.

XXXIX

ΣΤΟ ΜΕΔΟΝ

Πρέπει να παρακολουθήσωμε προς στιγμήν τον δούκα της 'Αγκουλέμης από την στιγμή που

δραίνοντας απ' τη Βαστίλλη διενθύνθη προς την οικία της οδού Μπαρέζ. 'Η άπελπισμένη ήταν δι' αυτόν άναν.

—'Ετοιμάζετο να σκοτώθ. Μέσα στο κελί του είχε περάσει διά τα στάδια τα όποιων η χειρονομία με την όποια θα έπαυτο να τον τό κομμάτι του άναν.

Την στιγμή εκείνη η πόρτα του κελι άνοιχθη και ο άσωματός της τρεμάμενος έβλεπε έξω. Τον έσπρωξαν έναν σάσαν φρουρόν και έξήλθε μαζί του η Βαστίλλη. Στην γωνία του δρόμου ο άναν άπόσπασμα του είπε ότι είνε έλευθερος.

—'Εκτίσθη στην πόρτα της οδού Μπαρέζ.

—'Αν μερούσε να ξαναρχίση την ζωή του! και διατί όχι τάχα; έν του παλαιού πλούτου του έμεινε ένα εκατομμύριο. 'Ηταν σχεδόν πλούσιος.

—Και μετέβαινε ν' άνερχη την Βιολέττα στο Μεδόν. Κατόπιν δέν άνεξήχον μαζί την κόρη του.

—'Επειτα δά έλησμονεί τον Σένκ-Μάρς, τον Γκζέλλας, τον θρόνο. Θά ζούσε ευτυχής και ήσυχος πλησίον της συζύγου και της κόρης του.

—'Εκτίσθη στην πόρτα της οδού Μπαρέζ.

—'Αν τρίτη προινή ώρα όταν έφθασε στο Μεδόν.

—'Ηταν θέβαιο ότι θα εύρισκε εκεί την συζύγου του.

Και έλπίσασε πρώτα και εκτίσθη την πόρτα του ξενοδοχείου της Χήνας διά να έρωτή την κυρά Νικολέτα.

—'Εκτίσθη επί της θέας του δεσφώτου άρχισε κλαυθρό και άνελύθη σε δάκρυα.

—Διατί έκπληττασα, άγαπητή μου Νικολέτα;

—Σας ένόμισα στην Βαστίλλη, 'Υψηλότατε. 'Ο βασιλεύς σάς έδωσε χάριν λοιπόν;

—'Όχι ο βασιλεύς δέν είνε σε θέσι π'ά ν' άπονεμη χάρι σε κανένα.

—Τότε κάποιος άγγελος λοιπόν σάς άνοίξε.

—'Όχι! είπε ο δούξ. 'Αλλά δέν πρόκειται για μένα, καλή μου Νικολέτα. Θέλω να μάθω τι είνε στην έπαυλη κατά τό διάστημα της άπουσίας μου.

—Περμάνετε μιάν στιγμή, 'Υψηλότατε! Και η Νικολέτα άπεμακρόνη σταυροκοπούμενη.

—'Εχασε τό λογικό της! έφημέρισε ο δούξ. Και έμεινε σκεπτικός. Τώρα π'ά έφοβείτο μήπως δέν είνε την συζύγου του και την κόρη του.

—'Ενδεημένο μ'άν μακρινή νύχτα στο 'Ορλεάν. Την νύχτα από της όποιας τό λογικό της Βιολέττας έταράχθη.

—'Ο κρότος της πόρτας τον έκαμε να στραφή. Η Νικολέτα εισήχετο οδηγούσα δύο γυναίκας.

—'Ο 'Αγκουλέμης έλπιούνησε προς στιγμήν να κατόπιν με μάτια ύγρα ένηγκαλίσθη την συζύγου και την κόρη του. Μιά δολόκληρη ώρα πέρασε μέσα στην θέρη της ευτυχίας. 'Αντήλασαν χίλιες έρωτήσεις. Κατόπιν άκουσαν τό στέδιο του δούκως περί της μελλούσης ζωής του. Ούτε λέξη ειλαν περί του Σένκ-Μάρς. Η Γκζέλλα σκεπτόταν ίσως τον Καπεστάν, αλλά από τό στόμα της δέν έξήλθε λέξις. Μόνον ο πατέρας έλέποντας αυτήν λίγο σκεπτική και άπελπισμένη καί άποδίδοντας αυτό στην έγκατάλειψη του Σένκ-Μάρς, της είπε.

—Θά σε παρηγορήσω παιδί μου. 'Ολόκληρη η ζωή μου άνήκει σε σάς τους δύο. Και θά ζητήσωμε ένα τιμο και ευγενή εὐπατριή μάλλον άξιο σου από εκείνον, ο όποιος σε εγκατέλειψε.

—Πατέρα μου, είπε η Γκζέλλα, άρκιόσθη να νυμφευθώ μόνον εκείνον, ο όποιος θά έχη άκακή άνδρεία διά να έκδικηθ'ή την μητέρα μου.

—'Η φροντίδα αυτή είνε δική μου.

—Κιτάξάτε την πατέρα μου! Παρατηρήσατε τα μάτια της!

Μεγα έκείνης της στιγμής η Βιολέττα δέν είχε όμιλσει. 'Ο 'Αγκουλέμης έστράφη προς αυτήν και έλαβε τό χέρι της. Τά μάτια της τον κατέβλεπον. 'Ησαν διαγνή τώρα και γεμάτα άγάπη.

—'Επληρώσε περισσότερον τό πρόσωπό του από πρόσωπό της. Έφοβείτο τώρα ότι αυτός θά έσπε τό λογικό.

—'Εθεραπεύθη, έφημέρισε τέλος.

—'Εθεραπεύθη, έφημέρισε τέλος.

—'Εθεραπεύθη, έφημέρισε τέλος.

—'Εθεραπεύθη, έφημέρισε τέλος.

—'Εθεραπεύθη, έφημέρισε τέλος.

—'Εθεραπεύθη, έφημέρισε τέλος.

—'Εθεραπεύθη, έφημέρισε τέλος.

—'Εθεραπεύθη, έφημέρισε τέλος.

—'Εθεραπεύθη, έφημέρισε τέλος.

—'Εθεραπεύθη, έφημέρισε τέλος.

—'Εθεραπεύθη, έφημέρισε τέλος.

—'Εθεραπεύθη, έφημέρισε τέλος.

—'Εθεραπεύθη, έφημέρισε τέλος.

στην ψυχή. Κατηγότο τώρα τον Καπεστάν. Και έγραψε και εκλείσθη στο μέγαρο της οδού Δελφίνος, από τό κρότος πλήρους άπελπισίας.

Την επομένη μόλις περί την μεσημβρία έξήλθε. Αισθάνθη πείνα, αυτός ο άπόγονος των βασιλέων της Γαλλίας και, έξήλθε ως άλήτης διά να ζητήση ψωμί. 'Η πόλις ήταν άνάστατος.

—Τι συμβαίνει; ρώτησε ένα διαβάτη.

—'Ο 'Υψηλότατος πηγαίνει στο Λουβρό.

—'Ο 'Υψηλότατος;...

—Ναί! 'Ο ύπερασπιστής του λαού και της δημοκρατίας. 'Ο δούξ Γκζέλλας.

—'Ο 'Αγκουλέμης άγόρασε ένα ψωμί, κάθησε στο τραπέζι και έμεινε επί ώρας άκίνητος και άρρωσμένος σ'άς σκέψεις του.

Τέλος δάκρυα άνέβλυσαν στα μάτια του. Αί σκέψεις του έφεραν άσυνείδητα σ' αυτόν την άνάμνηση του παρελθόντος, της ευτυχίας του της άσυνειδήτης, την όποια τούσαν άσυνλόγιστα έχε θυσιάσει στην φιλοδοξία.

Αί τύψεις τον κατέβλεπον ήδη έξ ολοκλήρου. 'Ηταν ένοχος άπέναντι όλων, και πρώτα άπέναντι των οικείων του.

—'Α! 'Αν μερούσε να ξαναρχίση την ζωή του! και διατί όχι τάχα; έν του παλαιού πλούτου του έμεινε ένα εκατομμύριο. 'Ηταν σχεδόν πλούσιος.

—Και μετέβαινε ν' άνερχη την Βιολέττα στο Μεδόν. Κατόπιν δέν άνεξήχον μαζί την κόρη του.

—'Επειτα δά έλησμονεί τον Σένκ-Μάρς, τον Γκζέλλας, τον θρόνο. Θά ζούσε ευτυχής και ήσυχος πλησίον της συζύγου και της κόρης του.

—'Εκτίσθη στην πόρτα της οδού Μπαρέζ.

—'Αν τρίτη προινή ώρα όταν έφθασε στο Μεδόν.

—'Ηταν θέβαιο ότι θα εύρισκε εκεί την συζύγου του.

Και έλπίσασε πρώτα και εκτίσθη την πόρτα του ξενοδοχείου της Χήνας διά να έρωτή την κυρά Νικολέτα.

—'Εκτίσθη επί της θέας του δεσφώτου άρχισε κλαυθρό και άνελύθη σε δάκρυα.

—Διατί έκπληττασα, άγαπητή μου Νικολέτα;

—Σας ένόμισα στην Βαστίλλη, 'Υψηλότατε. 'Ο βασιλεύς σάς έδωσε χάριν λοιπόν;

—'Όχι ο βασιλεύς δέν είνε σε θέσι π'ά ν' άπονεμη χάρι σε κανένα.

—Τότε κάποιος άγγελος λοιπόν σάς άνοίξε.

—'Όχι! είπε ο δούξ. 'Αλλά δέν πρόκειται για μένα, καλή μου Νικολέτα. Θέλω να μάθω τι είνε στην έπαυλη κατά τό διάστημα της άπουσίας μου.

—Περμάνετε μιάν στιγμή, 'Υψηλότατε! Και η Νικολέτα άπεμακρόνη σταυροκοπούμενη.

—'Εχασε τό λογικό της! έφημέρισε ο δούξ. Και έμεινε σκεπτικός. Τώρα π'ά έφοβείτο μήπως δέν είνε την συζύγου του και την κόρη του.

—'Ενδεημένο μ'άν μακρινή νύχτα στο 'Ορλεάν. Την νύχτα από της όποιας τό λογικό της Βιολέττας έταράχθη.

—'Ο κρότος της πόρτας τον έκαμε να στραφή. Η Νικολέτα εισήχετο οδηγούσα δύο γυναίκας.

—'Ο 'Αγκουλέμης έλπιούνησε προς στιγμήν να κατόπιν με μάτια ύγρα ένηγκαλίσθη την συζύγου και την κόρη του. Μιά δολόκληρη ώρα πέρασε μέσα στην θέρη της ευτυχίας. 'Αντήλασαν χίλιες έρωτήσεις. Κατόπιν άκουσαν τό στέδιο του δούκως περί της μελλούσης ζωής του. Ούτε λέξη ειλαν περί του Σένκ-Μάρς. Η Γκζέλλα σκεπτόταν ίσως τον Καπεστάν, αλλά από τό στόμα της δέν έξήλθε λέξις. Μόνον ο πατέρας έλέποντας αυτήν λίγο σκεπτική και άπελπισμένη καί άποδίδοντας αυτό στην έγκατάλειψη του Σένκ-Μάρς, της είπε.

—Θά σε παρηγορήσω παιδί μου. 'Ολόκληρη η ζωή μου άνήκει σε σάς τους δύο. Και θά ζητήσωμε ένα τιμο και ευγενή εὐπατριή μάλλον άξιο σου από εκείνον, ο όποιος σε εγκατέλειψε.

—Πατέρα μου, είπε η Γκζέλλα, άρκιόσθη να νυμφευθώ μόνον εκείνον, ο όποιος θά έχη άκακή άνδρεία διά να έκδικηθ'ή την μητέρα μου.

—'Η φροντίδα αυτή είνε δική μου.

—Κιτάξάτε την πατέρα μου! Παρατηρήσατε τα μάτια της!

Μεγα έκείνης της στιγμής η Βιολέττα δέν είχε όμιλσει. 'Ο 'Αγκουλέμης έστράφη προς αυτήν και έλαβε τό χέρι της. Τά μάτια της τον κατέβλεπον. 'Ησαν διαγνή τώρα και γεμάτα άγάπη.

—'Επληρώσε περισσότερον τό πρόσωπό του από πρόσωπό της. Έφοβείτο τώρα ότι αυτός θά έσπε τό λογικό.

—'Εθεραπεύθη, έφημέρισε τέλος.

—'Εθεραπεύθη, έφημέρισε τέλος.

—'Εθεραπεύθη, έφημέρισε τέλος.

—'Εθεραπεύθη, έφημέρισε τέλος.

—'Εθεραπεύθη, έφημέρισε τέλος.

—'Εθεραπεύθη, έφημέρισε τέλος.

—'Εθεραπεύθη, έφημέρισε τέλος.

—'Εθεραπεύθη, έφημέρισε τέλος.

—'Εθεραπεύθη, έφημέρισε τέλος.

—'Εθεραπεύθη, έφημέρισε τέλος.

—'Εθεραπεύθη, έφημέρισε τέλος.

—'Εθεραπεύθη, έφημέρισε τέλος.

—'Εθεραπεύθη, έφημέρισε τέλος.

—'Εθεραπεύθη, έφημέρισε τέλος.

—'Εθεραπεύθη, έφημέρισε τέλος.

—'Εθεραπεύθη, έφημέρισε τέλος.

—'Η Βιολέττα έπεσε σ'άς άγκάλας του συζύγου της, ψυθούζουσα.

—'Ας είνε συγχωρεμένος ο μάγος του 'Ορλεάν.

—'Ηταν τώρα π'ά έδωδη προινή ώρα. 'Ο δούξ της 'Αγκουλέμης, η δούκισσα και η Γκζέλλα έτοιμάσθησαν να μεταβούν στην έπαυλη των. Είχαν συμφωνήσει ν' άναχωρήσουν την ίδια μέρα διά τό 'Ορλεάν και εκεί να άναμεινουν τ'άς άποφάσεις του βασιλέως. Διότι διά τον 'Αγκουλέμης βασιλεύς ήταν ο Γκζέλλας.

Την στιγμή που έτοιμάζοντο να ξαναρχήσουν η Γκζέλλα ρώτησε:

—Πατέρα μου! δέν μάς είπατε ακόμη πώς δηγήκατε από την Βαστίλλη!

—'Ο 'Αγκουλέμης συνωφρονήθη. Μέσα στην φιλική είχε άρχισει να μαντεύη ότι η κόρη του άγαπούσε τον Καπεστάν. Και η σκέψις, ότι η η έγγονη ενός βασιλέως ήταν δυνατό να γίνη σύζυγος ενός τυχοδιώκτου τον στενοχωρούσε.

—'Ελατε να όμολογήση ότι ο Καπεστάν του είχε δώσει ελευθερία. Αυτό δέν θα τό έκαμνε ποτέ!

—Ναί! είπε η Βιολέττα. Μας είπες πώς δηγήκατε απ' τη Βαστίλλη. 'Αλλά πού σε ελευθέρωσε διά να τον ευχαριστήση γονατιστή.

—Πού είνε; Πού τό όνομά του; τώρα θα άργότερα.

—'Η Βιολέττα έμεινε σιωπηλή. 'Η Γκζέλλα έκλεισε τα μάτια. Μιά λάμψις εφύπτισε την σκέψη της.

—Εκείνος είνε! διενθνήθη. 'Εκείνος!

—'Η κυρά Νικολέτα διατάχθη να έτοιμάση μ'άν παλαιά ταχυδρομική άμαξα.

—'Η Γκζέλλα προχωρούσε έμπρός από τους άλλους διενθνημένη προς την έπαυλη από την όποια έστειλαν να παραλάβουν πολύτιμα έγγραφα και χρήματα. 'Ο δούξ και η σύζυγος ακολουθούσαν σε μικρά άπόστασι. 'Η προς την όδο μεγάλη πόρτα της έπαύλεως άνοίξε με κροφό μηχανισμό ώστε εκλείσει αυτόματος πάλιν αυτήν. 'Η Γκζέλλα έτοιμάζετο ν' άνοίξη την πόρτα όταν κάποιος θόρυβος την έκαμε να στραφή και έμεινε τότε άποληθμένη!

Είκοσι όπλοφόροι περιέκλειον τον 'Αγκουλέμης και την Βιολέττα. 'Ο δούξ και η σύζυγος τον εδέθησαν, έφαιώθησαν και έροφθήσαν σε μ'άν άμαξα.

—Στό Λουβρό, διάταξε μ'άν φωνή.

—'Η Γκζέλλα άποληθμένη δέν έπρόλαβε να τρέξη σε βοήθεια. 'Ομιλος έν των όπλοφόρων εκείνων προχωρούσε προς αυτήν. 'Επί κεφαλής ήταν ο Κοινό. Τότε η Γκζέλλα άρχισε κροακή τρέμου, άνοίξε την πόρτα της έπαύλεως και εισήλθε. 'Η πόρτα εκλείσθη μόνη της.

—Σπύστε την πόρτα! άνέκραξε λυσσών ο Κοινό. Οι μούσι να μείνουν εδώ και οι άλλοι άς με ακολουθήσουν.

Και έτρεξε προς την πόρτα των κήπων. Σε λίγο η έπαυλη ήταν περιβαλλομένη. Μετά τινα λεπτά η πόρτα έσπασε σε κομμάτια και ο Ρινάλδος έδρομισε στην οικία.

(Η συνέχεια εις τό προσεχές)

—'Ηταν τότε π'ά έδωδη προινή ώρα. 'Ο δούξ της 'Αγκουλέμης, η δούκισσα και η Γκζέλλα έτοιμάσθησαν να μεταβούν στην έπαυλη των. Είχαν συμφωνήσει ν' άναχωρήσουν την ίδια μέρα διά τό 'Ορλεάν και εκεί να άναμεινουν τ'άς άποφάσεις του βασιλέως. Διότι διά τον 'Αγκουλέμης βασιλεύς ήταν ο Γκζέλλας.

Την στιγμή που έτοιμάζοντο να ξαναρχήσουν η Γκζέλλα ρώτησε:

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Charles Pettit

Το μεγάλο αγγλικό καράβι που έρχοταν από τον Καναδά, περνούσε κοντά από τη Νέα Γη. Η πυκνή ομίχλη έκανε ακόμα πιο μαύρη την άσπρη νύχτα.

Σαν ένας τυφλός που ψηλαφίζει, το βαπόρι διέσχισε αργά το σκοτάδι, που έκρυβε χίλιους κινδύνους. Έπρεπε να φοβούνται τα πάντα, την σύγκρουση με κανένα άλλο πλοίο, ή την συνάντησή με κανένα υποβρύχιο.

Η σειρήνα φώναζε διαρκώς και η μακρόσυρτη κραυγή της, καθώς αντηχούσε μέσα στην έρημη της νύχτας, είχε πραγματικά κάτι το πένθιμο.

Ο αξιωματικός της υπηρεσίας αφογκραζόταν διαρκώς. Όταν διέκρινε τον ήχο μιας άλλης σειρήνας, που έστελλε κανένα πλοίο που έρχοταν αντίθετως, διπλασίαζε της προφύλαξης, βραδύνοντας ακόμα πιο πολύ την πορεία του.

Ο διοικητής ήθελε να συναντήσει τον αξιωματικό της υπηρεσίας, πάνω στη γέφυρα. Ανταλλάξανε της εντυπώσεις των, όταν ξαφνικά μια βουή αεροπλάνου ακούστηκε από μακριά.

— Μ' αυτόν τον διαβολόκαιρο, προτιμώ να ταξιδεύω στη θάλασσα παρά στον αέρα, είπε ο διοικητής.

Και πρόσθεσε: — Θα τους στείλω με τον ασύρματο την θέσι που βρίσκόμεστε περίπου: αυτό θα μπορέσει ίσως να βοηθήσει τους γενναίους αυτούς ανθρώπους να οδηγηθούν.

Ως τόσο η βουή μεγάλωνε. Μεταξύ δύο ήχων της σειρήνας ακούονταν καθαρά. Προφανώς το αεροπλάνο προσπαθούσε να πλησιάσει το πλοίο.

Σε λίγο έλαμθαναν το εξής τηλεγράφημα: «Περιπλανηθέντες μέσα στην ομίχλη, χωρίς βενζίνη, προσπαθώμεν προσθαλασσωθώμεν πλησίον σας. Εί δυνατόν σταθήτε και σφραγίζετε».

Ο διοικητής έκανε μια άοριστη χειρονομία. Πώς θα μπορούσαν τάχα οι δυστυχείς αεροπόροι να εκτελέσουν το σχέδιό τους, αφού δεν έβλεπε κανείς σε απόσταση τριών μέτρων;

Μολαταύτα, από φιλανθρωπία, σταμάτησαν και κάθε δέκα δευτερόλεπτα σφριζάνε.

Γεμάτοι αγωνία οι δύο αξιωματικοί αυτιάζονταν στον κρότο του μοτέρ. Στής αρχή ακουγόταν από το μέρος της πλώρης; έπειτα από το μέρος της πρύμνης... έπειτα πάλι από την πλώρη. Προφανώς το αεροπλάνο στροφούριζε, προσπαθώντας να χάνη σήματα.

Οι προβολείς του σκάφους ήσαν αναμμένοι μα η λάμψη τους, μολονότι ήσαν δυνατή, δεν καθόριζαν να διαπεράσει την ομίχλη.

Για μία στιγμή ως τόσο, το αεροπλάνο, σ' αν είχε περάσει σχεδόν από πάνω από το πλοίο.

Ίσως να τους διέκριναν σαν μια αδύνατη αχτίδα, επειδή τους έστελλαν το εξής μήνυμα: «Προσθαλασσωμένα. Παρακαλούμεν δεγθήτε μας».

Έπειτα ο θόρυβος της μηχανής έπαυσε και μια πλατειά σιγή απλώθηκε ολόγυρα!...

Με τη σκέψη οι ναυτικοί ακολουθούσαν το αεροπλάνο, χωρίς να ξέρουν εάν επακριβώς σε ποιο ύψος βρίσκονταν, ενώ προσπαθούσαν σ' ταυτοί να κατεβούν στην άορατη θάλασσα.

Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα τραγικά, άπαιστα.

Εάνονο μπροστά, ίσως σε καμιά εκατοστή μέτρα, ακούστηκε ένα υπόκοφο τριβόλιγμα, έπειτα ο παρλιλαμός ενός κρουνοβού νερού που ξανάφευγε σαν δυνατή βροχή... Και πάλιν σιωπή!...

Αμέσως ο διοικητής δοκίμασε να επικοινωνήσει μαζί τους με τον ασύρματο... Καμιά απάντηση.

Τότε είσαν αμέσως μια βάρκα στη θάλασσα και είπε στους άνδρες που είχαν επιβιβασθεί μέσα σ' αυτή:

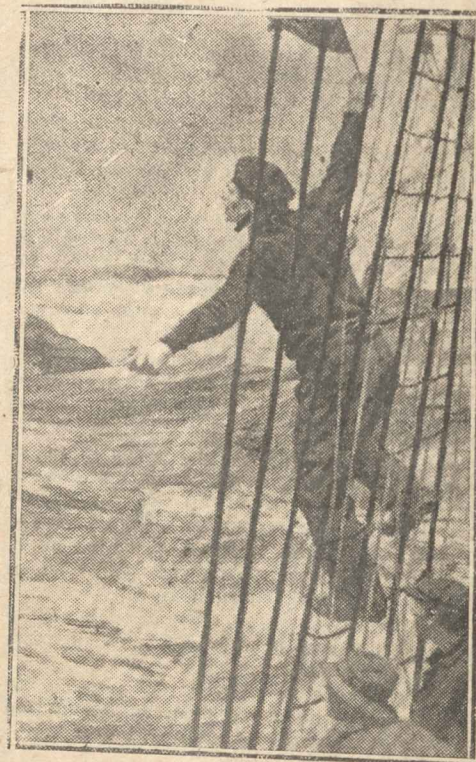
— Προχωρήστε κατ' ευθείαν μπροστά σας και να σφριζέτε διαρκώς για να τους απο-

δείξετε τη θέσι σας... "Αν δεν δήτε ή δεν ακούσετε τίποτα, επιστρέψατε στο πλοίο... Προσπαθήστε να μη χάσετε την κατεύθυνσή σας!"

Οι άνδρες απομακρυνθήκανε μέσα στο σκοτάδι της νύχτας... Σφριζάνε διαρκώς, ακολουθώντας τη διαταγή του πλοιάρχου. Όταν φαντασθήκανε πως φθάσανε στον τόπο της προσθαλασσίσεως, άρχισαν να περιπλέουν προσπαθώντας ν' ανακαλύψουν το ναυάγιο. Και κάθε λίγο φωνάζανε δυνατά:

— "Ε, σείς... "Ε, σείς... απαντήστε μας! Μά πάντα η ίδια σιγή του τάφου... Δεν υπήρχε προφανώς καμιά έλπίδα. Το αεροπλάνο θάπτεσε άποτύμως μέσα στη θάλασσα και ως φαίνεται θα βυθίστηκε αμέσως.

Κάθε αναζήτηση ήταν μάταιη! Έπρεπε να σκαφτούν να γυρίσουν στο πλοίο. Αυτό δεν

— "Ε, σείς... "Ε, σείς, απαντήστε μας!

Ήταν και τόσο εύκολο: προχωρούσαν στην τύχη οδηγούμενοι από τα σφριζήματα του βαποριού. Ως τόσο η βάρκα κατώρθωσε να φθάσει την ανεμίσκαλα του καταστρώματος... Άρχα το μεγάλο σκάφος άρχισε το δρόμο του...

Στο βιβλίο του πλοιού ο διοικητής είχε σημειώσει τα εξής:

«Στής 12 και 10', ένα άγνωστο αεροπλάνο προσεθαλασώθη πλησίον μας. Προφανώς έβυθίσθη αυθάρδως. Μία λέμβος σταλείσε εις το μέρος του δυστυχήματος, δεν εύρησε κανέναν ίχνη. Ομίχλη συνεχής, θάλασσα γαληνιαία».

Έπειτα σημείωσε το σημείον όπου περίπου ύψθετε ότι εύρισκεται. Έτσι τελειώνει πάντα ένα θαλασσινό δράμα.

Έπειτα από λίγες μέρες, όταν ο διοικητής της βρετανικής πρεσβείας, στο Σάνουαμπτον, δέχτηκε την επίσκεψή δύο μαυροντυμένων χωριών. Ήταν η γυναίκες των δύο εξαφανισθέντων αεροπόρων.

Με μια φωνή τρεμάμενη, ρωτήσανε: — Μπορούμε ν' έχουμε καμιάν έλπίδα; Έκείνος ύπεκλήθη με σεβασμό μπροστά στον πόνο τους και επανέλαβε όσα έγνώριζε για το δράμα που είχε συμβή.

Έκείνες επέμειναν: — Οί άνδρες σας έψαξαν καλά; Ο διοικητής επιβεβαίωσε:

— Έκ'αμε ό,τι ήτο ανθρώπινο για να βοηθήσωμε τους δυστυχέ... Όρκίζομαι στην τιμή μου...

Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα...

Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα...

Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα...

Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα...

Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα...

Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα...

Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα...

Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα...

Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα...

Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα...

Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα...

Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα...

Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα...

Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα...

Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα...

Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα...

Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα...

Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα...

Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα... Τότε εκείνες απομακρυνθήκανε λίγα μέτρα...

ΣΑΡΑ ΠΕΤΙΤ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΟΝΕΙΡΟ!

Πεπατούσα σιγά, με κάποια θλίψη, στην καρδιά. Τη ζέλη μου ήταν στεγνά και τα γονάτα μου λυγίκαν από την κούραση... Ξαπλώθηκα στον ίσιο ενός δέντρου κι' έκλεισα βραδιά τα βλέφαρά μου. Και είδα τότε ένα τυμμένο όνειρο...

*

...Πολλά χρόνια πριν, στάθηκε αυτή η ιστορία, κάπου κει σε μια χώρα της ανατολής, που βρίσκονταν ένα μεγάλο κάστρο. Βασιλιάς του κάστρου ήταν ένα σοφό και δίκαιο γυναικάκι με κάτασπρα μαλλιά και μακριά γυναιά. Έτσι είχαν να πουν, γιατί κανείς ποτέ δεν είχε ιδεί τον Άρχοντα αυτόν, που πίστευαν πως είνε άθάνατος. Κι' η χώρα του γα πολλούς αιώνες ζούσε εύτυχη...

Μ' αλοιμονό!... Αυτό δεν κράτησε... Στάσιγα άρχισαν στην ήρεμη πολιτεία λογονιστών κακά... Κλεψιές, άτιμιές, σκοτεινές...

Ο άγαθος βασιλιάς, έβλεπε με πόνο την αβύσση αυτή του λαού του και σκέφτηκε να τους ξεκάνει όλους, αλλά τους λυπήθηκε να τους κλέψει κι' άλλαξε γνώμη. Κι' όχι μόνο αυτό, άλλ' έστειλε και το μονάκριβο παιδί του να τους νουθετήσει!... Με θέσει ο Άριστος του Μεγάλου Άρχοντα άρχισε το έργο του προσπαθώντας να τους σώσει με τη φιλική λογική του βασιλιά πατέρα του. Άφύστε πια τα μίστη, τους έλεγε, συγχώστε όσους σας έβλαψαν...

Αλλοίμονο όμως... Τα λογικά τους είχαν πεταχτεί πιά... Καλέ τί λέει;... Γιατί να μη δώσω αυτόν που μου πήρε τη γελιά μου να τον καταπάτησε το χωράφι μου; Πώς να τός με πληροφόρησε; Η φίλη μου ήρθε να μου και μπορεί να σ' αποστασιοποιήσει ο δεισι των όσων λέγω...

Ο πλοίαρχος κατέληξε από ένα βράδυ στο... αλλά τί να πεί;... Γιατί να μην ήσυχάζαμε τα παιδιά μας;... Τότε πια η σιγή έλαβε χώρα... Τότε πια η σιγή έλαβε χώρα... Τότε πια η σιγή έλαβε χώρα...

Κι' έτσι μια μέρα που ο Μεγάλος Άριστος έβλεπε τους ανθρώπους, που τον πληθροκόποιαν, στην πατρίδα!... Τότε πια η σιγή έλαβε χώρα... Τότε πια η σιγή έλαβε χώρα... Τότε πια η σιγή έλαβε χώρα...

Χριστός Άνέστη!... Όταν τη νύχτα της Αναστάσεως οι άγγελοι της καμπάνας σκορπώνταν γύρω πανηγυρικά, ενώ τα μύρα των λουλουδιών ξεγυμνούνταν στην ανοιχτή αέρα της σελήνης φώτισης νύχτας, τους άγγελλόσαν μ' αλήθεια και το σεργιάνι γαλήνια μ' αγνότητα φωτίζε...

...Όλα στην ανθρώπινη ψυχή υψώνονται π' αιών άγάπης καθολική και ένα δάκρυ άκράτητο μας δείχνει την μεταμέλεια για τα μίστη... Τότε δεν υπάρχουν μίστη... Υπάρχει ολόκληρη στή ψυχής η έλπίδα, η πίστι της ανθρώπινης ζωής στην ανειρόδη μεταπατή της πού εφροντάστηκε και πού εδωκεύρησε το ανθρώπινο θεό!...

Χριστός Άνέστη... Αλλά και τότε που γίνθηκε αυτή η ιστορία...

...Τον τραβούσαν κάποιον λόγο και τον καρπώνον σ' ένα σκορό!... Κι' οι άφηνισμένοι άκουσαν τότε γύρω του, τον έφτυσαν, τον λέρησαν, τον περιέλασαν για ώρα πολλή... Εκείνος δεν μπόρεσε να κρατήσει περυστέρο!...

Άρπτε ένα στεναγμό γεμάτη παύση, γαυρώλασε, και γέροντας το κεφάλι, ζεινόνει!... Γέλασαν τότε οι σκληροκαρδο δαυανιστές του και το γέλιο τους ναβόλεσαν τους άντρες τους... Έτσι πια όλα είνε δυνατά, τουλάχιστον στον έλλογο άνθρωπο...

Αυτές της σκέψης έκανε, όταν τον άγγελο έβλεπε, που τον έφτυσε, τον λέρησε, τον περιέλασε... Τότε πια η σιγή έλαβε χώρα... Τότε πια η σιγή έλαβε χώρα... Τότε πια η σιγή έλαβε χώρα...

...Τον τραβούσαν κάποιον λόγο και τον καρπώνον σ' ένα σκορό!... Κι' οι άφηνισμένοι άκουσαν τότε γύρω του, τον έφτυσαν, τον λέρησαν, τον περιέλασαν για ώρα πολλή... Εκείνος δεν μπόρεσε να κρατήσει περυστέρο!...

...Τον τραβούσαν κάποιον λόγο και τον καρπώνον σ' ένα σκορό!... Κι' οι άφηνισμένοι άκουσαν τότε γύρω του, τον έφτυσαν, τον λέρησαν, τον περιέλασαν για ώρα πολλή... Εκείνος δεν μπόρεσε να κρατήσει περυστέρο!...

...Τον τραβούσαν κάποιον λόγο και τον καρπώνον σ' ένα σκορό!... Κι' οι άφηνισμένοι άκουσαν τότε γύρω του, τον έφτυσαν, τον λέρησαν, τον περιέλασαν για ώρα πολλή... Εκείνος δεν μπόρεσε να κρατήσει περυστέρο!...

Γ. ΣΤΡΟΥΜΠΟΣ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Σήμερα την Αναστάσι, γιορτάζει όλη η πλάσι του Ναζωραίου του γλυκού, με πόθο φλογερό, ζευγαρωμένα τα πουλιά πετάνε μέσα στα δάση Χριστός Άνέστη! ψάλλουμε μ' ένα γλυκό σκοπό.

Χριστός Άνέστη! Τι γαρ! η φύσι άγαλλιάζει κι' όλα τα λουλούδια σκορπούν πνοές μεθυστικές. Χριστός Άνέστη! μα χαρά καθένας μας φωνάζει και τ' αβρόνια άφύοννε στροφές μελωδικές.

Χριστός Άνέστη! Γύρω μας άπλώνεται γαλήνη σμίγουν τα χείλη και καθέσι λέει κάποια εύχη δόσμου και σύ μικρούλα μου, κι' ο πόνος σιγασμένοι...

για την άγάπη του Χριστού, ένα θερμό φιλί.

Α. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

...Η καμπάνα σκόρπισε άπόψε γύρω στο ήσυχο ανοιχτάτικο σελήνοφωτο, τους γεμάτους από μίαν άρμονική μελαγχολία μουσικούς της φλόγγους... Κι' ενώ τα μύρα των λουλουδιών άρχαλλίζαν στοργικά τον γλυκό άντλάλο και το φεγγάρι ήσυχο και γαλήνιο έφώτιζε ευεχαστικά τη χαμοσύννη αυτή, μέσα στην ανθρώπινη ψυχή μια καθολική άγάπη γονάτιζε σιγαλινά, για να προσφέρει ό,τι μπορεί σε συγγνώμη και σε μετάνοια... Το δάκρυ βούι, το μικρό δάκρυ για το κακό και για τα μίστη, ξεγύρνονταν απαλόσυρο κι' αθέλητο...

Είνε κάποια έλπίδα, μια παντοτεινή πίστι, που προσδοκά μίαν ανειρόδη Αναστάσι της ανθρώπινης ζωής. Είνε κάποια επιθυμία, μια βουή, η ύπεροχη που έρωθεί τον άνθρωπο από τα στενά δόξα της φυσικής ζωής... Είνε η ιδέα, που μεταπλάσσει τον κόσμο στην εύτυχημένη χιμαίρα της — ύπεροχη αυτή και βασιλεία του παντός!... Είνε η συνείδηση με τον πληθροκόποιαν κόπο της, το αίσθημα που μάς κυκλώνει με τη μαγική άμείστωσή του και από κει σαν σε μια ώσκα μέθη, ποιηταί, ύψωνόμαστε μάρτυρες, αυτοθυσιαζόμενοι σε κάθε βήμα μας, στην άγάπη, στη στήριξη, στον έρωτα, στον έλκος, στην πατρίδα!...

Χριστός Άνέστη!... Όταν τη νύχτα της Αναστάσεως οι άγγελοι της καμπάνας σκορπώνταν γύρω πανηγυρικά, ενώ τα μύρα των λουλουδιών ξεγυμνούνταν στην ανοιχτή αέρα της σελήνης φώτισης νύχτας, τους άγγελλόσαν μ' αλήθεια και το σεργιάνι γαλήνια μ' αγνότητα φωτίζε...

...Όλα στην ανθρώπινη ψυχή υψώνονται π' αιών άγάπης καθολική και ένα δάκρυ άκράτητο μας δείχνει την μεταμέλεια για τα μίστη... Τότε δεν υπάρχουν μίστη... Υπάρχει ολόκληρη στή ψυχής η έλπίδα, η πίστι της ανθρώπινης ζωής στην ανειρόδη μεταπατή της πού εφροντάστηκε και πού εδωκεύρησε το ανθρώπινο θεό!...

Χριστός Άνέστη... Αλλά και τότε που γίνθηκε αυτή η ιστορία...

...Τον τραβούσαν κάποιον λόγο και τον καρπώνον σ' ένα σκορό!... Κι' οι άφηνισμένοι άκουσαν τότε γύρω του, τον έφτυσαν, τον λέρησαν, τον περιέλασαν για ώρα πολλή... Εκείνος δεν μπόρεσε να κρατήσει περυστέρο!...

...Τον τραβούσαν κάποιον λόγο και τον καρπώνον σ' ένα σκορό!... Κι' οι άφηνισμένοι άκουσαν τότε γύρω του, τον έφτυσαν, τον λέρησαν, τον περιέλασαν για ώρα πολλή... Εκείνος δεν μπόρεσε να κρατήσει περυστέρο!...

...Τον τραβούσαν κάποιον λόγο και τον καρπώνον σ' ένα σκορό!... Κι' οι άφηνισμένοι άκουσαν τότε γύρω του, τον έφτυσαν, τον λέρησαν, τον περιέλασαν για ώρα πολλή... Εκείνος δεν μπόρεσε να κρατήσει περυστέρο!...

...Τον τραβούσαν κάποιον λόγο και τον καρπώνον σ' ένα σκορό!... Κι' οι άφηνισμένοι άκουσαν τότε γύρω του, τον έφτυσαν, τον λέρησαν, τον περιέλασαν για ώρα πολλή... Εκείνος δεν μπόρεσε να κρατήσει περυστέρο!...

...Τον τραβούσαν κάποιον λόγο και τον καρπώνον σ' ένα σκορό!... Κι' οι άφηνισμένοι άκουσαν τότε γύρω του, τον έφτυσαν, τον λέρησαν, τον περιέλασαν για ώρα πολλή... Εκείνος δεν μπόρεσε να κρατήσει περυστέρο!...

...Τον τραβούσαν κάποιον λόγο και τον καρπώνον σ' ένα σκορό!... Κι' οι άφηνισμένοι άκουσαν τότε γύρω του, τον έφτυσαν, τον λέρησαν, τον περιέλασαν για ώρα πολλή... Εκείνος δεν μπόρεσε να κρατήσει περυστέρο!...

...Τον τραβούσαν κάποιον λόγο και τον καρπώνον σ' ένα σκορό!... Κι' οι άφηνισμένοι άκουσαν τότε γύρω του, τον έφτυσαν, τον λέρησαν, τον περιέλασαν για ώρα πολλή... Εκείνος δεν μπόρεσε να κρατήσει περυστέρο!...

...Τον τραβούσαν κάποιον λόγο και τον καρπώνον σ' ένα σκορό!... Κι' οι άφηνισμένοι άκουσαν τότε γύρω του, τον έφτυσαν, τον λέρησαν, τον περιέλασαν για ώρα πολλή... Εκείνος δεν μπόρεσε να κρατήσει περυστέρο!...

Μ. ΚΟΥΡΜΟΥΛΗΣ

«ΤΕΤΕΛΕΣΤΑΙ!...»

Πρωί!... Ο σφαιρικός καταλαβάνοντας το δράμα που θα γίνη σε λίγο, σκεπάστηκε με κατάρματα σύννεφα.

Μια πένθιμη συνοδεία, αργά-αργά διαδιδίνα, προχωρώντας στο Γολγοθά.

Στη μέση, φορτωμένος το Σταυρό του μαρτυρίου, φέρεται ως πρόβατον επί σφαγής! Έκείνος που λίγες μέρες πριν περνούσε τους στρωμένους με βάρχη δρόμους της Αγίας υά άπιστης Πόλης, ακολουθώντας το «Ωσαννά τω υιό Δαυίδ!...» απ' αυτούς τους ίδιους που σήμερα φωνάζουν: «Σταύρωσον, Σταύρωσον, Αυτόν!...»

Δεν μπορεί να προχωρήσει και πέφτει στη μέση του δρόμου, κάτω απ' το βάρος του Σταυρού προσπαθώντας να σκουπίσει τον ιδρώτα, ανάκατον με το αίμα που του βράζει το άγκάθιο στεφάνι.

Οι βάρβαροι δδγγοί του τον τυπούν, ξεκαρδισμένοι στα γέλια, σε κάθε ανήμπορη προσπάθεια που κάνει να σηκωθεί. Κάποιος απ' τον όγλο, συμπονώντας το παίρνει το σταυρό και η πένθιμη συνοδεία ακολουθεί το δρόμο της αργά-αργά...

Τρεις σταυροί είνε στον Γολγοθά σημείοι! Στον μεσαίο, βρίσκεται καρφωμένος Έκείνος, που ήθελε να δώσει την ψυχή του λύτρο, για να γλυτώσει της ψυχής όλο το κόσμο. Στην κορυφή, σε τρεις γλώσσες, είνε γραμμένη η επιγραφή «Βασιλεύς των Ιουδαίων»...

Ρίχνει μια ματιά στον όγλο που διαδιδίνα: μπροστά του περπατώντας τον, άντικρύζει τους στρατιώτες να είνονταν κλήρο για τα στωικά του ρούχα, μετανοεί ίσως γιατί ύπέφερε τόσα για μίαν άναστή γεννά γεμάτη άγαπασία, και βαρετά λύπη πλακώνει την θέσι του καρδιά. Δεν βρσά πια ό υίος του ανθρώπου και άφινει να του εφύγουν μακριά λόγια γεμάτα πόνο και καράπονο! «Όσέ μου, ίνα τί με εγκατέλειπες;»

Ακούει το «Μνηστήρι μου κύριε» του ληστού που είνε μαζί του σκαυόμενος και η ψυχή του ανακουφίζεται το έργο του δεν γάθκε! υπάρχουν άνθρωποι που τον πιστεύουν.

Ο ληστής γίνεται αίτια να συγχωρήσει ο Θεάνθρωπος τους όμλους του: «Πάτερ, άφες αυτοίς, ού γάρ οίδαμε τί ποιοῦμεν».

Αισθάνεται να πλησιάζει το τέλος του και η στήσι σκέψης του τρέχει στη δυστυχισμένη του κητέα που, συντρίμι του πόνου, κότεται κοντά στο σταυρό, παραστέκοντας στο ακρότιο του μοναχισμού της...

Στρέφει τα λυπημένα μάτια του, μήπως ξεχωρίσει πουθενά τους μαθητές του και κάπου ξετυπώνει τον αγαπημένο του μαθητή, να στέκη σωμαζόμενος, ροδισμένος απ' τους Ιουδαίους. Μεγάλωσε η άγωνία του απ' το μαρτύριο του σταυρού και υβόλις κατωρθώνει να υψώσει λίγα λόγια: «Γόνιμ, ίδού ο υίος σου!... Ιωάννη, ίδού η μήτηρ σου!...»

Μπροστά στα μάτια του περνά για μία στιγμή η ζωή του που γέρονε στη δύση της και ευχαριστήμενος γιατί τέλειωσε το βαρύ έργο που είχε αναλάβει, άφινει ν' ανήσει στα μαρμαίνα χείλη του ένα χαμόγελο ευχαρίστησης. «Τετέλεσται!» Είνε η τελευταία του λέξη!... Το θεό πρόσωπό του σκεπάστηκε από τον μαυρό πέπλο του θανάτου και το κεφάλι του γέρονε στο στήθος...

Μερικές ακτίνες του ήλιου, ξεφεύγοντας απ' τα βαρετά συννεφάκια κατωπασμένα του σφαιρικού θόλου, έρχονται να φωτίσουν το γλυκό Του πρόσωπο, που ό θάνατος δεν μπόρεσε να του σβήσει την άγγελική γαλήνη.

...Τον τραβούσαν κάποιον λόγο και τον καρπώνον σ' ένα σκορό!... Κι' οι άφηνισμένοι άκουσαν τότε γύρω του, τον έφτυσαν, τον λέρησαν, τον περιέλασαν για ώρα πολλή... Εκείνος δεν μπόρεσε να κρατήσει περυστέρο!...

...Τον τραβούσαν κάποιον λόγο και τον καρπώνον σ' ένα σκορό!... Κι' οι άφηνισμένοι άκουσαν τότε γύρω του, τον έφτυσαν, τον λέρησαν, τον περιέλασαν για ώρα πολλή... Εκείνος δεν μπόρεσε να κρατήσει περυστέρο!...

...Τον τραβούσαν κάποιον λόγο και τον καρπώνον σ' ένα σκορό!... Κι' οι άφηνισμένοι άκουσαν τότε γύρω του, τον έφτυσαν, τον λέρησαν, τον περιέλασαν για ώρα πολλή... Εκείνος δεν μπόρεσε να κρατήσει περυστέρο!...

Γ. ΑΓΓΕΛΟΥ

Εἴσασθε καὶ σεῖς μιὰ φορὰ σὰν κι' αὐτό. Ἔχετε φωτογραφίες σας γιὰ νὰ τὶς δείξετε στὰ παιδιά σας ;

Θὰ παραδεχθῆτε βέβαια ὅτι εἴσασθε καὶ σεῖς μιὰ φορὰ μωρά. Ἀλλὰ τί εἶδους μωρὸ εἴσασθε; Ἐνα χαριτωμένο γελαστὸ ἢ ἕνα σοβαρό; Ἐνα δειλὸ ἢ ἕνα θαρραλέο;

Ποῦ καὶ μαζὺ μὲ ποιὸν περάσατε τὰ χρόνια τῆς ζωῆς σας; Τί παιχνίδια παίζατε; Τί φοροῦσατε; Σὲ τί καροτσάκι σὰς κουβαλοῦσε ἡ μαμὰ σας;

Ἀσφαλῶς θὰ δίδατε πολλὰ γιὰ νὰ ἔχετε τὶς φωτογραφίες ποὺ περιγράφουν τὰ πρῶτα χρόνια ὅπου ἡ ἐνθύμησίς σας δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀρχίσει νὰ λειτουργῇ. Ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ ὅτι θὰ εἶχατε τὴν διάθεσιν νὰ πληρώσετε ὅσαδήποτε, δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ ἔχετε τώρα τέτοιες φωτογραφίες, ἐκτὸς ἐὰν εἶχατε φωτογραφηθῇ τότε.

Κάποτε τὰ παιδιά σας, ἂν ὄχι σεῖς, θὰ θελήσουν νὰ ἰδοῦν πῶς ἦσαν στὰ παιδικὰ τους χρόνια. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ σᾶς. Ἡ φωτογραφίεσ ποὺ εἶναι τόσο ἐνδοιασμοὶ νὰ παρῶν τώρα, θὰ γίνων ἀργότερα ἀνεκτίμητες. Ὅταν σεῖς λυπᾶσθε γιατί δὲν ἔχετε δικές σας φωτογραφίες φαντασθῆτε πόσον θὰ λυποῦνται τὰ παιδιά σας ὅταν δὲν θὰ ἔχουν ἐνθύμια ἀπὸ τὰ παιδικὰ τους χρόνια.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ παιδιά σας ὑπάρχουν χίλια δυὸ πράγματα ποὺ πρέπει νὰ φωτογραφίσετε μὲ τὸ ΚΟΔΑΚ σας. Τὰ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας σας, τοὺς φίλους σας, τὸν κῆπο σας, τοὺς χαϊδεμένους σας. Κάθε ταξεῖδι σας μὲ αὐτοκίνητο, μὲ τραῖνο ἢ καὶ μὲ βαπόρι εἶναι μιὰ εὐκαιρία γιὰ ἐνδιαφέρουσες φωτογραφίες. Τὸ ἴδιο εἶναι καὶ γιὰ κάθε γεγονός ποὺ ἔχει ὁ χρόνος — τὰ Χριστούγεννα, τὰ γενέθλια, ἡ παρέες, ἡ οἰκογενειακὴ συγναστροφὴ, ἡ ἐθνικὴ γιορτὴ καὶ τόσα ἄλλα. Μὴν ἀφίνετε νὰ περάσῃ ὁ χρόνος αὐτὸς χωρὶς νὰ κρατήσετε μιὰ θύμησιν τῶν σταθμῶν αὐτῶν τῆς ζωῆς.

Τέτοιες φωτογραφίες εἶναι εὐκολώτερον νὰ κανεῖς τώρα ἀπὸ ἄλλοτε χάρις στὸ ΝΕΟ ΚΟΔΑΚ. Μ' αὐτὸ μπορεῖ κανεῖς νὰ φωτογραφίσῃς σὲ περὶ στάσεις ποὺ καὶ αὐτοὶ οἱ πρὶν πεπειραμένοι φωτογράφοι πρὶν ὀλίγων ἐτῶν θὰ συναντοῦσαν μεγάλες δυσκολίες.

Πηγαίνετε στὸν πωλητὴ σας τῶν ΚΟΔΑΚ γιὰ νὰ σᾶς δείξῃ τὴν μεγάλη εὐχέρεια τῶν ΝΕΩΝ ΚΟΔΑΚ. Ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ νὰ φωτογραφίζετε πρὶν εὐκολα, ἔγινε.

Σὲ πολλὰ ἀπὸ τὶς νέες μηχανὲς ΚΟΔΑΚ παρέχει ἕνα ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸ χάρις ποὺ ὁποῖο ἀπαλλάττεσθε τελείως ἀπὸ τὶς δυσκολίες ποὺ συναντᾶ κανεῖς γιὰ τὸν καθορισμὸ τοῦ χρόνου τῆς φωτογραφίσεως. Κάτω ἀπὸ τὸν φακὸ ὑπάρχει μιὰ κλίμαξ ἡ ὁποία δεκνύει τὴν ἀκριβῆ ταχύτητα τοῦ κλείστρου καὶ τὸ ἀνοίγμα τοῦ φακοῦ ποὺ πρέπει νὰ μεταχειρισθῆτε σὲ κάθε περίστασι. Ἐστὶν λάθη ἐλαττώνονται πολὺ καὶ δὲν χάνετε καρὸ γιὰ νὰ βρῆτε τὸν ἀκριβῆ χρόνο.

Ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ αὐτόματον ἔγινε. Ἐλαττώθησαν τὰ πράγματα ποὺ ἐχρεάζοντο νὰ ρυθμισθῶν. Ἐστὶν μὲ τὸ ΝΕΟ ΚΟΔΑΚ ἡ καλὴ φωτογραφία γίνονται εὐκολώτερα ἀπὸ πάντοτε.

Μὲ ἕνα ΚΟΔΑΚ μπορεῖτε νὰ γράψετε σὲ ἑκατὸν τὸν τίτλο καὶ τὴν ἡμερομηνία ἐπὶ τοῦ φιλμ. Τὸ χαρακτηριστικὸ αὐτὸ εἶναι ἀνεκτίμητο γιὰ πολλὰς φωτογραφίες. Ἐστὶν μιὰ φωτογραφία τοῦ μικροῦ παιδιοῦ χωρὶς ἡμερομηνία θὰ ἦτο ἀπὸ τίς; Ἐπίσης γιὰ φωτογραφίες παρμένες ἀπὸ ταξίδια εἴτε στὸν τόπο μας εἴτε σὲ ἑξωτερικὸν τὸ ὄνομα τοῦ τόπου εἶναι τελείως ἀπαραίτητο. Τὸ αὐτογραφικὸ σύστημα εἶναι ἕνα ἀκόμη παράδειγμα τελειότητος τοῦ ΚΟΔΑΚ.